

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 40
4 de desembre de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 22, primera reunió

SUMARI

Dossier

Pregunta

al Govern sobre la relació del Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya amb els Mossos d'Esquadra (tram. 310-00189/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre els equipaments penitenciaris (tram. 310-00190/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la possible apropiació de competències de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària per part de l'Agència Tributària de Catalunya (tram. 310-00191/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre l'encariment de l'electricitat (tram. 310-00184/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre les privatitzacions i concessions previstes en els pressupostos del 2014 (tram. 310-00185/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre l'anunci de venda de patrimoni públic amb relació a l'Incasòl (tram. 310-00181/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre les necessitats de mobilitat del Vallès Occidental (tram. 310-00182/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre les darreres mesures adoptades amb relació a l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, relativa a la dependència (tram. 310-00183/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre el desenvolupament del pla Serra Húnter (tram. 310-00186/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre l'increment del coneixement del català (tram. 310-00187/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre la previsió de l'Estat de modificar les dotacions destinades a formació per a les microempreses (tram. 310-00188/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre la necessitat d'arribar a un pacte que garanteixi la sostenibilitat del sistema de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 310-00179/10) p. 16

Pregunta

al Govern sobre els treballadors públics i els concursos de trasllat (tram. 310-00180/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'assumpció de les propostes presentades per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca al Parlament (tram. 317-00108/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'existència d'una agència nacional de seguretat de la Generalitat (tram. 317-00106/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment de la Resolució 5/X, per la qual s'aprova la Declaració de sobirania i del dret a decidir del poble de Catalunya (tram. 317-00109/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures de lluita contra la desocupació (tram. 317-00112/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'exclusió de Catalunya de la Unió Europea en cas d'independitzar-se (tram. 317-00110/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'informe de la Comissió per a la Reforma de les Administracions Públiques i la reforma

→

de les administracions proposada pel Govern de l'Estat (tram. 317-00107/10) p. 24

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acció exterior de Catalunya i sobre els darrers viatges institucionals (tram. 317-00111/10) p. 25

Projecte de llei

que regula el règim jurídic aplicable a la seguretat industrial dels establiments, les instal·lacions i els productes (debat de totalitat) (tram. 200-00006/10) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre la infància (tram. 300-00112/10) p. 42

Projecte de llei

de l'acció exterior de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00009/10) p. 47

Proposició de llei

de la biodiversitat i el patrimoni natural (debat de totalitat) (tram. 202-00006/10) p. 62

Proposició de llei

de lluita contra la morositat en l'àmbit de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00043/10) p. 73

Procediment

per a elegir dos membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants (tram. 284-00016/09) p. 86

Interpel·lació

al Govern sobre els programes de prevenció de la violència masclista i les relacions abusives entre els joves (tram. 300-00114/10) p. 86

Interpel·lació

al Govern sobre el model de funció pública i els processos de selecció de personal (tram. 300-00111/10) p. 91

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 22.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Projecte de llei que regula el règim jurídic aplicable a la seguretat industrial dels establiments, les instal·lacions i els productes (tram. 200-00006/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 127, 13).
3. Projecte de llei de l'acció exterior de Catalunya (tram. 200-00009/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 141, 37).
4. Proposició de llei de la biodiversitat i el patrimoni natural (tram. 202-00006/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 9, 72).
5. Proposició de llei de lluita contra la morositat en l'àmbit de la Generalitat (tram. 202-00043/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 115, 46).
6. Procediment per a elegir dos membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants (tram. 284-00016/09). Candidatures presentades d'acord amb l'article 77 de la Llei 24/2009, del 23 de desembre, del Síndic de Greuges. Designació (candidats: BOPC 203, 6).
7. Interpel·lació al Govern sobre la infància (tram. 300-00112/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre els programes de prevenció de la violència masclista i les relacions abusives entre els joves (tram. 300-00114/10). Marta Vilalta i Torres, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre el model de funció pública i els processos de selecció de personal (tram. 300-00111/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre el compliment de les recomanacions de l'informe del Comitè contra les Desaparicions Forçades de les Nacions Unides del 13 de novembre de 2013 (tram. 300-00113/10). Gemma Calvet i Barot, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de cooperació (tram. 300-00110/10). Sara Vilà Galan, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre el Centre d'Història Contemporània de Catalunya (tram. 300-00115/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les relacions econòmiques i financeres amb l'Estat (tram. 302-00099/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la promoció turística de Catalunya (tram. 302-00100/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania energètica (tram. 302-00102/10). Grup Mixt. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'escola inclusiva (tram. 302-00096/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la convocatòria d'un referèndum sobre la secessió de Catalunya sense l'autorització del Govern de l'Estat i de les Corts Generals (tram. 302-00097/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública (tram. 302-00098/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a garantir el dret a l'habitatge i el reallotjament de famílies desnonades (tram. 302-00101/10). Roger Torrent i Ramió, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, iniciem la sessió plenària.

La llista de les preguntes a respondre en el Ple està inclosa en el dossier, i d'acord amb l'article 143 del Reglament seran substanciades aquest matí.

Així mateix, els comunico que en aquesta sessió plenària la diputada Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista, es reincorpora de nou a les tasques parlamentàries, després de la seva absència per motius de maternitat. Alícia, moltes felicitats per la teva... Lucía, no? (*Aplaudiments.*)

Pregunta

al Govern sobre la relació del Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya amb els Mossos d'Esquadra (tram. 310-00189/10)

El primer punt de l'ordre del dia (*remor de veus*)... Avui comencem bé. (*Pausa.*) El primer punt de l'ordre

del dia són les preguntes amb resposta oral. I l'iniciem amb la primera, sobre la relació del Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya amb els Mossos d'Esquadra. La formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Són certes, les darreres informacions sobre el Cесicat i quina és la seva relació amb els Mossos d'Esquadra? I en concret preguntem al Govern el següent: quines funcions té el Cесicat?, per què ha augmentat tan considerablement el seu pressupost el 2014?, hi han mossos treballant o adscrits al Cесicat?, quina és la relació entre el Cесicat i les unitats d'investigació informàtica dels Mossos? És cert que es van distribuir telèfons mòbils entre alts càrrecs i els mossos, que es podien activar remotament la gravació d'imatges i de la veu? I, en concret, s'han distribuït aquests telèfons a agents adscrits a la Comissaria General d'Informació de Barcelona? Ens pot confirmar que tots els fitxers emprats pel Cесicat i els Mossos respecten la legislació vigent? És cert que entre el mes de juny i setembre de 2012 es van robar més de tres mil noms d'usuaris i *passwords* que permetien accedir a pàgines confidencials i reservades del Govern de la Generalitat? És cert que existeixen documents d'organismes del Govern, de l'actual o anteriors, on es comparen serveis secrets de diversos països i es fan propostes per implantar-ne un servei a Catalunya? Per quines raons es va cessar el director general de Telecomunicacions? Existeix algun document d'un organisme del Govern on s'analitzi la possibilitat d'una aplicació per a telèfons mòbils que no és detectada per l'usuari i que permet la seva monitorització? Aquest Govern o anteriors es van plantejar la creació d'un servei d'intel·ligència català?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, si es tracta de respondre la pregunta, diguéssim, amb dos minuts, vint-i-nou segons, em serà francament difícil. Però, en qualsevol cas, sí que dir-li algunes qüestions que em semblen rellevants.

El Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya, el Cесicat, és l'organisme, de fet, executor del que és el Pla nacional d'impuls de la seguretat de les TIC, que va ser aprovat pel Govern el 17 de març del 2009; depèn orgànicament del Departament d'Empresa i Ocupació, i té per objectiu –i això és el que aconsegueix d'una manera rigorosa–, doncs, tenir una societat de la informació molt més segura, tant en la instància i en l'àmbit públics com en el conjunt del país, i segons es desprèn així dels seus estatuts, i evidentment –evidentment– que es coordina en les seves tasques amb el

Cos de Mossos d'Esquadra, que també hi fan les seves aportacions.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. És la quarta vegada que ho preguntem al Govern. La setmana passada ho vam preguntar al conseller de la Presidència, al d'Interior –vostè mateix– i al de Justícia: tots tres van xiular. Si fos una enquesta, vostès estarien en l'apartat de *no sabe, no contesta*; és la seva reacció. Tot plegat, són informacions molt greus, que qüestionen, algunes, algunes actuacions del Cесicat, i la resposta no pot ser el que acaba de fer vostè, la no-resposta.

Vostè va insinuar: «No poden fer cas dels confidencials.» Jo em refereixo a altres coses; per exemple, a la carta que el Sindicat de Polícies de Catalunya, el 19 de juny de 2013, va adreçar al director general de la Policia per denunciar la distribució d'aquests telèfons. Què ha fet el Govern? Conseller, dret a saber dels ciutadans. Què fa el Cесicat, com es gestiona i quina relació manté amb els Mossos d'Esquadra?

Davant de la gravetat dels fets i davant de la seva opacitat reiterada, des del nostre grup parlamentari estem estudiant emprendre accions legals per l'actuació del Govern de la Generalitat. Exigim transparència i el dret a saber dels ciutadans. No pot ser la no-resposta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior

Miri, demana què fa el Cесicat. Doncs, fa tasques de prevenció, fa tasques de detecció i de protecció, i de control. I, hi insisteixo, això ho fa d'acord amb el que diuen els seus estatuts i d'acord i coordinadament, com no podia ser d'altra manera, amb el Cos de Policia.

Respecte a les accions legals, ja hi ha un altre grup en aquesta cambra, que sembla, doncs, que ha instat la fiscalia..., està en el seu perfecte dret a fer-ho; però jo sí que el que li recomano, home, i li reitero, eh?, que no facin a vegades tan cas de les coses que es publiquen a la xarxa.

En qualsevol cas, voluntat absoluta de transparència, perquè la comesa que té i l'encomana que té el Cесicat, doncs, les compleix d'una manera escrupolosa, rigorosa.

Algunes dades, eh?, algunes dades que em semblen rellevants d'aquests últims temps: 2.204 anàlisis de plataformes tecnològiques de la Generalitat; 3.102 plataformes analitzades en l'àmbit del món local; col·laboració en la definició de requeriments de seguretat en diferents projectes estratègics; detecció de fins a

més de 55 milions d'atacs a la xarxa corporativa del Govern de la Generalitat, i disseny de les contramesures oportunes.

Però permeti'm que li faci una reflexió. Vostès, que tenen un alcalde que diu que seria feliç si pogués posar un policia a cada cantonada, no entenen que al segle XXI també cal patricular per la xarxa i mirar què és el que exactament està passant a la xarxa? Amb dades públiques, eh? No ens confonguéssim, eh?, perquè hi ha algú que fa insinuacions... No, no, escolti, també tenim l'obligació –i aquesta evidentment que l'assumim, molt responsablement– de mirar d'analitzar tot allò que s'esdevé a la xarxa. És que Déu nos en guard si no ho féssim, senyor diputat; vostès serien els primers que ens ho demanarien. I això, exactament això, és el que es fa en perfecta coordinació i en perfecta, doncs, coordinació amb el que és el Cos de Mossos d'Esquadra.

I no ho confonguem: per un costat, és el Cescat qui tecnològicament intenta evitar la comissió d'alguns delictes des de la xarxa...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...i el que fa el Cos dels Mossos d'Esquadra és tot allò que pertoca... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre els equipaments penitenciaris.

Pregunta

al Govern sobre els equipaments penitenciaris (tram. 310-00190/10)

La formula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señor *conseller*, ¿cuál es la previsión del Gobierno sobre los equipamientos penitenciarios en Cataluña?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Senyora presidenta, senyor president, membres del Govern... Senyor diputat, la previsió és la que vaig explicar en la Comissió de Justícia i Drets Humans, que bàsicament dèiem que posaríem en funcionament la nova presó de Figueres l'any vinent, el 2014; 2015, Mas d'Enric, i el 2016 hi hauria el tancament de la

Model i, per tant, l'obertura de dos centres penitenciaris a la ciutat de Barcelona, un centre obert i un de preventius.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señor Gordó, usted ha debido pensar que la mejor política penitenciaria es la que no existe, porque su plan de equipamientos penitenciarios 2013-2020 sigue siendo una entelequia de concreción imposible y de prórrogas insoportables. Sus últimos anuncios se han limitado a proclamar que en junio del año que viene abrirá el centro penitenciario de Figueres, cerrando los actuales de esta última localidad y de Girona sin otra calendarización. El del Callar, en Tarragona, deberá esperar al menos al 2015, al igual que el cierre de la cárcel Modelo de Barcelona. Por tanto, sus previsiones siguen siendo previsiones que difieren en el tiempo, porque no tienen un plan coherente y realista.

De lo único que pueden presumir es del pesado lastre que arrastran como consecuencia del canon por los derechos de superficie que la Generalitat debe afrontar. Así lo reconocen y aceptan sin más en su memoria presupuestaria. Se trata de una losa que hipoteca toda la actividad de su departamento. Están asumiendo la política derrochadora e irresponsable del anterior Gobierno de izquierdas, partidarios de convertir las cárceles en hoteles de cinco estrellas a cargo de las generaciones futuras, que seguirán pagando su fiesta el próximo siglo. *(Remor de veus.)* Sí, sí, es así, eh? Y lo hacen sin el más mínimo reproche a Esquerra Republicana de Catalunya, porque no vaya a ser que de aquí a la semana que viene, si no hay pronto fecha y pregunta para la consulta, vean peligrar la votación presupuestaria. No hay peor posicionamiento político que aquel que consiste en persistir en el error por falta de coraje.

Mire, deberían ser honestos y reelaborar estos presupuestos de conveniencia para presentarnos los necesarios que coadyuven a salir de la crisis. Señor Gordó, usted quedó en evidencia la pasada semana en la Comisión de Justicia, porque en un torpe juego de manos propio de un tahúr del Misisipi nos presentó como incremento presupuestario lo que en realidad es una disminución del 4,5 por ciento de gasto en justicia.

Deberían abandonar su obsesión enfermiza por la creación de estructuras de estado. Contésteme: ¿están trabajando en la creación de una agencia de espionaje a través de la fundación del Cescat? Mire, usted no tiene credibilidad, porque siempre le sitúan en la escena de algún turbio y gris episodio de intriga política, cual muñidor en la sombra. *(Remor de veus.)* Usted no genera confianza, y en política, como en la vida...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat...

Sergio Santamaría Santigosa

...quien no la despierta se convierte... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Senyora presidenta... Senyor diputat, nosaltres vam presentar, el Govern va presentar, a través d'aquest conseller, un pla, un pla de serveis penitenciaris, un pla d'equipaments penitenciaris que nosaltres ens creiem. Ens el creiem, i creiem que a més a més funcionarà bé. I a més a més vaig dir que era un pla obert, que estàvem disposats a acceptar propostes d'altres grups parlamentaris –així ho vaig dir–, si creien que aquest pla es podia millorar. Si vostè creu que el pot millorar, doncs, nosaltres li agraïrem que vostè faci les seves propostes.

Quant al dispendi o no-dispendi del que vostè diu respecte als equipaments de serveis penitenciaris, jo li he de dir: escolti'm, els equipaments ja estan fets, la presó del Catllar ja està feta, la presó de Figueres ja està feta, i nosaltres l'hem de posar en funcionament. Són dos bons equipaments, i els posarem en funcionament, i tant que sí.

I en qualsevol cas, des d'un punt de vista de la despesa i de si són hotels o no són hotels de cinc estrelles, escolti'm, quan una persona entra a la presó hi ha un fracàs personal, però també hi ha un fracàs de tota la societat, i nosaltres, representants de la societat, tenim l'obligació de fer les inversions que corresponguin per tal que d'aquest fracàs en surti un èxit, un èxit personal, que vol dir la reinserció social, que vol dir la reinserció laboral, i, evidentment, també un èxit de la societat. El fracàs personal és un fracàs de la societat, i aquest fracàs ha de tenir l'èxit personal, nosaltres hi ajudarem, i també serà un èxit de la societat. I contra això no val rebaixar els diners que s'aportin; nosaltres continuarem aportant els diners necessaris perquè això sigui així.

Respecte a la resta, la pregunta plantejada era la que era, el Reglament és molt estricte, no hi tinc res més a dir.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la possible apropiació de competències de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària per part de l'Agència Tributària de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre la possible apropiació de competències de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària per part de l'Agència Tributària de Catalunya (tram. 310-00191/10)

La formula l'illustre senyor Jordi Cañas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Jordi Cañas Pérez

Conseller Mas-Colell, el pasado 19 de diciembre, en el acuerdo de legislatura, en el pacto de hierro separatista firmado entre Convergència i Unió y Esquerra Republicana, en el epígrafe de órganos e instrumentos para garantizar –entre comillas– la transición nacional, ustedes hablaban del despliegue de la Agencia Tributaria catalana, es decir, la constitución de la hacienda propia. El pasado septiembre ustedes aprobaron en este Parlamento que la Agencia Tributaria catalana asumiera la gestión plena de todos los tributos que pagan los ciudadanos de Cataluña en nuestra comunidad. Hemos visto que en estos presupuestos ustedes han dotado una partida presupuestaria extraordinaria para aumentar el cuerpo técnico y que el acuerdo del pasado septiembre decía que antes de que finalizara el primer semestre de 2014 la Agencia Tributaria de Cataluña asumiría la gestión de todos los tributos que se recaudan en Cataluña.

Y la pregunta es: ¿ustedes van a cumplir el mandato estatutario, o van a cumplir los pactos con Esquerra Republicana de Catalunya, que tienen como voluntad saltar el marco estatutario del Constitucional?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

**El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)**

Senyora presidenta, senyors diputats, la Generalitat treballa per exercir plenament les competències en matèria tributària que li atribueix la normativa en vigor. I aquest exercici el vol fer amb eficàcia i al servei dels ciutadans de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'illustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Hombre, me deja mucho más tranquilo (*rialles*): que la Generalitat va a hacer lo que tiene que hacer. Si no le pregunto eso. Si lo que le pregunto es si usted va a cumplir el artículo 204 del Estatuto, que dice que «corresponderá a la Agencia Tributaria de Cataluña la gestión, recaudación, liquidación e inspección de todos los tributos *propios* de la Generalitat y los cedidos por el Estado», o van a ir ustedes más allá y van a diseñar una agencia tributaria de Cataluña que tenga como intención desarrollar durante el primer semestre de 2014 una hacienda propia paralela. Si ustedes van a trabajar por crear un consorcio con la Agencia Tributaria estatal o ustedes van a –como decían ustedes– tener la llave de la caja. Porque, claro, ustedes piden la llave para cambiar la cerradura. Y, claro, yo lo que quiero es que usted diga: «Vamos a cumplir el Estatuto, vamos a desarrollar la Agencia Tributaria catalana para poder llegar a un acuerdo con la Agencia Tribu-

taria estatal y crear un consorcio» o «nos vamos a tirar al monte y no sé qué vamos a hacer.»

Porque más allá de las baladronadas, más allá de la retórica esta de los titulares que ustedes provocan, lo que los ciudadanos queremos saber es si va a haber desde este Gobierno una voluntad de acuerdo, de diálogo con el Gobierno de España para desarrollar el Estatuto y para poder trabajar en aras de un mejor modelo de financiación, donde las administraciones trabajen de una forma consorciada, o ustedes van a seguir con su voluntad de ruptura diseñando estructuras paralelas que tienen como intención saltarse el marco legal vigente. Es muy sencillo: ¿cumplirán ustedes con el Estatuto y la Constitución, o no?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Nosaltres sempre complim escrupolosament amb l'Estatut. Em temo que són d'altres, en particular el Govern central, que no el compleixen. A mi m'alegra la seva insistència amb el compliment de l'Estatut perquè jo estic segur que vostè, diputat Cañas, exercirà la mateixa vehemència i vigor a reclamar que el Govern central tingui, com ha dit, esperit d'acord i diàleg i esperit de compliment de l'Estatut. Ho celebraré i li ho reconeixeré el dia que l'escolti tindre aquesta mateixa vehemència en el compliment de la llei per part del Govern central.

Dit això, vull afegir que la Generalitat vol estar en disposició de fer-se càrrec, l'any 2014, de la recaptació en període executiu dels impostos propis i dels impostos cedits, competència, aquesta última, que té delegada de l'Estat per la llei que regula el sistema de finançament de les comunitats autònomes –fixi's, em refereixo a la llei, eh?– i, segons aquesta llei, la recaptació dels deutes tributaris corresponents als tributs cedits pot realitzar-se directament per la Generalitat. En aquests moments els tenim encarregats a l'Agència Estatal d'Administració Tributària i planegem recuperar aquest exercici. Amb això ens situariem en una situació tan trencadora com, per exemple, la de la Comunitat de Madrid, que ho exerceix directament.

Miri, nosaltres volem gestionar les competències que tenim atribuïdes amb la màxima eficàcia, i per això vénen els tècnics, etcètera. A més a més, evidentment, no renunciem a un horitzó dintre d'un marc legal en el qual recaptem, gestionem, etcètera, tots els impostos que es recapten...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Ocupació

...a Catalunya, però nosaltres en aquest moment no ingressem res... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'encariment de l'electricitat.

Pregunta

al Govern sobre l'encariment de l'electricitat (tram. 310-00184/10)

La formula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, pensa fer alguna cosa de profit en aquesta vida, en energia i, concretament, a Catalunya?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Sí.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Doncs, no ho està demostrant, conseller. Li he dit «en aquesta vida», si em permet la ironia, perquè sempre estan parlant de futur. Llavors, jo m'imagino, potser, que en aquesta vida no però en una altra sí. I li he dit «concretament a Catalunya» perquè tota la política que estan fent vostès en matèria d'energia està beneficiant altres països productors de combustibles fòssils i de l'urani.

Miri, vostès ja fa tres anys que van parlant de futur. Quan van acabar les eleccions i van signar un acord amb Esquerra Republicana, aquest acord que fa que, en la pràctica, Esquerra Republicana estigui governant el país, també en matèria d'energia, van dir que referien el Pla d'energia que acabaven d'aprovar. És un pla d'energia, el més efímer de la història de la humanitat. I l'altre dia va dir en aquesta seu parlamentària que estaven en procés de refer-lo. És a dir, ja porten més d'un any i no refan el Pla d'energia.

Mirin, vostès no presenten batalla davant del Govern del PP i de les seves mesures, i vostès, malgrat que nosaltres els ho hem advertit en nombroses ocasions, no presenten recursos d'inconstitucionalitat, malgrat que hi ha altres comunitats que tenen moltes menys competències que la nostra, que Catalunya, que el nostre país i, en canvi, aquestes sí que els presenten. Comunitats en què, en alguns casos, està governant el Partit Popular.

Vostès no usen les possibilitats que els atorga l'Estatut, i vostès sap que l'article 133 atorga moltes compe-

tències a la Generalitat, que participa, diu, «en la regulació i la planificació d'àmbit estatal del sector de l'energia que afecti el territori de Catalunya». Vostès confonen els ciutadans dient que som autosuficients en generació d'energia elèctrica –ho va dir l'altre dia aquí–, i vostè sap, a continuació ho reconeix vostè mateix, que en matèria de petroli i de gas en som dependents. Bé, doncs, el gas s'utilitza per generar energia elèctrica, l'urani també. Per tant, nosaltres no som autosuficients, desgraciadament, perquè a mi ja m'agradaria que ho fóssim.

Vostès confonen els ciutadans dient que el dia que siaguem sobirans tindrem l'energia més barata. L'altre dia va dir aquí un 25 per cent, conseller. Després va dir les posicions o les opinions més pessimistes entre un 10 i un 15 per cent. Déu n'hi do, la forquilla, no? L'altre dia, quan vaig sentir el president Artur Mas que deia que havíem de fer les coses bé, amb rigor, seriositat i sense fer el ridícul, pensava que parlava per vostè.

Diu que només incrementant més gas ja anirem sobrats d'electricitat, o sigui que compten amb la generació actual...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

No acabo d'entendre, senyor diputat –gràcies, senyora presidenta–, per què vostè s'obsessiona a ser desagradable i mal educat quan fa preguntes. No l'acabo d'entendre. Sincerament, crec que el joc de fiscalització del Govern i de pregunta/resposta hauria de ser més constructiu.

Vostè sap molt bé que el règim econòmic del sistema elèctric, malauradament..., i potser ho haurien pogut aprofitar, vostès, quan es va obrir una finestra, només durant uns anys, que no havia passat ni ha passat mai més, en què vostès governaven aquí i allà, perquè el règim econòmic del sistema elèctric fos competència de la Generalitat, perquè avui és una competència exclusiva de l'Administració central –exclusiva–, el règim econòmic del sistema elèctric.

En qualsevol dels casos, si no hem presentat recurs d'inconstitucionalitat ha estat perquè no hi havia base d'inconstitucionalitat. Però, en canvi, hem presentat unes esmenes molt contundents que encara seran objecte de negociació, fins l'últim moment, amb el Govern de l'Estat per intentar que la reforma que han plantejat, doncs, no tingui els efectes contraproductius per als nostres ciutadans, consumidors i per a la nostra indústria.

En qualsevol dels casos, volem que el Govern es planteji establir un sistema de retribució econòmica diferent per a les existents i les noves instal·lacions de cogeneració. També ens proposem, i li ho hem plantejat al Govern, que faci una profunda reforma del mercat de producció d'energia elèctrica actual, que està basat, avui, en un *pool* majoritàriament marginalista i que això genera uns sobre costos a l'hora de fer la configuració del preu. També volem, i no ho han fet, que es promogui l'autoconsum d'energia elèctrica, i també l'autoconsum en balanç net. I fins i tot, evidentment, proposem que alguns dels costos que es carreguen sobre la tarifa –regulats, ininterrompibilitat, costos extrapeninsulars, tema del carbó– vagin a càrrec dels pressupostos i no de la tarifa. Tot això és el que proposem i encara intentarem, ho repeteixo, aprofundir, per tal que les conseqüències d'una reforma elèctrica que creiem que és molt errònia no sigui tan perjudicial per a la nostra societat.

En qualsevol dels casos, els ciutadans no es confonen. És vostè que està confós, senyor Sabaté. Sí, no m'escolta bé. Jo vaig dir que érem autosuficients en capacitat de generació, i en capacitat de generació som autosuficients, en energia elèctrica, no de combustibles. En capacitat de generació som autosuficients. Sí, tenim prou instal·lacions per tenir capacitat de generació d'energia elèctrica d'una manera prou sobrada.

Bé, en qualsevol dels casos, entenc que a vostè el preocupi que nosaltres parlem bàsicament de futur, perquè vostès només poden parlar del passat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les privatitzacions i concessions previstes en els pressupostos del 2014.

Pregunta

al Govern sobre les privatitzacions i concessions previstes en els pressupostos del 2014 (tram. 310-00185/10)

La formula l'il·lustre senyor Jordi Terrades, del Grup Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, té el Govern ja decidit quins actius es vendrà o concessionarà per quadrar els pressupostos?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Com saben, els pressupostos de la Generalitat per al 2014, el Projecte de pressupostos es basa en el principi de mantenir el nivell de despesa dels departaments, el nivell prorrogat des del 2013. Pensem que hem arribat a aquests 20.000 milions i escaig de despesa departamental. És l'absolut mínim que es necessita per cobrir

els serveis públics, especialment els de l'estat del ben-estar, que cobreix la Generalitat de Catalunya. Aquest és l'objectiu fonamental i, efectivament, a partir d'aquí i atès un incomprendible descens de les bestretes corresponents al model de finançament, hem pressupostat 864 milions en venda d'actius reals i 1.454 per concessions i altres ingressos patrimonials. Tot el que puguem obtenir per via política serà menys que haurem d'obtenir per aquesta via. Estic segur i confio que en les accions polítiques que s'hagin de fer per aconseguir ingressos addicionals comptarem amb el seu suport.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, el 10 per cent del pressupost del proper any, un 1 per cent del PIB, 2.318 milions d'euros, el preveuen ingressar per la via de vendes i concessions, és a dir, privatitzant la gestió pública de serveis públics. Fins al dia d'avui, i en la resposta que vostè ens ha fet, no ens han detallat quins són ni com ho pensen fer.

Miri, el 2013, el Govern de Catalunya i el seu soci parlamentari, Esquerra Republicana, ens ha intentat amagar les retallades, amagar-les al país; ha evitat el debat públic d'aquestes en seu parlamentària i ara estan intentant fer el mateix amb la venda del patrimoni públic. Senyor conseller, vostès, en el debat pressupostari, no van de cara, no expliquen quines són les seves intencions. Ja li avanço que el Grup Socialista no està d'acord amb la intenció de privatitzar o de concessionar les depuradores, com tampoc hi va estar amb la venda d'Aigües Ter Llobregat.

No hi estem perquè estem convençuts que, inevitablement, farà apujar el rebut de l'aigua, en un moviment similar al que es va fer per privatitzar Aigües Ter Llobregat, que ha significat increments superiors al 70 per cent, molt per damunt de les necessitats per sanejar l'empresa. Una gestió privada, a més a més, no és garantia, al contrari, d'un millor sanejament dels nostres rius. Vostès avui ja estan infrafinançant el sistema de sanejament com a coartada per a una posterior privatització, quan els ajuntaments no se'n puguin fer càrrec.

Tampoc estem d'acord que es posi a la venda el parc públic d'habitatge de lloguer. Avui, el parc públic d'habitatge de lloguer és la garantia bàsica del dret a l'habitatge de milers de famílies que no poden accedir a altre tipus d'habitatge pel preu. La consecució d'un parc públic de lloguer no es pot improvisar. Encara estem lluny de les mitjanes europees perquè ara vostès se'n vulguin desfer. És per això que li tornem a demanar transparència al Govern, que li demanem seny al Govern, en un moment en què totes les organitzacions socials estan demanant que el parc públic de lloguer s'incrementi. Li manifestem la nostra profunda preocupació per una eventual venda del parc públic d'habitatge de lloguer a fons d'inversió especulatiu.

I li tornem a insistir: ens poden explicar com quadraran els pressupostos d'ingressos del pressupost de l'any que ve?

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Ens acusa de no ser clars. Jo crec que som claríssims, i jo crec que les seves intencions també són claríssimes: es diuen «obstruccionisme» i «pals a les rodes». Les conseqüències del que vostè està fent seran fer la despesa més difícil i, per tant, les conseqüències del seu obstruccionisme les patiran els ciutadans de Catalunya. Felicitacions.

Tota la retòrica que utilitza sobre privatitzacions, etcètera, senyor diputat, no s'aguanta per enlloc. Vostès han practicat el mètode concessional moltíssimes vegades, vostès han practicat privatitzacions; li podria donar una llista d'ajuntaments en què governa el Partit Socialista en aquest moment que han presentat pressupostos basats en vendes de patrimoni.

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

Vostès tenen un problema, i és que han governat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'anunci de venda de patrimoni públic amb relació a l'Incasòl.

Pregunta

al Govern sobre l'anunci de venda de patrimoni públic amb relació a l'Incasòl (tram. 310-00181/10)

La formula la senyora Isabel Vallet, del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, sí, per demanar informació i que no ens hàgim d'assabentar, com sempre, per la premsa de l'operació de venda del parc d'habitatge de lloguer a algun dels tres de fons d'inversió –Azora o Blackstone o Goldman Sachs. És a dir, quin sentiment, com a política pública d'habitatge, és malvendre el poc habitatge de lloguer públic que tenim? I, sobretot, com afectarà aquesta venda els propietaris, que passaran a estar en mans de fons voltors?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, aquest conseller i el Govern no tenim cap coneixement d'aquest tipus de gestions que vostè està descrivint.

La presidenta

Per pre preguntar, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, com comentava, es veu que sempre ens n'assabentem per la premsa. En tot cas, doncs, sí que voldríem saber si..., en les declaracions que vostè fa, diu que aquesta venda servirà per a invertir-ho en habitatge; en les declaracions que fa, en canvi, el conseller Mas-Colell diu que servirà per a reduir el dèficit. Nosaltres voldríem saber en què quedem, si serà per a l'habitatge o serà per a reduir el dèficit.

A més a més, tothom sap com actuen aquests fons. Es compren «vivendes» a preu de saldo, en pocs anys es rendibilitza la inversió; a més a més, esperen que es salvi la protecció de «vivendes» de protecció oficial per a poder vendre-les, és a dir, per a poder alienar-les. El tripartit ho sap molt bé, que ja ho va fer al Consell Comarcal del Barcelonès, quan va vendre l'habitatge per 38.255 euros i, després, van dir que construirien mil habitatges amb els ingressos del lloguer per cent mil euros, és a dir, una operació que es venia per quaranta mil i, després, es construïa per cent mil, no sabem aquí qui hi guanya. En tot cas, sí que sabem que guanyen els mateixos fons d'inversió que ens van situar en la crisi en què estem.

A més a més, entenem nosaltres que el Govern està convertint la gestió del dèficit en una excusa per a saquejar la societat, perquè, si no, no entenem que l'única política pública d'habitatge que se'ls ha pogut ocórrer sigui vendre el poc parc públic d'habitatge que tenim. No ho entenem. Per tant, entenem que beneficien uns altres interessos que en cap cas són els dels propers desnonats, que seran per pisos de lloguer, i que en cap cas solucionaran el problema estructural de l'habitatge que tenim al país.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Il·lustre diputada, crec que en aquesta qüestió ens hem d'alliberar de prejudicis ideològics. I, segurament, vostè..., és comprensible la seva preocupació, però no enfoca correctament el que ha de ser objecte d'interès d'aquesta cambra, i és: el Govern està en condicions de garantir el manteniment de polítiques socials d'habitatge? La resposta és contundent i clara: sí.

Crec que és excessiva la preocupació per qui és el propietari de determinat parc d'immobles, perquè el que hem de garantir és el que hi passa dins, que les condicions dels arrendataris es mantenen. I això tingui vostè la certesa que es mantindrà. Si vostè va als pressupostos d'enguany, comprovarà que les partides pressupostàries de polítiques socials d'habitatge no només es mantenen, sinó que s'incrementen, i passem de 51 milions a 58 milions; compromís de legislatura: 200 milions d'euros invertits en polítiques socials d'habitatge, garantia que el que hi passa, en aquest parc d'habitatges, es mantindrà.

A partir d'aquí, la casuística és molt diversa i jo l'he procurat explicar tant en comissió com en seu parlamentària. Tenim prop de set-cents habitatges en règim de lloguer de persones que fa més de deu anys que hi resideixen, que han demanat en reiterades ocasions adquirir en règim de propietat aquest habitatge. Fem bé o fem malament, posant a la venda aquest parc d'habitatges?

Tenim prop d'un miler d'habitatges per Catalunya en municipis on no hi ha demanda acreditada. Si aconseguíssim despendre'ns d'aquests immobles, fem bé o fem malament per fer polítiques socials, per evitar, en definitiva, el col·lapse de les nostres pròpies polítiques de protecció de la ciutadania? Quan Incasòl es ven la seva seu corporativa i passa a lloguer, fem bé o fem malament? Quan posem a la venda els nostres pàrquings, locals comercials, tot el tipus d'actius que en aquests moments tenim en mans d'Incasòl fem bé o fem malament? Crec, il·lustre diputada, que, si ens alliberem de prejudicis ideològics, podem arribar al convenciment que precisament la venda de determinats actius pot ser la garantia per al manteniment de determinades polítiques.

Dit això, si vostè va al detall del pressupost d'enguany, veurà que, fins i tot enguany, en un any d'extrema dificultat, el Govern de Catalunya continua generant sòl per a habitatge allà on és necessari, no on el perjudici ideològic el reclama, i, a més a més, continuem mantenint actuacions a Arraona, a Sant Roc o aquí, a Barcelona, tal com havia compromès inicialment en aquesta legislatura el Govern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les necessitats de mobilitat del Vallès Occidental.

Pregunta

al Govern sobre les necessitats de mobilitat del Vallès Occidental (tram. 310-00182/10)

La formula la il·lustre senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Conseller Vila, per quins motius creu que les solucions als problemes de mobilitat al

Vallès passen per reclamar-li ara al Ministeri de Foment que repregui el projecte del Quart Cinturó, quan fa gairebé un any que es va declarar l'arxiu de l'expedient d'impacte ambiental d'aquesta autovia perquè havia caducat?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, al Vallès Occidental hi concorren dos tipus de reptes: garantir una correcta mobilitat interna –tenim mig milió de persones que generen activitat econòmica i social a la comarca del Vallès Occidental– i garantir la seva funció com a corredor, absolutament necessària.

El Govern de Catalunya no té cap mena de dubte que hem de donar solució al que, clàssicament, se n'ha dit la B-40, que ha de respondre, en els nostres temps moderns, a aquest doble objectiu, mobilitat interna del Vallès Occidental i la funció com a corredor, que tots veiem que és necessària d'atendre.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora diputada.

Marta Ribas Frías

Gràcies. Miri, nosaltres també volem solucions de mobilitat interna per a una zona on hi ha mig milió de moviments diaris; també volem solucions de mobilitat que millorin la competitivitat de la major àrea industrial de Catalunya i de l'Estat; també volem que es faci comptant amb el territori, amb totes les veus del territori, també la de les organitzacions ecologistes o els sindicats, que estan en la campanya contra el Quart Cinturó, i volem que es faci aviat, amb eficiència, amb el mínim cost possible i que es faci pensant en el present però sobretot en el futur, i, per tant, també en els valors ambientals del territori, i no a partir d'un projecte que ve de l'època franquista i d'un model d'infraestructures que és clarament caduc.

Precisament per això, estem convençuts que ara el que cal no és reclamar-li al ministeri que repregui el projecte del Quart Cinturó, com vostè feia fa quinze dies, sinó que el desprogramin completament, que el desclassifiquin com a projecte d'interès general, que traspassin a la Generalitat els recursos econòmics reservats per a aquest projecte i que es faci des d'aquí, des del Govern català i d'immediat un nou projecte de mobilitat sostenible que connecti bé, intercomarcament, una ronda Vallès, però també millores en la mobilitat en el transport públic, com, per exemple, amb els nodes que proposa «Fem Vallès», nodes ferroviaris, i que es faci amb el consens del territori. I, en aquest sentit, li hem presentat esmenes als pressupostos. Per tant, tindran oportunitat de pronunciar-s'hi.

I també reclamant que al ministeri el que li demanem és que impulsi l'orbital ferroviària i que acabi la carretera entre Olesa i Viladecavalls, però la resta que ens ho traspassi, perquè tenim competències, conseller. I li ho torno a preguntar, a vostè, personalment, senyor Vila, el conseller que fa una setmana en el debat de pressupostos del seu departament afirmava que la modernitat no passa per generar nova infraestructura i omplir de ciment el territori, el conseller que al maig deia que el concepte del Quart Cinturó queda envellit el 2013 i que cal convertir-lo en una ronda del Vallès que respongui al trànsit local i comarcal, de debò, avui, senyor Vila, pot defensar convençut que el que cal per millorar la mobilitat al Vallès és que el *ministerio* repregui el projecte del Quart Cinturó, que ve des del franquisme, en comptes de fer-ho des d'aquí?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Il·lustre diputada, si ens alliberem de prejudicis ideològics i fem la traça precisa –precisa– i no la traça grossa que vostè ens descriu, descobrirà d'entrada que, amb relació a la clàssicament descrita com a B-40, hi ha tres escenaris diferents.

Hi ha un primer escenari d'obres interrompudes i que hem de garantir reprendre. El Ministeri de Foment s'equivoca quan diu que es reprendrà aquesta actuació a partir del 2016. Aquesta és una actuació urgent, que té conseqüències econòmiques directes en aquesta funció com a corredor.

Segon tram, Sabadell-Terrassa. Hem consensuat amb el territori, amb les institucions, eh?, que crec que vostès les deuen reconèixer –Ajuntament de Sabadell, Ajuntament de Terrassa, Consell Comarcal del Vallès Occidental–, una solució que jo crec que és significativament millor que la clàssica a què vostè es referia i que ens ha de permetre resoldre aquesta connectivitat amb el doble objectiu: mobilitat interna, regional, del Vallès Occidental, mig milió de persones, i funcions de corredor.

Tercer aspecte, encara no consensuat, el tram del Vallès Oriental: com passem de Sabadell a Granollers i connectem, en definitiva, a través de Parpers, amb Mataró. Aquest és un tema que necessita ser revisat, on no hi ha acord. I aquí, crec, sincerament, que ens trobarem, perquè segurament podem revisar la posició que ha estat fins ara sostinguda i podem fer un plantejament, eh?, a partir del principi de prioritzar la possible compactació d'aquest infraestructura tant com puguem, eh?

Per tant, fixi's que hi ha tres escenaris diferents, però, en tot cas, hi insisteixo, alliberem-nos de prejudicis ideològics i reconeguem a les institucions el paper que la democràcia els atorga, perquè, quan nosaltres tanquem un acord amb l'Ajuntament de Sabadell, amb l'Ajuntament de Terrassa i amb el Consell Comarcal del Vallès Occidental, el Govern de Catalunya se sent

tranquil, se sent que ha concertat les decisions, i, per tant, ara, el que hem de fer és concentrar-nos perquè el Ministeri de Foment, eh?, corregeixi el que va ser un acte de desídia absolutament inadmissible i reprengui durant l'any 14 la redacció de projectes...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...i d'estudis d'impacte ambiental.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les darreres mesures adoptades amb relació a l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, relativa a la dependència.

Pregunta

al Govern sobre les darreres mesures adoptades amb relació a l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, relativa a la dependència (tram. 310-00183/10)

La formula la il·lustre senyora Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Consellera, advertiment i consciència també. N'és conscient, que les darreres decisions preses amb relació a la Llei d'autonomia personal i dependència, les decisions del seu departament, són il·legals, són mesures il·legals?

És conscient que amb aquest afebliment, a més a més de desmuntar el mercat i precaritzar el mercat laboral, afebleix el nostre sistema de protecció?

I és conscient que el que està fent és un atac als drets civils i humans en tota regla?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyora diputada, del que som conscients, del que sóc conscient és que hi ha en aquests moments 158.000 persones beneficiàries de més de 203 prestacions i serveis de la Llei de la dependència i que aquest Govern fa un sobreesforç pressupostari que ha suposat, per exemple, que, dels 544 milions d'euros que el Govern de la Generalitat aportava i destinava a la dependència l'any 2009, en aquests moments n'està dedicant més de 930

milions d'euros, més del 70 per cent del pressupost d'aquest departament.

Mentrestant, com vostè sap perfectament, l'aportació de l'Estat ha anat caient, i, a més, han estat moltes les reformes de la Llei de la dependència que han tingut un impacte nefast sobre aquestes prestacions i serveis, sobre el sector i sobre les persones.

Les mesures que hem anat introduint tenen un objectiu únic i una premissa irrenunciable; l'objectiu, mantenir la sostenibilitat d'aquest sistema, malgrat els incompliments de l'Estat, del Govern actual i del Govern anterior, i com a premissa irrenunciable, mantenir l'atenció a les persones grans, a les persones en situació de dependència, per tant, que ningú quedi desatès.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Laura Massana Mas

Consellera, li he demanat si era conscient que estava cometent il·legalitats. Com vostè no les explica, les hi explicaré jo.

Quan suspèn les prestacions vinculades, actua contra un dret subjectiu reconegut per llei. Això és il·legal; és il·legal i és car, perquè hi haurà persones, les més vulnerables, que no podran pagar 2.500 euros, que serà la mitjana que els costarà la residència a les persones.

Segona il·legalitat: vostè fa un acord amb les patronals, a través de l'ICASS, on rebaixa ràtios professionals. Així, solets. Això serà baixada de salari dels treballadors, canvis i acomiadaments; va contra la qualitat del sistema, i, a més a més, consellera, tindrà un problema, perquè vulnera convenis; això no es pot canviar així com així. Però, a més a més, va contra la cartera de serveis socials vigents. Per poder fer això, l'hauria de canviar. És un pacte il·legal, una altra il·legalitat.

Vostè ve, també, en compareixença i ens diu que no hi haurà copagament. Parla, després, la seva directora general i diu que sí, que hi haurà copagament i que comptarà la valoració del patrimoni. Això, per què? Per què no ens explica la veritat i després la canvia...?, quan, i això és el que em preocupa, consellera, a través del nostre grup vam fer una moció que vostès van aprovar, que va ser pactada, va ser aprovada per unanimitat; estem emplaçats el dia 9 a parlar-ne, i vostè pren decisions l'endemà mateix, l'endemà mateix que hàgim pactat en aquesta cambra.

Nosaltres volem que el sistema continuï. Som conscients que Madrid és deslleial, i per això volem actuar contra aquesta deslleialtat. Però el que no volem ni podem permetre és que el nostre Govern també sigui deslleial, deslleial amb la ciutadania, deslleial amb aquests grups parlamentaris, que s'han compromès a fer aquest sistema sostenible, això sí, no pensant només en l'economia, sinó amb els drets de les persones.

Per tant, consellera, l'emplacem que ja no faci res més sense que els agents socials, com ens hi vam compro-

metre, sense que els grups parlamentaris, sense que la ciutadania en general, a través d'aquesta cambra, decideixi quin és aquest model català que volem en el nostre país.

Vostès governen, ho sabem, i prenen decisions, però aquí tenim un compromís; tenim un compromís de defensa dels nostres drets.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Senyora diputada, compromís de defensar aquest model català, com vostè deia, que, per ser-ho, ha de ser sostenible, difícilment ho és amb una deslleialtat continuada pel que fa a les aportacions de l'Estat a la Llei de la dependència.

Vostè ha fet referència a algunes de les mesures que hem adoptat, efectivament. Permeti'm que li digui que, pel que fa a l'acord amb les organitzacions mercantils i socials de la gent gran, això ha estat conseqüència d'un treball acurat amb aquest sector a partir de la seva proposta de definir mesures que precisament puguin mantenir aquesta sostenibilitat tenint en compte que el perfil de l'usuari, vostè ho coneix perfectament, ha canviat. Estem davant d'un perfil de persones altament assistides que s'imposa sobre el més autònom que teníem abans; a partir d'aquí, una adequació de la ràtio del personal que atén aquestes persones, però, analitzant amb molta cura, cregui'm –amb molta cura–, quines categories professionals poden ser i quines no objecte de minoració, precisament per tenir aquesta millor atenció a les persones i adequar-los al seu perfil.

Quan parlem de copagament..., senyora diputada, els canvis que hem introduït afecten només les persones que ja estan pagant l'import màxim establert a la cartera de serveis. Estem parlant d'un univers de, aproximadament, el 4,5 per cent dels usuaris, que copaguen més perquè s'ho poden permetre en funció de la seva capacitat econòmica. Nosaltres a això li diem «justícia social i redistribució», no cap altra cosa. Mantenir la sostenibilitat d'aquest sistema de dependència és l'objectiu més clar, i estic convençuda que amb l'instrument de la Comissió Mixta que ens trobarem la propera setmana...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social i Família

...podrem avaluar-ho.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el desenvolupament del pla Serra Húnter.

Pregunta

al Govern sobre el desenvolupament del pla Serra Húnter (tram. 310-00186/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Victòria Forns, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Victòria Forns i Fernández

Gràcies, presidenta. Honorable conseller Mas-Colell, les universitats públiques catalanes es caracteritzen per l'excel·lència en les seves estructures docents i de recerca, per la qualitat dels seus ensenyaments de grau i postgrau i per l'accessibilitat que ha fet de la nostra universitat un veritable ascensor social per al conjunt de la ciutadania catalana.

En aquest escenari d'excel·lència acadèmica, el Govern de la Generalitat promou un model plural de personal docent i investigador en el marc del pla Serra Húnter, amb el qual es pretén reforçar el nostre sistema universitari amb una major capacitat de resposta a les demandes de la societat i del seu sistema productiu. I, sobretot, una major aposta per la internacionalització en l'Europa del coneixement, mitjançant l'Estratègia 2020, en un món globalitzat on les idees i la ciència no responen a cap tipus de frontera.

El pla Serra Húnter persegueix la incorporació en el PDI de les set universitats públiques catalanes de mig miler de nous contractats fins al 2020, a fi de conformar una nova acadèmia basada en el talent i la internacionalització, que serveixi de generadora de coneixement per a transferir-la a la societat i de pol d'atracció de recursos públics i privats per a la recerca.

El nostre és un país de talent. El talent és la nostra principal font de riquesa i per això programes com el Serra Húnter són estratègics per a la constitució d'un país de futur. La retenció i la captació de talent en el personal docent i investigador universitari ha de ser una prioritat indiscutible. Catalunya ha estat capaç, també, d'atraure talent internacional, i així ho demostren totes les dades. I és per això que la necessitat de polítiques actives en aquest àmbit no és qüestionable, com tampoc ho és la de provenir-nos d'instruments atractius per a retenir el talent que el nostre sistema universitari ha demostrat amb escreix que és capaç de generar. El coneixement, la recerca, la docència, el talent, en definitiva, la universitat és una de les pedres angulars sobre les que s'ha de bastir la transició nacional de Catalunya per esdevenir un estat.

Senyor conseller, uns dels elements cabdals per incrementar la qualitat de les nostres universitats és la retenció i captació de talent en el personal docent i investigador; en compareixences anteriors ens ha manifestat que el pla Serra Húnter és un dels pilars bàsics de la nova política universitària que impulsa el Govern, quin és l'estat de desplegament d'aquest pla?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyora diputada, el pla Serra Húnter es va iniciar l'any 2003 i la seva intenció era començar el que havia de ser, i ho serà, un llarg camí cap a la reconfiguració de l'estructura acadèmica del professorat de les universitats, des de, diguem-ne, una incardinació funcional a una incardinació laboral. I vull emfatitzar que «laboral» no vol dir «temporal», vol dir, en la immensa majoria de casos, contractació indefinida i la contractació laboral que tenen tots els treballadors estables del nostre entorn. Crèiem, i ho creiem, que la base laboral està més en línia amb la facilitació de la mobilitat i més en línia amb els models europeus i amb els millors models mundials.

La primera fase va permetre, entre els anys 2004 i 2010, que s'incorporessin 428 professors permanents amb contracte laboral a les nostres universitats. Això representa en aquests moments encara no el 10 per cent del professorat permanent universitari, o sigui que encara queda força camí.

El 2011 el Govern, conjuntament amb les universitats públiques catalanes, va acordar posar en funcionament una segona fase d'aquest pla. S'han ofert, fins en aquest moment, setanta-cinc contractes majoritàriament de professor agregat, però també de catedràtic contractat i lector. Això ha generat 741 sol·licituds; d'aquestes 741, 482 provenen d'investigadors –professors– del nostre sistema universitari; 67, de la resta del sistema universitari espanyol, i 192, d'altres països. Aquests 192, també, alguns d'ells són d'origen..., diguem-ne, d'origen d'aquí, però que estan desenvolupant...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...la seva carrera a... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'increment del coneixement del català.

Pregunta

al Govern sobre l'increment del coneixement del català (tram. 310-00187/10)

La formula la il·lustre senyora Àngels Ponsa, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, presidenta. Honorable conseller de Cultura, el debat sobre la llengua ha tingut sempre, doncs, en el nostre país un notable interès públic. I això es reflecteix tant en el valor positiu que la llengua té en la nostra societat com en la voluntat i la sensibilitat de fer del català un idioma modern i de futur.

El marc polític assolit a partir de la Transició espanyola va permetre desenvolupar polítiques lingüístiques per part de les administracions catalanes que, al costat de nombroses iniciatives cíviues de tot ordre, a favor de la llengua... –i voldria fer una petita menció aquí a la poetessa, a la contribució, doncs, de la poetessa, bibliotecària i escriptora Joana Raspall que acaba de traspasar, ella també hi ha contribuït com molta altra gent–, i també, sense anar més lluny, doncs, la setmana passada celebràvem els deu anys del voluntariat per la llengua; per tant, totes aquestes iniciatives al costat de l'acció de Govern de tots aquests anys han permès importants avenços pel que fa al coneixement, a la difusió i a l'ús social del català.

Aquests darrers dies hem tingut bones notícies per a la nostra llengua. Per una banda, el nombre de persones que la parla supera els 10 milions de persones per primera vegada, segons l'Observatori de la Llengua. I, per una altra, segons l'informe de política lingüística del 2012, presentat per vostè a la presidenta del Parlament fa pocs dies, deia que el 97,1 per cent de la població coneix i entén el català. A més, es remarca que el català creix com a llengua d'identificació habitual a casa, amb els amics, a la feina, i que va avançant en els àmbits de la comunicació i de la cultura.

Malgrat aquestes bones notícies, que hi són, persisteixen àmbits on el català no és suficientment present, com el de la justícia; el del cinema, quant a consum cultural, o en els socioeconòmics laborals i empresarials. Això, conjuntament amb la introducció d'internet i de les noves tecnologies de la informació, fa que es plantegin noves necessitats per garantir el futur de l'idioma en termes de normalitat. Cal afegir, també, un moment difícil a causa de la involució lingüística de l'Estat, que, d'ençà de la Sentència contra l'Estatut del Tribunal Constitucional, del 2010, i de les reinterpretacions de caire lingüístic que introdueix, s'ha obert un període de regressió: qualsevol normativa lingüística es recorre i sense anar més lluny tenim la darrera llei Wert aprovada.

El nostre grup parlamentari creu que en el pla lingüístic Catalunya ha de continuar sent un model de normalització de la llengua i de cohesió social. Aquest és un gran repte que tenim a l'abast, també en l'escenari d'un nou estat, on la gestió de la diversitat ha de reflectir una Catalunya lingüísticament inclusiva i respectuosa amb la pluralitat com a valors d'una societat democràtica i avançada.

La presidenta

Senyora diputada...

Àngels Ponsa i Roca

La pregunta seria, doncs... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Remor de veus.)*

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí, senyora presidenta. Senyor president, senyores i senyors diputats, intueixo la pregunta, no pateixin... (*Ri-alles.*) I també m'agradaria esmentar, per començar, doncs, el nostre reconeixement col·lectiu a Joana Raspall, aquesta dona que va fer de cada paraula «un batec de vida», deia ella –així ho deia ella en el seu últim llibre–, «un batec de vida a favor dels altres, a favor de la convivència, de la vida cívica i justament de la nostra cultura i de la nostra vida col·lectiva».

Bé. Joan Raspall representa la resposta més contundent a la pregunta que vostè fa: per què el català està guanyant? Per què el català ha guanyat, tot i tanta gent i en tants moments de la història que s'ha intentat que justament no existís? Doncs, perquè la societat catalana així ho ha decidit, i perquè molta gent com la Joana Raspall ha decidit fer del català justament la seva llengua ordinària, la seva llengua normalitzada, la seva llengua habitual.

Aquest Parlament hi té molt a veure. Aquí es van prendre decisions importants, amb lleis que han sigut decisives. S'han fet bones polítiques, polítiques que han tingut continuïtat al llarg del temps, i s'han pres decisions que, finalment, han fet possible que, ara com ara, la llengua catalana sigui una llengua, justament com vostè esmentava, una llengua amb capacitat d'atracció: 500.000 persones, mig milió de ciutadans, els últims cinc, sis anys, han passat a utilitzar normalment el català; 580.000 persones, els últims cinc, sis anys, han utilitzat el català a casa seva, cosa que no feien abans. Aquesta capacitat d'atracció es deu bàsicament al fet que el català és una llengua d'oportunitats per a tothom, és una llengua de cohesió, és una llengua que fa possible que finalment, doncs, la nostra societat funcioni a través d'allò que ha decidit la utilització de la llengua històrica com una llengua normalitzada.

Bé. Per totes aquestes raons, doncs, ens sembla que, certament, el que estem expressant és que el nostre objectiu, que el català sigui una llengua normalitzada, una llengua europea, ara com ara, és la novena llengua d'Europa, una llengua normalitzada –la novena llengua d'Europa–, una llengua de tots, una llengua de cohesió, de prestigi, de cultura, moderna..., totes aquestes coses s'estan aconseguint i ens en podem sentir satisfets. Perquè això, a més a més, es fa en un context en què estem aconseguint que Catalunya sigui un país plurilingüe, on no hi hagi cap discussió amb cap altra llengua, encara menys amb el castellà, i, evidentment, fent possible que altres llengües –l'anglès, el francès i altres llengües– estiguin sent ja part del nostre propi territori lingüístic.

Per totes aquestes raons, la pregunta que vostè m'ha fet em serveix bàsicament per dir: «Podem sentir-nos orgullosos del poble que tenim i de com utilitzem la nostra llengua.»

La presidenta

La pregunta següent és sobre la previsió de l'Estat de modificar les dotacions destinades a formació per a les microempreses.

Pregunta

al Govern sobre la previsió de l'Estat de modificar les dotacions destinades a formació per a les microempreses (tram. 310-00188/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller Puig, vostè coneix tota la importància que té la formació per als treballadors ocupats, tant per al manteniment de la seva ocupabilitat però també per a la potenciació de la competitivitat de les empreses.

La formació de demanda, també anomenada «la formació bonificada», és aquella que realitzen les empreses per als seus treballadors i que es finança mitjançant l'aplicació d'unes bonificacions a les quotes de la Seguretat Social que ingressen les empreses, concretament aquella part que fa referència a la formació professional.

El percentatge de bonificació varia en funció del nombre de treballadors, tret d'aquelles més petites, les microempreses, les que tenen entre un i cinc treballadors, que fins ara es podien bonificar 420 euros fixos per treballador. Aquest sistema és vigent des del 2004 i ha permès que les empreses puguin fer formació adaptada a les seves necessitats.

Ara ens trobem que el Partit Popular, aquell que sempre ens diu a nosaltres que ens hem de concentrar més en l'economia productiva i no tant en altres dèries, com ells mateixos diuen, doncs, aquests mateixos han presentat una esmena a la Llei general de pressupostos de l'Estat on proposen canviar aquest mecanisme i substituir aquests 420 euros mínims garantits per una bonificació del cent per cent de la quota ingressada en concepte de formació professional. Això comportaria, sense anar més lluny, que la majoria de les microempreses es trobessin que no poden fer front a la formació que fins ara fan, perquè suposa una reducció d'entre setanta i cent euros per treballador. I, a més a més, això a Catalunya podria suposar que es veiessin afectades sense formació unes 33.000 empreses i uns 42.000 treballadors.

Nosaltres estem d'acord amb el manifest que han fet en aquest sentit les organitzacions patronals i sindicals que estan dintre del Consorci de la Formació Continua de Catalunya –estem parlant de Foment del Treball, Pimec, Comissions Obreres i UGT–, en el qual es demana, doncs, senzillament, que aquesta esmena es retiri i que, en tot cas, s'arribi a un acord per fer un sistema diferent, però que no es redueixi en recursos.

I, per tant, ens agradaria saber quin és el capteniment que té el seu Govern davant d'aquesta possibilitat que es pogués modificar aquest sistema de finançament de la formació de demanda.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Ningú pot estranyar-se, senyora diputada, que el seu plantejament i el capteniment del Govern siguin plenament coincidents; és obvi i lògic. És evident que des del Govern fem una valoració molt positiva d'aquesta modalitat de formació de demanda o bonificada, que a través d'aquesta quota de formació professional ha permès l'accés de moltes empreses, petites i mitjanes –també a les grans, evidentment–, a finançar una part de la formació dels seus treballadors i, en definitiva, millorar l'ocupabilitat dels nostres treballadors.

També és cert que la participació de les microempreses, les que tenen menys de cinc treballadors, ha estat bastant menor, com a conseqüència de la complexitat del sistema i pel fet que disposaven d'un crèdit que, malgrat, doncs, que és significatiu, és molt reduït. És aquest el motiu pel qual el Govern en aquest cas ha promogut, a partir d'aquest any, del 2013, la iniciativa «Forma empresa50.cat», per tal d'assessorar, donar suport i, d'alguna manera, una visió més agregada i integrada a totes les empreses que, entre un i cinc treballadors, puguin també utilitzar aquest crèdit per realitzar formació, perquè ja en disposen però no s'utilitza.

Ens ha sorprès molt negativament aquesta esmena presentada pel Partit Popular a la Llei de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2014. Encara hi som a temps. Treballarem en aquest sentit, per tal que no es suprimixi aquest crèdit de 420 euros per treballador de què disposen aquestes microempreses, entre un cinc treballadors, perquè creiem que és necessari que puguin continuar-se bonificant i destinar-ho a aquesta formació per a la demanda.

Aquest manifest, al qual, com vostè ha dit, donem suport, evidentment, des del Govern, impulsat pel Consorci de la Formació Contínua, i que han subscrit les patronals i els sindicats del país, defensa precisament que es mantingui aquest sistema. Hem fet arribar aquest manifest i la nostra posició com a govern a la ministra, als grups parlamentaris del Congrés. Ho estem negociant, i esperem també que els diferents grups parlamentaris, en aquest cas del Parlament, a qui també ens hem adreçat per comunicar aquest manifest i aquesta situació..., doncs, permeti una actuació política, espero, de manteniment d'una actuació, ho repeteixo, que és molt positiva per al nostre mercat laboral.

En qualsevol dels casos, no s'estranyin, no és l'única mesura que va en contra de l'economia productiva que lamentablement el Govern de l'Estat està prenent últimament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la necessitat d'arribar a un pacte que garanteixi la sostenibilitat del sistema de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència.

Pregunta

al Govern sobre la necessitat d'arribar a un pacte que garanteixi la sostenibilitat del sistema de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 310-00179/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, el 24 d'octubre passat aquesta cambra parlamentària va arribar a un ampli acord, a través d'una moció presentada per un altre grup parlamentari, en la qual instàvem el Govern a aconseguir un acord, un pacte per garantir la sostenibilitat del sistema de dependència, i l'instàvem a fer-ho per dues vies: una via, a través dels partits polítics –ja sabem que el dia 9 estan convocats els diferents partits d'aquesta cambra en una reunió al departament–, i una altra via, que era la via dels agents socials, i parlàvem i citàvem explícitament sindicats, patronal, entitats i els ens locals.

I la pregunta és molt senzilla: voldríem saber què ha fet o té previst fer per donar compliment al primer punt i al segon punt, sobretot.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, molt honorable presidenta. Senyor diputat, efectivament que en el marc de la moció que va ser aprovada hem de complir..., i així ho farem i així els ho hem comunicat amb la convocatòria, aprofitant la Comissió Mixta de Seguiment de la Dependència, que ja existeix, que també va ser creada per una moció d'aquest Parlament, a partir d'una ordre que regula la seva composició i les seves funcions, que posteriorment es va ampliar per tal que no fos una comissió que únicament fos receptora d'informació, sinó que s'hi poguessin debatre i discutir qüestions relatives a la dependència.

Efectivament que en aquesta darrera moció, que va ser aprovada per una àmplia majoria d'aquesta cambra, es va acordar que, davant els incompliments de l'Estat i amb l'objectiu d'acordar un pacte per la sostenibilitat amb mesures concretes, celebràriem aquesta reunió convocada, efectivament, per al dia 9, on cercarem els punts comuns d'aquest pacte, partint de la realitat, de la situació real i objectiva, que és l'existència d'una insuficiència de recursos per tal de poder cobrir allò que la Llei trampa de la dependència preveia i establia però que, home, el sobre esforç que fa aquest Govern, sostingut al llarg dels darrers anys..., doncs, no podem cobrir com voldríem ni com podríem.

Pel que fa al segon punt de la moció, com es pot imaginar, des del departament i per part meua, personal, les reunions amb els agents socials, tant el sector..., per tant, des del punt de vista de les patronals, com amb els sin-

dicats, és sovintejada; no cal dir-ho, amb l'Administració local, amb les entitats municipalistes. Però és evident que si hem de parlar –i tant de bo puguem establir les bases d'aquest acord–..., haurem d'intensificar aquests acords i aquestes reunions amb totes les parts implicades, efectivament, agents socials i, efectivament, entitats municipalistes, per la part de representació del nostre territori.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, miri, nosaltres ja li ho hem explicat, ho hem explicat moltes vegades: som plenament conscients de la situació que hi ha. La situació..., quin és el problema de fons? Doncs, que tenim un estat, un govern de l'Estat espanyol que incompleix una llei; que, a més a més d'incomplir-la, està generant un dèficit asfixiant. Els últims cinc anys, el Govern de l'Estat espanyol, de signes diferents, governs del PSOE i governs del PP, ha deixat de posar 2.025 milions d'euros al sistema d'atenció a la dependència. I aquest és l'autèntic problema. Però, evidentment, el que necessitem són mesures concretes, i per això en aquesta moció instàvem a arribar a un ampli acord.

Nosaltres li demanem dues coses. La primera és que l'acord sigui ampli. A la moció es citava de forma molt explícita que no només calia tancar acords amb alguna de les parts, sinó que volem també que hi siguin els sindicats, volem que hi siguin les entitats socials, volem que hi siguin també els ens locals; en definitiva, que ens donem la possibilitat, tots plegats, d'arribar a un acord.

I també li fem una petició molt concreta. L'altre dia vàrem poder assistir a les jornades que va organitzar Comissions Obreres en defensa de l'estat del benestar. I un dels temes que sortia allà –una altra diputada també va ser-hi present– és la necessitat de concretar un conveni col·lectiu del sector. Entenem que la millor resposta a la retallada de drets que prové de l'Estat espanyol és: més drets aquí. I una forma de garantir els drets és definir un conveni col·lectiu. Ja sé que em dirà vostè que això és feina principal dels agents socials, però vostè, que té tradició sindical, que, a més a més, és persona lligada a un sindicat, que, a més a més, compra bona part de serveis i, per tant, té una influència important, estaria bé que liderés aquest procés i que intentéssim concretar aquest acord, ho repeteixo, amb el sector. I, en definitiva, jo crec que seria una bona forma d'intentar que aquest acord no només sumés una de les parts, sinó que tingués un ampli acord social.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, com li deia abans, farem la reunió i cercarem aquest acord, que,

evidentment –i li dono la raó–, com més ampli sigui des del punt de vista dels suports amb què compti per part de les parts implicades, en aquest sentit agents socials i econòmics, món local i, lògicament, els partits polítics que componen aquesta cambra... Partint de la premissa que abans li deia: aquest reconeixement d'aquest dèficit, que no només és global pel que fa a les finances de la Generalitat, sinó que en l'àmbit de la dependència és especialment cruent. L'altre dia, en la compareixença en la comissió, parlàvem de quin és el percentatge de persones que en quedaria fora, que quedaria efectivament desatès si no hi hagués per part d'aquest Govern un sobreesforç molt important: el 59 per cent de les persones que actualment estan ateses. Per tant, mentre uns dimiteixen de les seves responsabilitats, altres fem esforços molt importants, que s'han fet ara i els han fet els...

La presidenta

Consellera...

La consellera de Benestar Social i Família

...anterior governs, i cercarem aquest acord.

La presidenta

La pregunta següent és sobre..., sobre la funció pública, crec.

Pregunta

al Govern sobre els treballadors públics i els concursos de trasllat (tram. 310-00180/10)

La formula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Benvolguda vicepresidenta, em sembla que és de justícia començar amb un reconeixement als treballadors públics de la Generalitat, perquè, malgrat que pateixen de manera crua i ben sovint injusta l'efecte de les retallades, continuen mantenint la mateixa voluntat de servei, amb qualitat, amb compromís amb el país i amb la seva ciutadania, i, per tant, doncs, estant a l'alçada en un moment molt complex.

Aquest any tenim garantit que no perdran més poder adquisitiu, per primera vegada des del 2009. De moment, i a l'espera de millors notícies, parem una caiguda de quatre anys consecutius. Però, tot i això, malauradament encara no podem dir que aixequem el vol, no podem entrar en fase de recuperació de drets, no podem acabar amb el 15 per cent de reducció de jornada dels interins i ni tan sols podem garantir les catorze remuneracions íntegres.

En un entorn com aquest, des d'Esquerra ens sembla que, sent molt conscients de les possibilitats del moment, cal donar petites empentes, obrir esclatxes per on entri la llum. I per això ens sembla que planificar, tal com ho ha fet el seu departament, un concurs de trasllats és una opció interessant i coherent si ho fem ben

fet, perquè permetrà accedir a una plaça pròpia aquells que des del dia que van accedir a la funció pública no han pogut fer-ho i perquè, d'alguna manera, també s'obre la possibilitat de fer certa carrera administrativa. Malgrat això, el procés per tirar-ho endavant ha aixecat preocupació, i, per tant, nosaltres des d'aquí li demanàrem tres compromisos molt clars.

El primer: que en un calendari més curt que llarg sortiran les places ocupades per interins de tots els nivells, no només els més baixos de cada escalafó, perquè això és el que permet que un concurs de trasllats sigui també una possibilitat de fer carrera administrativa. I, per tant, com li hem sentit explicar a vostè mateixa en d'altres ocasions, que aquest concurs sigui realment un pas cap a un increment de mobilitat i, per tant, una passa en la superació de les rigideses històriques de la nostra Administració.

Segon: el compromís que es posarà fil a l'agulla de manera imminent a la creació d'una bossa d'interins que es regeixi per criteris objectius. I què busquem amb això? Doncs, busquem cobrir els llocs vacants amb professionals que hem format nosaltres mateixos i evitar perdre gent que ha treballat entre vuit i deu anys a l'Administració i que no ens podem permetre formar-la i després expulsar-la del sistema públic. I en aquest punt –i crec que és la clau– cal fixar criteris objectius.

I el tercer, i cabdal per molts motius, és la modificació de l'Acord de 28 de febrer de 2012, de contenció de la plantilla i limitació de la contractació de personal temporal, perquè això ens podria portar a la pèrdua de 6.500 treballadors públics...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat... Té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, vostè sap que la preocupació i la prioritat del Govern en tot moment ha estat mantenir el màxim de llocs de treball possible pel que fa als treballadors públics. I, per tant, és en aquest sentit que s'han hagut de prendre algunes mesures excepcionals, agraïment que vostè feia als treballadors públics i que des del Govern, doncs, fem constantment, perquè realment l'esforç i el seu treball han fet possible que puguem fer aquest manteniment de llocs de treball.

Vostè sap que hi ha previst, a inicis del 2014, fer ja aquests concursos de trasllat pel que fa referència als cossos generals, perquè és un dret a la mobilitat que tenen els treballadors públics, ens permet estabilitzar les plantilles i, per altra banda, també és un pas previ i ineludible per tal de poder convocar també aquests concursos i promocions internes a les quals jo ja vaig fer referència en la darrera convocatòria.

Sé que hi ha aquesta preocupació per l'impacte que poden tenir aquests concursos, per una banda per a aquelles unitats que poden veure, doncs, que queden

places vacants derivades d'aquests concursos de trasllat, i per altra banda, també per al col·lectiu dels interins, que poden veure amb preocupació que les seves places poden ser ocupades per funcionaris i, en aquest sentit, quedar desplaçats.

Deixi'm que li posi sobre la taula dues premisses. Primer, el compromís del Govern que no s'amortitzaran les places que quedin vacants després dels trasllats i que, en aquest sentit, aprofitarem el capital humà i, en aquest sentit, el talent i l'expertesa d'aquells col·lectius d'interins que han quedat desplaçats, per tant, aprofitant, com deia, aquest talent al servei de la ciutadania. En aquest sentit, el que farem seran les modificacions necessàries per a una revisió de la vigència dels acords sobre contenció de plantilles i reducció de despeses. I, pel que fa a la bossa d'interins, fa temps que estem treballant conjuntament amb els sindicats en aquesta bossa d'interins, en la seva creació, i, a més a més, doncs, en tots els seus criteris de funcionament. Aviat ho tindrem resolt, i en aquest sentit, doncs, el propòsit final del Govern serà el manteniment de l'ocupació al conjunt dels treballadors dels serveis públics de Catalunya, que, sota el principi de distribució d'efectius, el que ens ha de permetre és la cobertura de llocs de treball, especialment en els llocs essencials, per poder mantenir, per damunt de tot, la qualitat dels serveis.

La presidenta

Iniciem, a continuació, les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'assumpció de les propostes presentades per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca al Parlament (tram. 317-00108/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia, president. Una prèvia: mostrar la nostra indignació, vergonya i tristesa per la mort d'un ciutadà armeni en una cel·la d'aïllament al CIE de la Zona Franca, el Guantánamo local, i exigir-ne el tancament.

Però, passant a la pregunta, avui només farem de missatgers. El missatge no és nostre, és de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, i, des del respecte i l'estima profunda a la seva independència, representant milers de persones, ens agradaria traslladar al president la bateria de propostes urgents, necessàries i solidàries que van fer públiques el passat dilluns en aquesta cambra.

La PAH demanava al Parlament i al Govern la personació com a acusació en tots els procediments judicials contra les males praxis bancàries; el suport jurídic a totes les persones estafades, com ja fa el Govern equatorià; la moratòria de desnonaments amb el sol mínim d'allò establert pel tribunal d'Estrasburg amb relació a Salt; la rectificació immediata de ven-

dre pisos públics de l'Incasòl; que s'incorpori al Codi de consum, de forma efectiva, l'extinció de deutes il·legítims, és a dir, que la dació en pagament sigui justificable i real; que Parlament i Govern exigeixin al FROB un gir de cent vuitanta graus en la gestió de les entitats nacionalitzades, prioritzant dacions, condonacions i lloguers socials; que es declari la Sareb com a entitat fraudulenta i que s'avanci cap a l'expropiació dels seus pisos per fer front a l'emergència habitacional catalana, sobretot, des de la perspectiva que, si hem rescatat els bancs, el seu patrimoni és nostre, de totes i tots, i, finalment, un posicionament clar contra la nova Llei de seguretat del Govern estatal i que, en cas d'aprovar-se, s'ordini als mossos no aplicar-la.

I la pregunta és: què trasllada, quin missatge trasllada el president de la Generalitat a la PAH i a les seves justes demandes?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, jo puc compartir una part no només de les preocupacions, sinó, fins i tot, també de les recomanacions o de les peticions que fa la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca; no les comparteixo totes perquè algunes, doncs, són simplement irrealitzables, des d'un punt de vista dels marcs legals, però algunes es poden, realment, no només justificar, sinó també compartir.

Ara, a part d'això, que és el que intentem fer en alguns terrenys, jo, com a president de l'executiu, del Govern, en aquest cas, el que he de procurar és que a més a més es facin coses concretes. I «coses concretes» vol dir, per exemple, que les famílies afectades a Salt, totes estan recol·locades excepte una. Això són coses concretes, i això és el que ha de fer un govern.

I l'altra cosa que ha de fer un govern, per exemple, és que... L'últim any, s'han concedit 23.784 ajuts per a famílies en risc d'exclusió residencial, un 30 per cent més que l'any anterior. Vol dir que, si en un any determinat apuges un 30 per cent els ajuts a aquestes famílies amb risc d'exclusió, concretament en el tema de l'habitatge, això és el que ha de fer un govern. I la llàstima és que no hi puguem fer més que això, que és el que voldríem.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Sobre la irrealització o si és possible o no és possible..., una prèvia: ja sé que les diferències entre el dret romà i continental anglosaxó són profundes, però fa quinze dies hem conegut un acord entre el Govern dels Estats Units i J.P. Morgan pel

qual J.P. Morgan està obligat a pagar 13.000 milions de dòlars per rescabalar el frau hipotecari.

En la mateixa compareixença, i amb relació al que comentàvem, la PAH va alertar d'una nova onada de desnonaments, sobretot en base al lloguer, i atesa la persistència de la crisi. Aquest país lidera el rànquing de desnonats, però també d'entitats que desnonen: CaixaBank i Caixa Catalunya, un de cada cinc. I, davant d'aquesta nova alerta d'una nova onada de desnonaments, quin dic de contenció pensa habilitar el Govern, atès que l'únic lloc per construir un altre futur és el present? I com cal reorientar el model urbanístic, immobiliari i financer, que és la clau de les demandes de la plataforma.

Gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. A més a més del que li he explicat abans, senyor Fernández, fem una altra cosa, que n'hem parlat algunes vegades en aquest mateix Parlament i en alguna sessió plenària, que és arribar a acords –que, en aquest cas, han de ser per la via voluntària, no hi ha altra manera de fer-ho, però aquesta sí–, acords per via voluntària amb algunes entitats financeres –algunes de les quals, per cert, vostè mateix ha citat–, de tal manera que una part del parc d'habitatges que tenen aquestes entitats financeres que estan desocupats, doncs, passin a ser gestionats per la mateixa Generalitat de Catalunya a través dels seus serveis tècnics competents. I això ajuda que centenars de famílies que estan en aquesta situació, o d'haver perdut l'habitatge o de risc de perdre'l, puguin tenir, doncs, l'aspiració i, fins i tot, la tranquil·litat que això no els acabarà passant.

Què vull dir amb això? Que s'estan fent un munt de coses per intentar pal·liar els efectes negatius, molt negatius, d'unes polítiques que certament han sigut polítiques, com denuncia la plataforma, molt desendregades.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'existència d'una agència nacional de seguretat de la Generalitat (tram. 317-00106/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president..., ¿le podría explicar a los ciudadanos de Cataluña y a esta cámara qué es la agencia nacional de seguridad de la Generalitat?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo puc contestar sobre coses que existeixen. Sobre futuribles com aquest, si és que és un futurible, perquè vostè el vol impulsar, que no ho sé, o sobre quimeres o sobre no sé quines altres coses, doncs, jo, la veritat, és que no em sento capaç de contestar.

Si vostè em concreta una mica més la pregunta, jo la hi intentaré respondre.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Señor Mas... (*L'orador mostra un full a la cambra.*) «Agencia Nacional de Seguridad. Generalitat de Cataluña», informe pedido por su Gobierno. Este es el documento que demuestra que usted ha mentido en esta cámara. Ese es el documento que demuestra que ustedes están preparando una agencia nacional de seguridad con el dinero de todos, sin competencias, y de escondidas a los ciudadanos.

Señor Mas, ¿quién va a dimitir? ¿quién va a dimitir? ¿Va a dimitir el señor Homs? ¿Va a dimitir el señor Puig? ¿Va a dimitir el conseller de Interior? ¿Va a dimitir Gordó? Porque la mentira que usted acaba de decir aquí es muy gorda. Usted acaba de decir que no conoce, que nos estamos inventando algo, que es un informe hecho por un organismo de la Generalitat dónde hablan ustedes de cosas muy graves.

Mire, le voy a decir cosas que usted debe saber pero que ha mentido en esta cámara. Página 23 de este informe, al que hemos tenido acceso desde nuestro Grupo, que dice que ustedes tienen que ponerse en contacto con los servicios de espionaje israelíes, que tienen que ponerse en contacto con otras agencias de espionaje.

Señor Mas, ¿a qué están jugando ustedes, con el dinero de todos? Mire, lo que ustedes están haciendo es un ataque y una amenaza a la intimidad de los ciudadanos de Cataluña, es una amenaza al estado de derecho porque están utilizando dinero público, multiplicado en estos presupuestos de 2014, con el dinero de todos, para generar y crear una agencia paralela de espionaje a los ciudadanos. Esto que usted ha dicho hoy aquí es mentir: en una cámara parlamentaria decir que no sabe de qué va es muy grave.

Señor Mas, les pido que diga en esta cámara quién va a dimitir de su Gobierno por poner en marcha y pedir este informe.

Miren, informaciones como que destinarían ustedes, en una segunda fase, hasta 28 millones de euros a esto; detalles de 11,3 millones en una primera fase de

despliegue; más de trescientos *mossos d'esquadra* destinados a esta agencia de seguridad. Se comparan ustedes en este documento con agencias de seguridad de los Estados Unidos, el propio CNI, de Alemania. ¿A qué están jugando, señor Mas? Es muy grave que un gobierno autonómico, que no tiene competencias..., que destina dinero encubierto en los presupuestos, y hablaremos de ello en las partidas presupuestarias, de cómo han encubierto las partidas destinadas a esta agencia

Señor Mas, le repito: usted acaba de mentir en una cámara parlamentaria. (*Veus de fons.*) Usted acaba de decir que no sabe de qué va y que si nos los hemos inventado desde Ciudadans. Pues, mire, este documento existe, insisto, es un documento clarísimo de la Generalitat que dice «Agencia nacional de seguridad», y aquí ustedes detallan cómo piensan desplegar esto.

Le pido, por favor, que diga en esta cámara quién ha sido el *conseller* que lo ha pedido, en qué reunión de Gobierno se ha pedido, y si no es de Gobierno, quién lo ha pedido.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo li reitero que jo no he mentit –jo no he mentit. (*Veus de fons.*) Si em permeten... Jo no he mentit, perquè vostè pot anar exhibint els documents que vulgui, però vostè m'ha preguntat si jo conec això, i li dic que no ho conec. I, escolti'm, vostè exhibirà els documents que vostè vulgui. Jo li dic que jo no ho conec i que el Govern no ha encarregat cap informe –el Govern no ha encarregat cap informe.

A partir d'aquí, doncs, escolti'm, vostè ja ens donarà aquest document, que vostè diu, doncs, que existeix, etcètera; nosaltres ens el mirarem, etcètera, i tot el que vostè vulgui. Però aquesta agència, senyor Rivera, no existeix. Vostè pot anar ara proclamant tot el que vostè vulgui, però aquesta agència no existeix.

Hi ha una altra cosa que sí que existeix, que és el CNI. Això sí, això existeix. (*Veus de fons.*) Això no són documents, sinó que és una cosa que en diuen «el Centro Nacional de Inteligencia», que depèn del Govern espanyol. Això és una gran realitat, que, com a totes les centrals d'intel·ligència que existeixen, no els documents ni coses d'aquestes, doncs, es dedica a fer la seva feina, i la seva feina moltes vegades, com vostè sap perfectament, doncs, és desconeguda, i alguns podem arribar a pensar que en alguns casos, doncs, es fa d'una manera que no se sap si s'acaben utilitzant els circuits correctes o no, per exemple, quan algunes vegades apareixen informes de la Policia que no són veritat..., de la Policia espanyola, per cert, i alguns, d'això, en sabem alguna cosa. (*Veus de fons.*)

Per tant, com que vostè treu aquí purs documents sobre coses que no existeixen i que no han costat ni un euro absolutament a ningú, i jo veig que hi ha altres cossos

que sí que funcionen, i que funcionen a vegades fent coses absolutament no només il·legals, sinó immorals, aleshores jo em pregunto si vostè hauria de denunciar documents o hauria de posar-se al costat d'aquells que ens hem de defensar davant d'actuacions que són immorals i il·legals.

(Aplaudiments. Remor de veus)

La presidenta

La pregunta següent... *(Persisteix la remor de veus.)* La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment de la Resolució 5/X, per la qual s'aprova la Declaració de sobirania i del dret a decidir del poble de Catalunya (tram. 317-00109/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Li volia fer una pregunta: si creu que podem complir la resolució que vam aprovar en el debat de política general entorn del dret de decidir, per després, a partir de la seva resposta, compartir una reflexió i traslladar un compromís.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, no només crec que la podem complir, sinó que el meu criteri és que l'hem de complir; no només es pot complir, que és evident que es pot, sinó que, a més a més, *s'ha de complir*, perquè tenim en aquest sentit, doncs, un mandat molt clar, un mandat molt rotund, i a més a més un objectiu molt necessari, i, per tant, la meva opinió és que l'hem de complir de totes totes.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Li deia que volíem traslladar un compromís, una reflexió, perquè entenem que hi ha d'haver un acord que no és el final de res, sinó l'inici, l'inici d'un procés.

De fet, volem que acabi bé, però perquè acabi bé hem de començar bé, i l'únic llenguatge que entén l'Estat, la Unió Europea, la comunitat internacional és un acord àmpliament majoritari, ampli, fet des de la ge-

nerositat. L'acord a què hem d'arribar –la via, la data i la pregunta– és molt important, però el que en determina l'èxit és la claredat que dona una àmplia majoria.

L'exercici del dret a decidir no es pot substituir ni per terceres vies ni per eleccions. Creiem que no es pot guanyar res substancial, ni la independència ni un federalisme amb contingut, sense l'exercici pràctic del dret a decidir. Precisament per això, Iniciativa Verds i Esquerra Unida fa una defensa del dret a decidir no retòrica, o no plena de gesticulacions, sinó amb contingut: ningú com aquesta força ha fet més fora de Catalunya per l'exercici del dret a decidir, i ha aconseguit que una força a nivell d'Estat, Izquierda Unida, es comprometí amb el dret a decidir de catalans i catalanes.

I la qüestió, per nosaltres, no és si convencem els convençuts. La qüestió és si hi posem ambició i hi incorporem els que volen que se'ls convenci.

Iniciativa Verds i Esquerra Unida forma part del tronc central del catalanisme, des del Partit Socialista Unificat de Catalunya fins avui, i no en volem fer fora ningú. Creiem, i desitgem, que el PSC hauria d'estar en l'exercici i en la defensa del dret a decidir, perquè no hi ha federalisme que valgui si no és a partir d'aquesta conquesta. Però que quedi clar: tampoc ens en farà fora ningú; ni poden, ni convé, ni deixarem que així sigui. Som el pont entre dues visions que estan obligades a entendre's. I, mirin, no en tinguin cap dubte, i li ho vull traslladar a vostè, senyor Mas, però també al senyor Junqueras, al senyor Fernández i, si ho vol, al senyor Navarro: guanyarem si seguim sent majoria, si ampliem, i perdrem si fem curses de patriotisme o de partidisme. Per això nosaltres creiem en un missatge clar: una àmplia majoria per guanyar el dret a decidir.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Avui, senyor Herrera, li he de confessar que estic més d'acord en el que diu que no pas en altres ocasions, però, en qualsevol cas, agafant el fil i el contingut de la seva intervenció jo li he de dir que entenc perfectament que aquesta aposta per la majoria és substancial. Crec que és així i crec que, per tant, formulada així, doncs, és el que ens convé com a país. Ho he intentat també defensar, modestament, en tot moment, que ha de ser d'aquesta manera; he parlat sempre que la pregunta que hem d'acordar en les properes setmanes, i la data, però sobretot la pregunta ha de ser clara –la data ja s'entén que ho serà–, la pregunta ha de ser clara, però també ha de ser inclusiva. Inclusiva vol dir..., jo utilitzo aquesta expressió, vostè ha dit majoritària, hi estic plenament d'acord, ha de ser clara i molt majoritària, perquè aquí hi ha una part de la força que tindrà el nostre país, i, a més a més, estic convençut que això és possible. Si veiés que això no és possible potser ho diria d'una altra manera. Crec que això és possible si tots plegats, aquestes pro-

peres setmanes, fem aquell esforç, que pot ser una mica més petit en alguns casos, una mica més gran en alguns d'altres, perquè aquest punt, diguem-ne, d'intersecció entre tots els que defensem, que vostè ha esmentat abans, aquest camí que emprèn el nostre país sigui un punt d'intersecció on hi hagi el màxim de consens possible i les màximes forces polítiques possibles.

Dit d'una altra manera, jo penso que hi haurà acord –deixi'm-ho expressar en aquests termes–, però no només hi haurà acord sinó que serà un bon acord, perquè les dues coses són importants; que hi hagi acord és fonamental, que l'acord sigui bo, també, que l'endemà de l'acord no hi hagi interpretacions diferents sobre l'acord és fonamental, perquè no oblidem una cosa: al final des de fora ens estan mirant com fem les coses, i en aquest cas depèn de nosaltres fer les coses bé. Jo celebro que vostè expressi aquesta actitud i aquest capteniment perquè crec que està en la bona línia del que hem de fer les properes setmanes.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures de lluita contra la desocupació (tram. 317-00112/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Senyora presidenta... Senyor president de la Generalitat, ahir coneixíem les dades d'atur i aquesta presidenta i aquest grup parlamentari li vol preguntar quines són les mesures concretes que vostè té, mesures especials que hagi fet o previstes de fer per lluitar contra l'increment d'atur i, per tant, per lluitar contra la principal xacra que pateixen els catalans.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, primer, no hi ha un augment de l'atur en termes d'any en any, és exactament al revés: per primera vegada després de set anys, des del novembre del 2006, si vostè agafa novembre del 2012, novembre del 2013, en el cas de Catalunya –també és el cas de l'Estat en el seu conjunt– hi ha una disminució i, a més a més, és una disminució progressiva. Si vostè agafa setembre del 2012, setembre del 2013, la disminució a Catalunya és un 1,8 per cent menys d'aturats; octubre de 2012, octubre del 2013, és un 1,9; novembre 2012, novembre 2013, és un 2,1 per cent menys, per tant, cada mes que passa la disminució de l'atur en termes d'any a any és més gran.

Això, evidentment, s'ha d'acompanyar, aquesta tendència positiva, de tota una sèrie de polítiques que vostè coneix molt bé, que li resumiré en dues o tres idees molt ràpides. U, internacionalitzar encara molt més l'economia catalana; això és fonamental, som els més ben preparats per poder fer això en el conjunt de l'Estat espanyol i ho estem demostrant. Dos, tot el tema de l'ensenyament, i concretament de la formació professional, aquest és un tema clau, perquè la gran diferència entre nosaltres i els països que tenen menys atur és que tenen molta més gent que està en etapes formatives que van més enllà de l'ensenyament estricte obligatori, aquest també és un tema clau; i tres, si el Govern espanyol espavila una mica en el tema de les polítiques actives poder destinar els diners, no a final d'any sinó a començament d'any, a ajudar les persones aturades a poder tenir una millor formació i a poder tornar a tenir una feina.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor president, que la situació d'un any ençà és millor a tot Espanya és evident; fa un any molts analistes paraven que Espanya anava a ser rescatada i que d'una manera immediata hauríem d'estar sotmesos a un rescat que hauria tingut greus conseqüències econòmiques, financeres i socials, i no és pas així, i no estem en la mateixa situació de fa un any, per tant, les dades interanuals que vostè ens ha donat no estan encara en la línia que el seu Govern estigui fent les polítiques adequades per lluitar contra l'atur que encara pateixen 638.000 persones a Catalunya.

Senyor president, parlar d'internacionalitzar l'economia catalana o parlar que el Govern d'Espanya ha d'impulsar les millors polítiques actives en temps i forma no són mesures que li correspongui al seu Govern. El seu Govern quina mesura en concret ha pres? Vostè està impulsant una llei d'emprenedors? Una llei d'impuls del treball autònom? Una llei per regular la funció dels contractes públics? Unes mesures econòmiques financeres legislatives i laborals concretes? No ha fet exactament res, senyor president. Jo no sé si després de fixar aquest gran pacte, la data, la consulta i la pregunta, vostès es posaran a governar, però, ara per ara, no han fet absolutament res. El Govern d'Espanya ha fet un impuls reformista en polítiques actives i en polítiques d'ocupació i també en l'àmbit del mercat financer. El seu Govern, senyor president, és immobilitista, no ha fet res.

Jo pensava que després de tornar de l'Índia vindria amb energies renovades i ens diria no solament que acabaria amb el procés independentista dient exactament si farà una data, consulta i pregunta abans de final d'any i, per tant, si complirà els seus acords amb Esquerra Republicana i si també, a partir d'aquí, es posaria a governar, però, senyor president, vostè no està governant; vostè està impulsant solament un procés in-

dependentista que perjudica greument l'economia catalana malgrat el dinamisme dels sectors productius catalans. I jo li demano, senyor president, després que Esquerra Republicana li voti els pressupostos el dia 20 –ja veurem si la Llei d'acompanyament de mesures també es votarà el dia 20 o després–, jo li pregunto: després vostès tancaran la data d'aquesta consulta il·legal i potser després es posaran a governar Catalunya? Perquè Catalunya no viu del procés independentista i els catalans es mereixen molt més: un Govern actiu...

La presidenta

Senyora diputada... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

Té la paraula el molt honorable president. *(Pausa.)* Ja li he donat la paraula, senyor president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, molt bé el seu discurs final, ja hi estem acostumats. Per cert, el senyor Rajoy en parla contínuament, d'això, fins i tot es fa fer preguntes en rodes de premsa internacional sobre el tema de Catalunya. No sé per què serà, però sembla que se les fa fer, i fins i tot porta les respostes escrites, cosa que és bastant sospitosa. Li deu interessar també aquest tema o el deu preocupar, potser que una mica més que a vostè, fins i tot.

I, finalment, deixi'm dir-li una cosa: em preocupa moltíssim que vostè digui que la internacionalització de l'economia catalana i les polítiques actives d'ocupació no són feina d'aquest Govern. Li agradaria, senyora Sánchez-Camacho, que no fossin feina d'aquest Govern; aquí l'ha traït el subconscient; li agradaria, en aquest impuls recentralitzador, que d'això el Govern de Catalunya no se n'ocupés perquè ja se n'ocupa un Govern més important i més eficient, que és el Govern espanyol. Oi, senyora Sánchez-Camacho? Doncs, no. Miri, algunes diputades diuen que sí, li estan donant la raó. *(Remor de veus i rialles.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'exclusió de Catalunya de la Unió Europea en cas d'independitzar-se (tram. 317-00110/10)

I la formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, presidenta. Senyor president, «si una part d'un territori d'un estat membre deixés de ser part d'aquest estat per convertir-se en un nou estat independent els tractats de la Unió Europea ja no serien aplicables en aquest territori». Aquestes no són paraules meves, són paraules del senyor Durão Barroso, president de la Co-

missió Europea responent a un eurodiputat de la seva formació, del seu partit, senyor Mas. Està d'acord amb aquesta resposta del senyor Durão Barroso?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, em sorprèn un pèl que vostè agafi exactament la mateixa línia que el senyor Rajoy, la mateixa, exactament la mateixa. Vostè sent el senyor Rajoy i el sent a vostè, i vostè en català i ell en castellà diuen exactament el mateix, que és el tema, exactament, de la Unió Europea. Per cert, el que deixen de dir és que el senyor Durão Barroso diu que quan hi hagi una petició formal en aquest sentit aleshores es prendrà posició sobre la matèria. D'això se n'obliden perquè, evidentment, no els interessa –no els interessa– plantejar-ho d'aquesta manera.

Però deixem-ho córrer, és igual, senyor Navarro. Fem una cosa, si vostès estan tan preocupats per això com el Partit Popular, si vostè s'expressa en els mateixos termes que el senyor Rajoy, vol dir que accepten el fet que hi hagi consulta, que hi hagi el dret a decidir i que Catalunya pugui arribar a tenir un Estat, perquè si Catalunya no pot arribar a tenir un Estat no es pot plantejar el tema de la Unió Europea perquè estem en un Estat que ja està dintre de la Unió Europea.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, presidenta. Senyor president, sempre amb la cerimònia de la confusió. No sabem què defensa, què diu. Digui'm qui menteix, el senyor Durão Barroso o vostès, que han estat dos anys dient als catalans, amb els seus socis de govern, que una Catalunya independent estaria dins la Unió Europea. Digui'ns qui menteix. Jo no en tinc cap dubte. Vostès el que defensen és una Catalunya aïllada, una Catalunya amb menys oportunitats. No s'oblidin que a Catalunya hi ha una gran tradició europea; no llencin per la borda tots aquells catalans, milers i milers de catalans i catalanes que han lluitat per estar dins la Unió Europea.

I li recordo, en el marc de la Unió Europea és quan Catalunya ha tingut les més altes cotes de benestar social, benestar social que vostès s'estan carregant. En el marc de la Unió Europea és quan hem tingut més oportunitats de desenvolupament econòmic, vol dir riquesa i vol dir ocupació –per cert, treballin més en polítiques d'ocupació–, i en el marc de la Unió Europea hem tingut més seguretat des del punt de vista de viure en un marc de llibertats, en un marc de democràcia. Siguin valents, deixin de banda el seu projecte independentista que aïlla i perjudica els catalans i les catalanes; siguin valents, sumint-se al projecte de reforma

federal de la Constitució, d'una constitució que ens ha produït trenta-cinc anys de llibertats i de democràcia, que s'ha de millorar. Sumint-se en aquesta reforma federal de la Constitució.

Per fer què? Senyor Mas, li torno a dir, siguin valents, perquè una Catalunya dins d'una Espanya que reconeix la seva identitat i que reconeix els seus drets i les seves necessitats, una Catalunya dins d'aquesta Espanya hauria de ser capaç de liderar-la, de liderar Espanya i de liderar, sense cap dubte, la construcció d'una nova Unió Europea amb més llibertats, una Unió Europea més social, una Unió Europea dels pobles i no dels banquers. Lideri tot aquest procés, senyor Mas, no s'amagui, sigui valent, lideri aquest procés.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Jo puc compartir amb vostè, diguem-ne, el que és la definició del que ha de ser un projecte europeïsta. Per cert, si ha de ser dels pobles Europa i no dels banquers, com vostè diu, potser que aleshores ens deixin votar, no? Potser, perquè el poble per definició el primer que ha de fer és poder decidir, sobretot els grans temes. I ara resulta que en aquest marc que vostè ens descriu el problema que tenim els catalans, a diferència d'altres, és que a nosaltres no ens deixen votar per decidir el nostre futur. I la pregunta que ens fem, aleshores, tots plegats és, i vostès, el PSC, on són quan això es planteja així? On són? Doncs, aleshores, vostès són en un punt, senyor Navarro, en què jo, modestament, li he de dir que crec que és on no haurien d'estar, perquè estan al costat del Partit Popular i de Ciutadans. Han triat aquest lloc i podien haver triat un altre lloc, que, de fet, és el que li convindria a Catalunya, i jo no sóc qui per dir-li que segurament és el que convindria també, potser, al PSC, i resulta que s'han canviat de lloc, i jo crec que això és clarament negatiu. Encara algú avui li ha fet una reflexió en el sentit de dir: «Encara hi són a temps, senyor Navarro.»

Aquestes properes setmanes es plantejaran les coses en aquest Parlament, o en el conjunt de la política catalana, d'una manera que a vostès se'ls espera que hi siguin, i creguin que el fet que vostès hi siguin en aquest altre costat, que serà el majoritari. A aquest fet que vostès hi siguin se li dona, per part d'alguns i per part meva també, el màxim relleu i la màxima importància.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darreres esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'informe de la Comissió per a la Reforma de les Administracions Públiques i la reforma de les administracions proposada pel Govern de l'Estat (tram. 317-00107/10)

I la formula la il·lustre senyora Marta Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Rovira i Vergés

Sí, gràcies, presidenta. President, la senyora Sánchez-Camacho fa un moment que ens deia que l'Estat té un impuls reformista molt potent, tan potent que ahir coneixiem aquest impuls reformista, malauradament, a través d'un informe d'una comissió que existeix, que es diu Cora, no?, una comissió de reforma de l'Administració pública, que, de forma absolutament barroera, baixa, amb nocturnitat, amb traïdoria, tot el que vulguin, diguéssim, però segur, segur, segur que sense diàleg i negociació –allò que ens reclamen a nosaltres–, ens diu que hi ha moltes institucions del nostre Govern, del nostre autogovern, diguéssim, de la nostra democràcia, que són una clara duplictat. Algun dia haurem de llegir un informe per saber si hem de venir a treballar al Parlament o ha estat suprimit, perquè també és duplicat, o vostès potser també es trobaran amb la Generalitat tancada amb pany i forrellat.

Un govern del Partit Popular que, darrere de les excuses, doncs, d'estalvi econòmic, d'eficiència, etcètera, el que fa és carregar-se la sindicatura de greuges, la Sindicatura de Comptes, el CEO, l'Agència Catalana de Dades, etcètera; duplictat sense competències, que ells obliden les primeres que haurien de suprimir, com, per exemple, el Ministeri d'Educació, que costa 2.150 milions, o el Ministeri de Salut, 1.900 milions –duplictat sense competències.

La pregunta, president, és què pensen fer, què pensa fer el Govern. Per nosaltres haurien d'esgotar totes vies judicials legals i, de fet, les que calguin per lluitar contra aquesta clara involució i contra l'atemptat que això representa a l'autogovern de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Rovira, comparteixo plenament la seva preocupació, que fins i tot entenc que és indignació davant d'aquest tipus d'informes. Vull deixar clar que això només és un informe; això és un document. Però, bé, aquests documents ja sabem que comencen d'una manera i normalment evolucionen de tal manera que s'acaben implementant en tot allò que poden. Segurament, no podran fer tot allò que diu aquest informe, perquè des d'un punt de vista de l'arquitectura legal no podran anar més enllà, entre altres coses perquè hi ha alguns aspectes que encara estan protegits, per exemple, per un estatut de

Catalunya, encara que sigui, doncs, retallat i descafeïnat per part del Tribunal Constitucional. Però, bé, la preocupació hi és; la indignació per part nostra, doncs, coneixent això, també.

I la meua valoració és que, en definitiva, el que està passant en aquest moment a Espanya és que l'Estat ha arribat a la conclusió que tot el que pot fer ell ho ha de fer ell, i, si queda alguna coseta residual, ho han de fer les autonomies o les corporacions locals, quan hauria de ser exactament al revés, perquè en un estat descentralitzat passa exactament al revés: tot allò que poden fer les administracions locals o els governs autonòmics són els que ho han de fer, per proximitat a la gent i per coneixement de la realitat, i allò que no es pot fer en aquesta escala és el que fa la federació o l'estat central. A Espanya, en això, hi ha hagut una involució claríssima, perquè en el fons s'ha deixat de creure en el model autonòmic.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Sí. És clar, davant d'aquesta involució, davant d'aquesta manca de diàleg, d'aquestes reformes imposades; davant, també, del fet que el nostre país ja ha decidit que els ciutadans de Catalunya van emetre un mandat democràtic, absolutament majoritari al nostre país, que volen decidir –volen decidir– per on ha de passar el futur del seu país, i ho volen decidir, i volen votar, volen fer-ho a través de les seves pròpies mans, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, adoptem una actitud d'intentar fer tot el que està a les nostres mans per ajudar els ciutadans amb el petit marge de manobra que tenim, intentant frenar aquesta involució, però a la vegada també volem donar compliment a aquest mandat, que és absolutament democràtic, i volem portar fins a les últimes conseqüències el compliment d'aquest mandat, perquè els nostres ciutadans puguin votar i puguin decidir el seu futur polític.

A nosaltres ens agradaria saber, president, si compareix amb nosaltres el fet de posar a disposició tots els escons que tenim en aquest Parlament, posar a disposició els partits, posar a disposició les institucions, fins i tot els tècnics de les mateixes institucions, perquè entenem que són un mer instrument per complir fins al final la voluntat democràtica...

La presidenta

Senyora diputada...

Marta Rovira i Vergés

...que entenem que és majoritària al nostre país.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyora Rovira, reitero que –abans ho hem comentat, també, en la pregunta del senyor Herrera– la meua opinió és que s'han d'utilitzar efectivament tots els recursos disponibles per assegurar que aquest mandat que tenim es compleix.

Recordo que aquí hi ha un mandat. I aquest mandat no només ve de les manifestacions en el carrer, sinó que ve de les darreres eleccions catalanes de fa un any. I aquest és el mandat amb majúscules, més, fins i tot, que el que pugui venir del carrer a través de les manifestacions, perquè les eleccions van ser molt clares, la participació molt alta i el mandat molt clar. En aquesta legislatura, i concretament el 2014, i després dels acords als quals vam arribar, s'ha de fer una consulta perquè els catalans i les catalanes, col·lectivament, cadascú amb la seva opinió, puguin decidir lliurement el seu futur.

Què passa en aquest moment a l'Estat? Doncs, l'Estat s'ha cansat del seu model autonòmic. I què passa a Catalunya? Que la majoria del poble català s'ha cansat de la manera de fer de l'Estat espanyol.

Aquest potser podria ser un resum de l'estat de situació i d'ànim. Però el nostre compromís és tirar endavant amb aquesta majoria que crec que tenim al nostre costat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acció exterior de Catalunya i sobre els darrers viatges institucionals (tram. 317-00111/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Nosaltres volíem fer explícita, des del grup parlamentari, també, la nostra denúncia, i esperem que hi hagi un acord molt majoritari en aquest Parlament de Catalunya de denúncia contra aquest salt de pantalla del Govern de l'Estat, ja no de tendir a evolucionar cap a la recentralització més absoluta, sinó cap a la més absoluta residualització i desaparició de l'autogovern de Catalunya.

Com que el president també ha estat molt clar i explícit en aquest sentit, nosaltres ens referirem avui a una altra qüestió, qüestió que també parlarem avui en el Ple del Parlament, i és que iniciarem el tràmit del que ha de ser la Llei d'acció exterior de Catalunya.

L'acció exterior nosaltres entenem que ha de ser un dels eixos prioritaris de tota acció de govern, i més en el cas de Catalunya; prioritari, i més en el cas de Catalunya, per tot el que pot aportar a una economia com la catalana, tan avesada i tan potent en el camp de l'exportació, i també tan receptora d'inversions producti-

ves estrangeres al nostre país; per tot el que ens pot aportar l'acció exterior de cara a la reactivació, en un context econòmic com l'actual, que el món confii més en la compra de béns i serveis produïts a Catalunya; que el món confii més a l'hora de fer inversions en el nostre país; que cada vegada es vagin produint més sinergies de col·laboració entre empreses i institucions catalanes amb països tercers, per exemple en el camp de recerca i la innovació. Nosaltres considerem que això ens pot ajudar molt i ens pot ajudar a sortir encara inclús enfortits d'aquesta crisi econòmica.

I també és prioritària, i més en el cas de Catalunya, l'acció exterior, des d'un punt de vista de situar Catalunya al món, no?, perquè si ens hem de confiar que aquells de l'«antes alemana que catalana» expliquin què és i quines oportunitats ofereix Catalunya, doncs, anem arreglats, no?

President, vostè en poc temps ha encapçalat dues delegacions en dos països molt diferents, com també entenem que diferents eren els propòsits dels dos viatges, concretament a Israel i a l'Índia.

Al voltant d'aquests dos viatges, tots aquests que estan instal·lats en la demagògia més derrotista han mirat de disminuir, de menystenir-ne els resultats, no?

És per tot això que nosaltres, president, en un context com l'actual, el que li volem preguntar és quin és el capteniment del seu Govern pel que fa a l'acció exterior que es fa des de Catalunya en general i des de la Generalitat en particular, i, si vol, també, la valoració dels seus dos viatges recents.

Moltes gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, jo responia abans a la senyora Sánchez-Camacho respecte a aquest tema, doncs, de la nostra acció exterior, a nivell de país i també de govern, en el sentit que aquesta és una acció absolutament imprescindible i que s'ha de fer a tots els nivells; una acció exterior que s'ha de fer per part del Govern espanyol, és obvi, en el cas de l'Estat, s'ha de fer per part del Govern de Catalunya a nivell del conjunt de Catalunya i s'ha de fer també a nivell, doncs, local. Per posar un exemple concret, no?, l'Ajuntament de Barcelona és evident que, com a capital de Catalunya, doncs, ha de tenir la seva pròpia, també, acció exterior, per anar reforçant totes les nostres posicions respecte a tots uns mercats, que no li diré que ens esperen amb els braços oberts, perquè no seria segurament l'expressió correcta, però tots uns mercats i uns països pels quals nosaltres som atractius –i quan dic «nosaltres» vull dir «Catalunya»–, molt atractius, cada vegada més. I això crec que ho hem de tenir molt present.

Fixin-se vostès en les darreres dades disponibles en aquest sentit, no? Per exemple, nombre de pernocta-

cions registrades en establiments hotelers de Catalunya el mes d'octubre del 2013: un 6,4 per cent més que el 2012, que l'octubre del 2012. I ja estàvem en una situació molt alta, el 2012. I ara estem més amunt. El mes d'octubre augmenta un 11 per cent el nombre de turistes estrangers a Catalunya. Barcelona dobla Madrid respecte a la despesa amb targeta de crèdit feta pels turistes estrangers, dobla Madrid. I alguns ens diuen que ens hem de quedar tancats a casa, que ens hem de quedar aquí, ben arraconadets, com si fóssim simplement allò, una petita província perifèrica irrellevant. Això és el que volen.

Doncs, bé, la millor resposta davant d'això és que fem acció exterior, que la fem més que ningú –que la fem més que ningú–; si podem i en sabem, que la fem millor que ningú –també és un repte nostre–, el més acompanyats possible per part d'institucions catalanes i del teixit productiu i empresarial català, i, a més a més, doncs, amb aquesta vocació de situar Catalunya al món, perquè en aquest moment Catalunya en el món és un territori i un país atractiu que pot perfectament situar-se d'una manera molt remarcable i molt notable, com han fet algunes altres realitats europees des de fa molts més anys.

La presidenta

Acabada la sessió de control, i abans de passar al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt 2, els proposo una alteració de l'ordre del dia, de tal manera que el debat de la primera interpellació al Govern, sobre la infància, es pugui substanciar aquest migdia a continuació del punt 2. Els dos, el Govern i el grup parlamentari interpellant han estat informats i hi estan d'acord.

Ho aprovem per assentiment? *(Pausa.)* Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Projecte de llei

que regula el règim jurídic aplicable a la seguretat industrial dels establiments, les instal·lacions i els productes (debat de totalitat) (tram. 200-00006/10)

I passem al segon punt, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei que regula el règim jurídic aplicable a la seguretat industrial dels establiments, les instal·lacions i els productes.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa en nom del Govern el conseller d'Empresa i Ocupació, honorable senyor Felip Puig.

(Pausa llarga.)

Senyor conseller, quan vulgui, ja pot començar.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, membres del Govern, vicepresidenta, el projecte que llei tinc l'honor de presentar davant del Ple del Parlament regula el règim jurídic aplicable a la seguretat industrial dels establiments, de les instal·lacions i els pro-

ductes, i substitueix la regulació actual en aquest àmbit de la Llei 12/2008, de seguretat industrial.

Com es pot deduir del seu títol, es tracta d'una normativa de caràcter molt tècnic, però que té una importància rellevant, amb importants repercussions en els usuaris de les instal·lacions i els productes que estan sotmesos a regulació de les diverses administracions públiques competents, amb l'objectiu de limitar el seu nivell de risc.

Per això convé aclarir de bon principi que quan parlem de seguretat industrial ens podem referir a dos aspectes. D'una banda, a les especificacions tècniques obligatòries que tenen com a finalitat la limitació del risc industrial de les instal·lacions, a especificacions que s'estableixen en determinats..., i a allò que s'anomena «reglaments tècnics de seguretat industrial». En qualsevol dels casos, que quedi clar que totes aquestes especificacions tècniques no són objecte d'aquesta llei.

D'altra banda –i aquí sí que hi entrem–, el sistema de gestió i control de la seguretat industrial ha d'establir un conjunt d'obligacions als titulars de les instal·lacions –registres, inspeccions periòdiques–, i que integra un conjunt d'agents privats que actuen en les diverses fases de la cadena del valor de la seguretat. Aquests agents, que han d'estar inscrits en un registre, són principalment les empreses instal·ladores, les que intervenen abans de la posada en funcionament, i els organismes de control, que revisen les inspeccions periòdiques obligatòries que s'estableixen en els corresponents reglaments tècnics.

Així, val la pena destacar que mentre que les empreses instal·ladores han actuat sempre en un mercat liberalitzat, amb més o menys carregues administratives, aquest no ha estat el cas dels organismes de control, als quals se'ls ha assignat la funció inspectora, i que han actuat des del seu inici, ja fa més de trenta anys, en un mercat regulat. En una primera fase –recordem-ho–, des de l'any 87 fins a l'any 2006, en règim de concessió administrativa, limitat només a dos operadors, que després es va prorrogar *de facto* fins a l'any 2010. En una segona fase, i amb la Llei vigent del XII del 2008, de seguretat industrial, es va establir un *numerus clausus* i es va ampliar a sis operadors; per tant, en va permetre la incorporació de quatre nous, que van accedir-hi per la via del concurs. Amb la llei de l'any 2011, la Llei 10, de simplificació i millorament de la regulació normativa, es va eliminar el *numerus clausus* i, en conseqüència, l'accés per concurs al servei. Aquest canvi normatiu va suposar l'entrada de dos nous organismes al mercat de la inspecció; per tant, es van incorporar definitivament vuit operadors en aquest mercat.

Malgrat això, la Comissió de la Unió Europea ha considerat que encara es mantenen determinades barreres administratives i barreres d'accés incompatibles amb la Directiva de serveis, i ha obert un procediment d'infracció a aquest respecte a Catalunya. Aquest projecte de llei, per tant, intenta donar compliment a aquests requeriments de la Unió Europea, aplica plenament la Directiva de serveis, i també s'adequa a la sentència, malgrat que no sigui ferma encara, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, com a conseqüència

dels recursos que s'han presentat i d'altres informes i dictàmens tècnics que insten d'una manera clara la Generalitat a modificar la normativa en aquest sentit.

Val la pena també remarcar que volem aprofitar que aquest projecte de llei també, d'alguna manera, entri a eliminar càrregues burocràtiques innecessàries, a reduir costos per a l'exercici de les activitats econòmiques i empresarials i a posar en marxa noves mesures de simplificació administrativa. És a dir, aprofitem l'obligació de fer una llei per adequar-nos als requeriments a què la Comissió Europea ens obliga, per fer un esforç, aquest no requerit, de simplificació administrativa.

Per exemple, i com a mesura més significativa, s'estableix per a les inscripcions al Registre d'instal·lacions tècniques industrials –aproximadament unes setanta-cinc mil l'any– un procediment de declaració responsable. Estimem que aquesta mesura suposarà per a les empreses un estalvi anual de l'ordre de més de 9 milions d'euros.

En definitiva, aquest projecte de llei té dos objectius principals: un, aplicar plenament la Directiva de serveis al mercat de la inspecció, allà on actuen els organismes de control; dos, aplicar noves mesures de simplificació administrativa, per reduir càrregues i costos a les empreses. Tot això, evidentment, intentant assegurar i garantir la qualitat dels serveis d'inspecció, que constitueixen un dels elements bàsics del nostre sistema de gestió i control de la seguretat industrial.

Aquest projecte de llei, per tant, senyores i senyors diputats, suposa un nou marc de regulació de la seguretat industrial a Catalunya. La normativa actual, com he dit abans, és la Llei 12/2008. Aquesta, aquesta llei que derogarem parcialment, regula de forma conjunta la seguretat industrial dels establiments, instal·lacions i productes, i també el servei d'inspecció tècnica de vehicles. Aquest és un servei que, pel fet de tenir regulació diferent, hem considerat més adequat separar-lo, per a la seva regulació normativa amb posterioritat. Per tant, aquest projecte de llei derogarà parcialment la Llei 12, que mantindrà la seva vigència en tot allò que fa referència a les ITV.

Deixin-me que remarqui quins són els principals canvis introduïts en aquest projecte de llei.

Primer, es defineix un model liberalitzat per als organismes de control, d'acord amb la Directiva de serveis, i es substitueix un règim d'autorització per un de declaració responsable. Aquesta substitució la justifiquem pel fet que els organismes de control ja estan sotmesos a un requisit previ fonamental, i és l'obtenció de la corresponent acreditació de la seva competència tècnica, d'acord amb la norma UNE ISO 17020. Per tant, el procediment d'autorització seria en gran mesura redundant en relació amb el procediment d'acreditació. Per aquest motiu no considerem que concorrin les raons imperioses de servei i d'interès general que la Directiva de serveis exigeix perquè es pugui justificar un règim excepcional d'autorització. En definitiva –primer objectiu–, eliminem el règim d'autorització i passem a un règim molt més àgil, evidentment, de declaració responsable.

Segon. La llei elimina la necessitat de disposar d'un desplegament territorial mínim de les oficines d'atenció al públic. Aquest requisit no estava lligat a la prestació del servei d'inspecció ni a la seva qualitat, ja que per les característiques pròpies del servei aquest es realitza allà on estan els establiments i les instal·lacions, no pas des de les oficines. Per tant, no tenia cap sentit exigir una, d'alguna manera, excessiva pluralitat d'oficines i de domicilis als organismes de control.

Tercer. L'eliminació del desplegament territorial va lligat a l'eliminació de la funció obligatòria de recepció de la documentació de les instal·lacions noves que els organismes de control avui realitzen d'acord amb la normativa actual. A més, el desplegament de l'Administració electrònica, la generalització de la tramitació telemàtica de les declaracions responsables i la posada en marxa del Registre d'instal·lacions tècniques de seguretat industrial fan cada cop més innecessari el manteniment d'aquesta funció com a delegació obligatòria en els mateixos organismes de control.

Quart. Aquesta llei, com he dit abans, simplifica els requisits per actuar com a organisme de control, eliminant aquells requisits que ja es verifiquen en el mateix procés d'acreditació de la competència tècnica, com per exemple l'avaluació de la competència professional del personal inspector o del règim d'incompatibilitats; per tant, evitem i eliminem també duplicitats. Els requisits, a partir d'ara, hauran de complir, primer, com he dit abans, l'acreditació de la competència tècnica segons les normes exigides a nivell europeu, que és, ho repeteixo, homologat a nivell de la Unió Europea, i que comporta, òbviament, l'avaluació de la competència professional, dels recursos humans, la idoneïtat dels procediments de treball, la independència, imparcialitat i integritat de les seves actuacions inspectores. També exigirem la disponibilitat d'una pòlissa de responsabilitat civil de 2 milions d'euros per cada organisme de control. Però, en sentit contrari, eliminem el requisit de disposar d'una fiança lligada a la funció de recepció de la documentació.

Cinquè. Es manté el règim de tarifes lliures establertes ja a la Llei de l'any 2011, de simplificació administrativa.

Sisè. Aquest projecte de llei regula dos registres: el d'agents de la seguretat industrial de Catalunya i el d'instal·lacions tècniques de seguretat industrial, registres que seran gestionats per l'Oficina de Gestió Empresarial de la Generalitat de Catalunya. Els registres abasten, com hem dit, els anomenats «agents de la seguretat industrial», d'una banda, empreses instal·ladores i organismes de control, i de l'altra, el Registre d'instal·lacions tècniques abastarà les instal·lacions industrials que estableixin els corresponents reglaments tècnics de seguretat industrial. Val la pena dir que la llei estableix i fixa aquests registres però que no són de nova creació, sinó que ja van ser creats amb anterioritat, en desplegament reglamentari de la normativa anterior. Per als dos registres, també evidentment, utilitzarem el mecanisme, el sistema i el procediment de declaració responsable, inscripció d'ofici i tramitació electrònica, tres conceptes lligats a la simplificació administrativa.

Setè. Amb relació a les taxes, adequem les seves quanties als costos reals de la tramitació administrativa. En alguns casos s'incrementen; en altres, però, es redueixen, i també s'estenen a procediments que fins ara no contemplàvem. La taxa aplicable a la comunicació prèvia dels organismes de control es redueix molt significativament. Fins ara l'Administració cobrava 120.000 euros; la taxa per la inscripció serà a partir d'ara de 200 euros, per la reducció també molt significativa del cost corresponent al diferent règim d'intervenció. En total, preveiem que els ingressos anuals per taxes es situïn al voltant dels 6 milions d'euros, que significarà un petit increment amb relació a la recaptació actual.

Més enllà, de totes maneres, dels tecnicismes –ja els he anunciat que aquesta era una llei de caràcter molt tècnic–, val la pena que remarquem el resultat final que perseguim, i és que la prevenció i la limitació del risc industrial es tradueixin sobretot en tranquil·litat, en confiança i en seguretat. Estem en una societat altament i progressivament tecnològica i tecnificada, per tant, on la població usuària del conjunt d'instal·lacions i de productes industrials sovint, com és el cas d'un país fortament industrial com és Catalunya, ha de compartir el territori amb nuclis d'activitat industrial concentrada. La seguretat industrial s'ocupa precisament de prevenir els accidents, de mitigar-ne les conseqüències, i en definitiva, d'alguna manera, l'essència de la política pública en la seguretat industrial és precisament el que persegueix la llei: organitzar i gestionar un sistema eficaç de prevenció del risc i de mitigació de les conseqüències dels possibles accidents.

Val la pena recordar que en el sistema de gestió de la seguretat industrial intervenen molts agents, i amb funcions diferents. Si cadascun d'aquests agents fa la seva activitat d'una manera eficient, la cadena de valor de la seguretat industrial obtindrà una utilitat màxima amb un risc mínim. Per tant, deixin-me que remarqui clarament que hi han dos actors dels quals depèn la seguretat industrial del nostre país. D'una banda, de la mateixa societat civil: empreses, els tècnics que fan els projectes, les enginyeries, els instal·ladors, els usuaris, els laboratoris d'assaig, les entitats d'inspecció, les universitats, els col·legis professionals, els gremis, les associacions empresarials... Com poden veure, una xarxa viva de persones, empreses i entitats que treballen, cada vegada més coordinadament, cooperativament, per avançar cap a l'objectiu comú de la seguretat. Però tampoc no podem obviar, i no volem, òbviament, renunciar-hi, que també la seguretat industrial depèn de l'Administració, que és a qui pertoca la gestió del servei públic d'interès general, la prevenció del risc. I l'Administració tampoc, evidentment, no pot deixar de tenir en compte i, per tant, necessita l'esforç decidit i la implicació de tots aquests agents de la societat civil, perquè seria impossible avançar significativament si no hi hagués aquesta col·laboració, coordinació i cooperació: Administració –sector públic–, empreses, institucions, entitats –sector privat.

Per tant, amb el que els vull dir –i vaig acabant, senyora presidenta–, la millora de la seguretat industrial és, doncs, un exercici també de cooperació entre la so-

cietat civil i l'Administració. Hem d'aprofitar i volem aprofitar les millors capacitats de tots plegats, perquè una perspectiva de xarxa, de participació, de comunicació fluida, de cooperació entre tots els agents, genera complicitats, i també és la manera més efectiva de fer les coses i, evidentment, és la que permet minimitzar el cost social dels projectes. La cultura de la seguretat, per tant, ha de ser una cultura en xarxa, una xarxa viva que es desplega, on tots els protagonistes hem de fer bé la nostra feina, i també cadascú, respectivament, assumir les nostres responsabilitats. I és que actualment –i crec que val la pena que ho recordem– ja no val la pena una administració paternalista, que tutela, que controla, que autoritza, que corregeix l'actuació dels administrats, mantinguts en una perpètua minoria d'edat. El canvi és evidentment també radical, i la llei avança amb aquesta visió.

En definitiva, la màxima eficiència del sistema demana, ens exigeix –i creiem que hi donem resposta– reduir al màxim les actuacions administratives prèvies, els mecanismes d'autorització, les inspeccions prèvies, mantenint, això sí, perquè estem parlant de seguretat, les verificacions posteriors i les actuacions inspectores que convinguin. Això, en el marc d'una plena col·laboració entre el sector privat i l'Administració.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, bon dia a tots i a totes. Com deia el conseller, es tracta d'una llei que el que pretén és limitar, o reduir si més no, el nivell de risc de determinats establiments, de determinades instal·lacions i productes, i, per tant, també que la probabilitat que el funcionament o la utilització pugui produir accidents que causin dany o bé a les persones, o bé als béns, o bé al medi natural.

Val a dir, primer de tot, que és la Generalitat de Catalunya qui té competències exclusives en matèria d'indústria, segons el nostre Estatut, segons l'article 139.1. Per tant, aquest és un d'aquells temes on el Govern de la Generalitat té bastanta cosa a dir, té molta cosa a dir; per tant, no en podem mai donar la responsabilitat a d'altres administracions, perquè en matèria de política industrial el Govern de la Generalitat, ho repeteixo, té competències exclusives.

Així doncs, una llei d'aquest tipus, a l'entendre d'Iniciativa i d'Esquerra Unida, el que hauria de tenir un triple objectiu. Aquest triple objectiu hauria de ser, primer, limitar el nivell de risc de determinades activitats industrials; el segon, el de reduir la probabilitat d'accidents, i el tercer, que també és important, si aquests s'acaben produint, si aquests accidents s'acaben produint, reduir les seves conseqüències.

Val a dir que, ja, en el preàmbul de la llei, es justifica la seva tramitació al·legant el progressiu desenvolupament de la normativa europea que afecta fonamentalment dos àmbits: el de la repercussió de mesures d'aquest tipus, com són les especificacions tècniques obligatòries, i també el sistema de gestió de la seguretat industrial.

Hi ha, doncs, dues normatives europees que repercutiran clarament en aquesta Llei de seguretat industrial: una és la directiva Seveso, la coneguda com a «directiva Seveso», i l'altra és la Directiva de serveis. La directiva Seveso és la Directiva 2012/18 de la Unió Europea, que regula els establiments en què es poden produir accidents greus com a conseqüència de la presència de substàncies perilloses. No ha passat això, en canvi, pel que fa a les especificacions tècniques d'aquest tipus d'instal·lacions. I la Directiva de serveis, la 2006/123, regula els agents de la seguretat industrial i els serveis en el mercat interior, ha afectat un element clau en la seguretat industrial i que aquesta llei canviarà radicalment com són els organismes de control.

Què és el que ens preocupa a Iniciativa i Esquerra Unida i que per això vam presentar una esmena a la totalitat a aquest projecte de llei? Ens preocupen fonamentalment set aspectes, i seré ràpid intentant explicar-los-hi.

El primer: se substitueix el règim jurídic d'autorització dels organismes de control per un altre de comunicació prèvia. Això pot provocar, encara que la llei no ho confirma –però, permeti'm, senyor conseller, que sí que digui que la llei ho insinua–, això pot provocar la supressió de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial. I voldria que vostè, com a conseller, ens ho confirmés en aquest faristol. A més, en l'esperit de la llei va implícita una possible i –gairebé, per part de Convergència i Unió– més que desitjable privatització dels organismes de control. Perquè vostès parlen d'aquesta nova figura, aquesta figura que seran els organismes de control, però no acaben de concretar quins són, ni si són d'àmbit públic o d'àmbit privat –i això ens preocupa a Iniciativa i Esquerra Unida–, i, per tant, si aquests podran estar en mans privades; és a dir, si la seguretat industrial del nostre país estarà en mans privades.

I, per tant, amb la seva dèria privatitzadora ens temem, des d'Iniciativa i Esquerra Unida, que ja estan pensant a privatitzar els mecanismes de control de la seguretat industrial. Així doncs, vostès aposten per la liberalització dels organismes de control i aposten pel model d'autorització administrativa a la comunicació prèvia. Aquí es perden, fins i tot es podrien perdre garanties de seguretat i drets ambientals i laborals.

El segon aspecte que ens preocupa d'aquest projecte de llei és que es perd rigor, i, per tant, podem perdre també prevenció. Vostès pretenen que una simple comunicació prèvia tingui el mateix rang que tenia fins ara la inspecció. Així, doncs, aquesta deixadesa per part de l'Administració pot provocar que no es facin ni inspeccions ni verificacions. D'això se'n diu, senyor conseller, «falta de control públic». Per tant, pretenen privatitzar els organismes de control i a sobre que l'Administració pública no tingui cap tipus de respon-

sabilitat en la inspecció d'aquesta imprescindible seguretat industrial.

Vostè ho deia abans, havia dit que les administracions..., no vol que les administracions tinguin un paper paternalista, però segurament estem d'acord que el que tampoc no pot fer una administració és deixadesa de quines són les seves responsabilitats.

Com sempre, acaben jugant amb les paraules i ens diuen que tot plegat és un avançament en la simplificació administrativa i una reducció de càrregues burocràtiques a les empreses quan, en realitat, el que volen dir és que obrim les portes al fet que determinades empreses puguin fer negoci amb la seguretat industrial i que es perdi el control públic d'un tema prioritari per a aquest país.

El tercer aspecte, a sobre no només les poden privatitzar, sinó que simplifiquen els requisits per actuar com a organismes de control. Aquesta simplificació excessiva obrirà les portes, per exemple, al fet que organismes de control d'altres comunitats es puguin instal·lar a Catalunya sense complir la normativa específica de la qual ens hem dotat.

Pot passar, senyor conseller, el que anunciem, i aquí de vegades ho compartim fins i tot amb el Grup de Convergència i Unió, què podria provocar la Llei d'unitat de mercat en el comerç català, i és que determinades empreses tinguin la seu en una altra comunitat, perquè tenen una normativa més laxa, tenen una laxitud en tota la seva generació, doncs, d'expedients d'instal·lació d'empreses, i que això acabi repercutint finalment també en el nostre territori.

El quart aspecte: aquesta llei també podria provocar un conflicte jurídic que generés inseguretat jurídica i indefensió per als afectats. El fet que un òrgan privat pugui emetre un certificat que tingui el mateix rang que un d'emès per l'Administració pública, atès que tindrien presumpció de veracitat, podria provocar problemes de tipus jurídic. Aquí, doncs, cal garantir que qualsevol certificat que emeti un organisme de control ha de tenir el caràcter públic per tal d'evitar especialment, en un tema tan prioritari com és aquest, aquesta generació de conflictes.

També ens preocupa, senyor conseller, com vostès constantment s'obliden del món local i fan dels ajuntaments els germans petits que no tenen mai res a dir en aquests processos. En aquest sentit, l'article 4.6 impedeix que els ajuntaments puguin alertar o, fins i tot, fer servir la seva normativa municipal sobre l'inici de l'activitat a una instal·lació, malgrat que puguin tenir constància que no es compleixen les condicions o fins i tot que és perjudicial per al territori. En definitiva, vostès volen eliminar el poder de control de l'Administració local a l'inici de l'activitat.

I, finalment, un sisè aspecte que preocupa no només a Iniciativa i Esquerra Unida, sinó que també han expressat públicament la seva preocupació determinats agents sindicals, és que la llei deixa quatre aspectes que haurien de ser prioritaris en la política de seguretat industrial del Govern. No fan referència a la representació legal dels treballadors i les treballadores.

Per tant, d'alguna manera, estan incomplint l'Estatut dels treballadors, i això en seguretat industrial hauria de ser un màxim indispensable. Tampoc no fan cap referència a la normativa que ja tenim a Catalunya específica relativa a la prevenció de riscos laborals. La formació del personal d'aquests organismes de control tampoc no és interessant per aquesta llei, quan els informes i estudis relatius a aquesta temàtica constaten que un dels elements vitals per poder evitar aquests riscos industrials perillosos és la formació dels controladors, però també la formació dels treballadors.

I, finalment, hauríem de garantir la transparència en aquest àmbit. Obren, ho repeteixo, les portes a determinats processos que no compartim, però tampoc no eviten –i això també els ho han dit els sindicats– que aquestes empreses haurien, d'alguna manera, de garantir, haurien d'evitar que puguin tenir vincles o mercantils o financers o, fins i tot, econòmics entre els diferents agents que aquí estan inclosos.

I vull afegir, senyor conseller, per acabar, algunes consideracions que també ha fet el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, el CTEESC, relatiu a aquest projecte de llei. Una primera consideració afirma que la regulació de la seguretat dels establiments que poden produir accidents greus i les limitacions urbanístiques al seu entorn haurien de ser objecte d'una llei específica; per tant, caldria una normativa més garantista en un aspecte crucial per a la seguretat pública. I, ho repeteixo, això no és que ho diem des d'Iniciativa i Esquerra Unida, sinó que ho està dient el CTEESC.

Fa també una consideració, que vostès haurien de tenir en compte, diu que les noves taxes per a la indústria no haurien de ser més gravoses que les actuals tarifes que ja es paguen per a aquests serveis; per tant, els indica que allunyin vostès el seu afany taxificador de la seguretat industrial.

I una tercera i fonamental consideració que també fa el CTEESC –i aquesta sí que compartida també per Iniciativa i Esquerra Unida–: caldria un registre on constessin les dades bàsiques com ara l'existència o no d'un pla d'emergència o pla d'autoprotecció, l'avaluació dels riscos laborals, la planificació de l'activitat preventiva i el procediment de coordinació d'activitats empresarials de prevenció de riscos laborals.

Acabo amb això. Són, per tant, consideracions oportunes i que si vostès no les acaben tenint en compte faran una llei que sembla que només pretén privatitzar els organismes de control i no dissenya una política de seguretat industrial que avantposa la prevenció dels treballadors i la protecció de l'entorn per davant dels interessos recaptadors.

La vicepresidenta primera

Per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, honorable presidenta. Diputats i diputades, honorable conseller, molt bon dia a tots i a totes.

De fet, aquesta, la llei que ens presenten avui, no és una llei ni industrial ni industrialista, és una llei que té molta incidència en la vida quotidiana dels ciutadans i les ciutadanes, en aquest sentit, en les seves activitats normals i habituals, com són, doncs, pujar a un ascensor, o bé, doncs, fer funcionar les estufes, les calderes, les instal·lacions de diferents..., de refrigeració, per exemple, circular amb automòbil... –ai, no, que en aquesta part no tractarem dels automòbils– (*veus de fons*), connectar i fer servir els aparells elèctrics perquè siguin segurs. I, per tot això, necessitem l'existència de normes específiques i, evidentment, del seu compliment. La referència a l'automòbil la feia, perquè, és clar, venia de l'historial d'haver fet de ponent de la Llei de seguretat industrial, en la qual allà sí que vèiem també els automòbils, i aquí se n'han descuidat un trosset. En tot cas, ens han escapçat amb aquesta modificació de normativa.

La nostra obligació, doncs, és vetllar per la seguretat dels ciutadans i fer vetllar des de l'Administració. I això requereix, evidentment, normes i fer-les complir. En aquest cas, la gran majoria de les normes que cal..., que recullen o que fan complir aquesta llei vénen determinades per normatives europees o de l'Estat, en aquest cas, que equiparen i harmonitzen amb els diferents països. I creiem que així ha de ser, justament per garantir, doncs, les màximes exigències de seguretat, i també per garantir que no es produeixi el dúmping en la mesura que hi hagi exigències diferenciades d'un país o l'altre. Per tant, i això, evidentment, es podria pagar, per una banda, amb el risc per als ciutadans i, per a l'altra banda, també amb la competitivitat de les empreses. Per tant, en aquest cas, l'equilibri amb aquestes normatives creiem que és imprescindible.

La Llei de seguretat industrial del 2008, que queda substituïda en part per aquesta llei, ens proposava justament un sistema d'autorització condicionada i un control per part dels poders públics sobre la qualitat dels operadors en el mercat de la seguretat, un mercat en el qual, doncs, crèiem, continuem creient, tot i que ens condiciona aquesta directiva de serveis. I hi han d'intervenir els poders públics per dos motius: el primer, per preservar el valor de la seguretat, eh?, la seguretat de les persones, dels ciutadans, i també, òbviament, del medi ambient, i que, en aquest cas, així ens ho exigeixen, també, els ciutadans com a poders públics.

I, per l'altra, la imperfecció d'un mercat com el de la seguretat, que és un mercat captiu en la mesura que és una obligació, doncs, que hi ha. Per tant, en aquest sentit, els ciutadans no han de satisfer una necessitat per voluntat pròpia, sinó per obligació. Per tant, en aquest sentit, cal aquest vetllar per part dels poders públics.

Per tant, la defensa d'un paper actiu i no exclusiu en aquell moment del Govern també es basava en l'experiència viscuda en altres àmbits de la seguretat, eh?, on la liberalització sense control també generava perjudicis per als ciutadans com, per exemple, doncs, la salut i la sinistralitat laboral.

Per això, per aquesta raó, en aquell moment sorgia, doncs, el model, la fórmula d'autorització condicionada, eh?, en no ser un producte ni un servei desitjat, sinó imposat.

Amb les modificacions que aquí ens proposen anem cap a un model lliberal d'autorització i un lax control, segons els requeriments de la Comissió Europea, d'acord amb la Directiva de serveis.

Per tant –i ho resumeixo–, referint-me a alguns dels elements que ha esmentat el conseller, no?, passem d'un règim d'autorització, bàsicament, a comunicació prèvia i declaració responsable per un procediment d'acreditació davant l'òrgan competent de l'Administració de la Generalitat. En aquest cas es deriva també a les oficines de gestió empresarial que estan conveniades amb les cambres de comerç, si no m'equivoco; no sé si n'ha fet esment el conseller.

Se simplifiquen i es redueixen els requisits per actuar com a organisme de control, certament, amb el nombre d'oficines; la quantitat mínima de la pòlissa –aquests 2 milions d'euros, abans era de 10–; la competència tècnica, i suficiència i idoneïtat; les exigències es redueixen, i aquí nosaltres després hi farem un apunt.

Es suprimeixen, com deia, el nombre mínim d'oficines. Compte que aquí possiblement hi pugui haver algun greuge per les que ja en el seu moment es van concedir amb unes condicions diferents. Per tant, aquí no sé fins a quin punt el Govern això ho té en consideració. No ens ha semblat que ho expliqués el conseller.

Les funcions, doncs, passen dels organismes de control a les oficines de gestió empresarial; el Govern pot prestar el servei per gestió directa o pel sistema de gestió indirecta, allà on no actuïn els operadors. Això, de fet, d'una manera similar a la directiva. A l'òmnibus van començar a fer alguna obertura que després va recular, eh?, i després segurament ha derivat on estem aquí.

La prohibició de l'activitat en aquest cas per part de l'òrgan gestor de la Generalitat, que abans ho feia l'agència. L'Agència de Seguretat Industrial, senyor Mena, la van fer desaparèixer amb la llei òmnibus, eh? I, per tant, en aquell moment ja se la van carregar; l'agència, ja no existeix.

I es modifiquen les taxes a l'alça. I en aquest sentit fer notar la recomanació del CTEEC de no fer-ho, de no modificar-les a l'alça.

Bé, en tot cas, en resum, es deroga parcialment la Llei de 12/2008, del 31 de juliol, i el Decret 30/2010, que era el desenvolupament del reglament, i, per tant, en resum, passem d'un règim de comunicació..., de fet, equivalent al d'altres comunitats i equivalent al que ens marca en aquest sentit la Llei d'unitat de mercat. Per això ens ha estranyat no trobar aquí una esmena a la totalitat d'Esquerra Republicana, perquè en el seu moment també el conseller, doncs, d'Esquerra va ser al capdavant de la promoció d'aquesta normativa. Bé. També el 2009 hi havia sis operadors; es van autoritzar dos operadors més, sense necessitat d'un desplegament.

ment territorial, i ara el model no limita i per tant no hi posa cap condició.

Dit això, nosaltres presentem una esmena a la totalitat. I per què?, per quins motius? Per tres motius concrets. El primer, perquè amb aquesta llei avui aquí creiem que demostren una vegada més que són uns sapastres amb el model de seguretat industrial de Catalunya. No paren de fer nyaps, un darrere l'altre. El segon motiu, per desconfiança: desconfiança en el model..., bé, en tot cas, en el procés que ens plantegen per modificar el model. I, tercer, també per excés de liberalització, al nostre entendre, tot i que entenem els condicionants de la directiva de serveis i els mandats de la Unió Europea.

Per què són uns sapastres amb el model de seguretat industrial? Potser perquè no tenen model o perquè, potser, el seu model estava condicionat per elements que potser ara no vénen al cas però que ens podem imaginar tots. Van fer una llei òmnibus que en principi corregia la Llei de seguretat industrial del 2008, eliminava l'Agència de Seguretat Industrial, i en aquest sentit els ho tornem a reiterar: els models europeus justament desenvolupen agències com uns espais on hi ha un cos d'inspectors que garanteix una independència d'actuació per tal de garantir en aquest cas la seva funció. Creiem que era aleshores, el 2011, quan havien d'haver fet les modificacions que avui aquí ens estan plantejant. En aquell moment era on tocava, no aquí. No sé per què no ho van fer. No els interessava, no s'ho van plantejar, no ho sabien... Bé, després, tal com van anar les coses després, potser ho podem intuir, i en tot cas algú ja dirà què va passar.

També un element que ens genera o que creiem, eh?..., ens fa pensar que són uns sapastres: per què ho trossegem? Per què separen les ITV d'aquí, d'aquesta llei, quan tocaria anar juntes, com anaven en el seu moment? I, en tot cas, quan ens plantejaren també la llei vinculada a les ITV, la regulació? Perquè no està aquí. Quan ens ho faran? I, en tot cas, la inseguretat jurídica que ens tenen acostumats a anar generant, amb aquesta llei des del primer minut, eh?..., també val a dir que a l'anterior hi havia dubtes, però sobretot també amb cada llei de mesures fiscals i financeres, en les quals ens introdueixen modificacions sobre marcs legislatius que van generant inseguretat perquè van permetent unes concessions de forma podríem dir..., fent vestits a mida?

Bé, la desconfiança, deia. Es van carregar l'Agència Catalana de Seguretat Industrial amb l'excusa de la simplificació; es van carregant en aquest cas tots els organismes, també l'Agència d'Inspecció del Treball, o bé l'Agència de Salut Pública, ara es carregaran... Bé, es van carregant tot el model d'agències, que creiem que no toca.

Bé, també en aquesta desconfiança i en aquesta..., que ens generen, els podem fer i els volem fer una pregunta. Veient la seqüència dels fets, el 2011 vostès, per tant, el 2011, van portar a aquest Parlament una llei òmnibus, es va aprovar, amb la nostra abstenció i algun vot en contra en alguns apartats; l'abril del 2012 hi ha una sentència del Tribunal Constitucional, per un tal jutge Ortiz. De fet, el març del 2012 també es

van produir uns fets, eh? Recorden quins fets són? Unes detencions. El juny del 2012 tenen la primera petició d'informació de la Comissió Europea. Aleshores ja haurien pogut derogar un decret que desenvolupa un reglament i, en tot cas, fer-ne un de nou, de decret.

Per tant, si el motiu era la pressa, quan van entrar aquesta llei aquí, al Parlament, el juliol, i després no l'hem vista fins avui, 1 de desembre, si el motiu era la pressa, per anar de pressa existeix la fórmula del decret legislatiu. Per què no ho feien? Per què no ho feien?

Però, en tot cas, si el motiu és un requeriment de la Unió Europea, un decret de desenvolupament d'un reglament es corregeix, es pot derogar amb un altre decret de desenvolupament de reglament. Per tant, aquesta desconfiança la deixem aquí. I això és el fet que ens ha motivat que presentem aquesta esmena a la totalitat.

Com deia, el juny del 2012 tenen el primer requeriment d'informació, el desembre del 2012, doncs, un requeriment ja formal, i el juny del 2013 un requeriment final amb amenaça o amb avís. Per tant, com us deia, aquesta desconfiança també ens la genera el fet que potser, doncs..., com és que no tenen interlocució amb la Unió Europea, per què no actuen quan se'ls fa el requeriment, per què ho fan amb aquest format i no ho fan amb els que podrien fer i no és requerit. Aquesta és la nostra desconfiança. No tenen capacitat de diàleg amb la Unió Europea? No la tenen, per buscar la fórmula i la manera, doncs, de no entrar en aquest procediment d'infracció? Han tingut un any i mig, eh?, des del primer moment. Com deia, per què ho trossegem i ho separen de les ITV? I sobretot i també per manca de transparència, perquè no ens expliquen res de res; tot el que hem sabut ho hem anat sabent per la premsa, pel mitjà de comunicació, notícia rere notícia. Per a què existeix aquest Parlament? Doncs, justament per això. Si volen ser transparents, utilitzin-lo i informin-nos a tots els grups parlamentaris.

Tercer, per excés de liberalització. En tot cas –no hi entrarem– perquè es carreguen la vigilància del mercat. En un tema tan rellevant com és la seguretat de les persones, creiem que és perillós pels riscos que implica, tot i que sabem que l'obertura del mercat és una exigència de la directiva de serveis.

Però el procés s'ha de fer de manera adequada. I en tot cas també existeixen..., la normativa europea permet introduir limitacions i restriccions ben argumentades i ben fonamentades per a la lliure prestació de serveis sense que estiguin justificades per raons d'imperiosa necessitat, eh?, en la garantia de salut pública i de seguretat, protecció dels consumidors i de protecció del medi ambient. Ben fonamentat i ben argumentat, estem segurs que és possible.

I sobretot ens preocupen perquè no hi veiem instruments que puguin garantir, que permetin garantir la solvència tècnica dels operadors. I aquí és on també... Dels operadors, dels organismes de control. Especialment en processos de liberalització és quan es fa més necessari que mai que existeixi aquesta solvència tècnica.

Però, bé, en tot cas, el sistema de control que ens plantegen *ex post* de la seguretat industrial en les instal·

lacions per part de la Generalitat ens genera també tots els dubtes. Tots els dubtes, per què? Perquè quan estem veient un pressupost, el del Departament d'Empresa i Ocupació, per exemple, en el qual baixa el capítol I, que és on hi hauria d'haver el personal inspector destinat justament a vetllar, eh?, *ex post*, es redueix un 16 per cent. Per tant, tenim tots els dubtes, encara que vostès vulguin fer processos de concessió administrativa.

Per tant, amb aquestes circumstàncies, entendran que nosaltres, doncs, no vegem clara la forma en què se'ns està plantejant, i sobretot perquè des del Grup Parlamentari Socialista no els acompanyarem a fer un nou nyap, una nova sapastreria, vistos els antecedents de conflictivitat judicial, vist el procés que vetlla i que hi ha pel damunt, sota sospita tot ell; per tant, nosaltres continuem mantenint aquesta sospita, i per tant una vegada més ens demostren la seva incapacitat de governar a Catalunya, sobretot en temes complexos com aquests. Tres anys governant, havent pogut posar les mesures per corregir-ho; no ho han sabut fer, i ens ho porten ara d'urgència, després de sis mesos o després de quatre mesos, perquè va entrar el juliol, i no sé per què fins avui, quan ho hauríem pogut veure al primer Ple de setembre, no ho entenem.

I, en tot cas, ens ha estranyat que el PP presentés esmena a la totalitat, perquè, clar, està feta...

La presidenta

Senyora diputada...

Montserrat Capdevila Tatché

...aquesta adaptació a la mida de la Llei d'unitat de mercat que planteja el Partit Popular.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

(Pausa llarga.)

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, el motiu de debat que teníem ara amb la Mesa del Parlament era amb relació a l'esmena a la totalitat que efectivament va ser presentada pel nostre grup parlamentari però que ahir vam retirar. I després explicaré el motiu pel qual varem presentar l'esmena i també el motiu pel qual l'hem acabat retirant.

Aquesta és una llei, deia el conseller, segurament molt tècnica, però que segurament també, segur també, té una extraordinària incidència sobre la vida quotidiana dels ciutadans, i que sovint ens passa desapercebut, perquè regula el règim jurídic de la seguretat industrial, i concretament la vigilància, anterior però també posterior, a partir de les revisions periòdiques d'instal-

lacions, aparells i productes industrials, tant quotidians com d'ús industrial, d'establiments industrials.

Però precisament, i l'esmena a la totalitat anava en aquest sentit, un dels aspectes que queden inclosos dintre de la seguretat industrial però que han quedat exclosos d'aquesta llei és el règim jurídic de les inspeccions tècniques de vehicles, que, doncs, és un element que també estava regulat en la llei de l'any 2008, com deia el conseller, que és aquella llei que pretén modificar aquesta llei actual, però que, en canvi..., tot i que als processos contenciosos amb relació a les adjudicacions d'ITV –he dit només «contenciosos», no he dit d'altre tipus, que també–, doncs, també hi ha hagut força enrenou. I, per tant, quedarem amatents que s'acabi de completar la regulació de la seguretat industrial amb l'establiment, també, del règim jurídic de les inspeccions tècniques de vehicles que han quedat orfes en aquesta llei.

Però en qualsevol cas hem considerat oportuna la retirada de l'esmena a la totalitat perquè entenem que una cosa no ha de treure l'altra, i el fet que utilitzin una tècnica jurídica que no ens agrada, que és la de fraccionar la seguretat industrial, això no treu que allò que vostès proposen en aquesta llei pugui ser compartit i, per tant, no necessàriament hagi de ser esmenat per part del nostre grup parlamentari.

El conseller ja ha fet una certa aproximació històrica, des de l'any 86, des de l'any 87, en què hi havia un règim de concessió per als agents que efectuen el control i la vigilància d'aparells i d'instal·lacions sotmeses a reglaments de seguretat industrial; hi havien dues empreses –privades, per cert– que realitzaven aquestes funcions, fins a l'any 2008, això sí, passant per unes pròrrogues sospitoses a finals de l'any 2003 per part del Govern de Convergència i Unió, per la suspensió de les pròrrogues per part del Govern tripartit, per la renovació de les pròrrogues per part també del Govern tripartit, per una nova llei que l'any 2006, prorrogant una altra vegada les pròrrogues que el tripartit havia suspès en el Govern de Convergència i Unió, fins a arribar a la llei del 2008. Llei del 2008 que, sota l'argument de la liberalització, el que fa és establir una certa obertura, però no arriba ni molt menys a la liberalització, canvia el règim de concessió per un règim d'autorització i sotmet a desplegament reglamentari el nombre màxim d'empreses que poden operar en aquest àmbit, i efectivament ho fa amb un nombre màxim de sis. Amb posterioritat, el 2011, amb les lleis òmnibus, com ja s'ha esmentat, se suprimeix l'Agència Catalana de la Seguretat Industrial, que era aquell òrgan que, de fet, ho havia de controlar pràcticament tot, se suprimeix també el nombre màxim d'entitats sotmeses a autorització.

I, finalment, arribem a aquesta proposta de llei, que el que pretén és substituir, ja, l'autorització per un règim de comunicació.

Si em permeten em remuntaré una altra vegada a la Llei 12/2008, de la qual n'és hereu aquest projecte de llei, llei que jo vull recordar que va ser elaborada pel tripartit i, concretament, per un conseller que era un conseller d'Esquerra Republicana. I el nostre grup

parlamentari... –ho dic perquè té rellevància respecte al que ha acabat passant amb aquesta llei, no?–, el nostre grup parlamentari va presentar en aquella llei esmena a la totalitat, i va fer, va votar en contra de l'aprovació definitiva d'aquella llei, per diversos motius; però jo crec que n'hi ha tres que porten molt a col·lació del projecte de llei que estem debatent en aquest moment. Un era perquè es deia que era una llei que liberalitzava quan en realitat era restrictiva, obria una mica el mercat dels organismes de control per la vigilància i la seguretat industrial, però, en realitat, mantenia unes restriccions. El segon era que establia noves organitzacions, nous organismes com era l'Agència Catalana de Seguretat Industrial, i tot això acabava implicant més tràmits, més burocratització de l'activitat econòmica, i, per tant, acabava repercutint sobre l'exercici de les activitats econòmiques. I hi havia un tercer aspecte, que també porta a col·lació en aquest moment, que eren unes taxes desmesurades que havien de pagar els organismes de control, i que tot seguit m'hi referiré. A més a més de l'esmena a la totalitat del nostre grup, també va merèixer, aquell projecte de llei, forces crítiques, importants crítiques, per part del Consell de Treball, Econòmic i Social.

Bé. Les conseqüències d'aquella llei han acabat sent, a part de tots els recursos contenciosos que s'han presentat amb relació a la mateixa i al seu desenvolupament, doncs, l'obertura d'un procediment d'infracció de la Comissió Europea al Regne d'Espanya, per descomptat. Ho dic perquè quan el senyor Junqueras diu: «El Regne d'Espanya és el país de la Unió Europea que té més, oberts, més procediments d'infracció.» Doncs sí, segurament perquè, com que hi va haver un govern tripartit a Catalunya amb consellers d'Esquerra Republicana, es van aprovar lleis que al final ha comportat que la Comissió Europea obrís procediments d'infracció de la reglamentació europea.

I això perquè va ser? Doncs perquè es limitava el mercat, amb relació al tema que nosaltres li dèiem respecte a la nostra esmena; al fet que es posaven, es posen traves a l'establiment d'empreses; al fet que hi ha unes exigències desmesurades per la implantació dels organismes de control, i al fet que es posaren unes condicions específiques d'acreditació, que no és que no s'haguessin de complir en altres comunitats, que no s'havien de complir a cap estat de la Unió Europea. Perquè el problema no és que hi hagi unes condicions en unes comunitats i unes altres en unes altres. El problema és que, en el conjunt de la Unió Europea, les regles del joc han de ser les mateixes per a totes les comunitats i per a tots els estats. I aquesta és una diferència i un element important. El projecte de llei que avui ens porten és respectuós amb la Directiva de serveis en el mercat interior, com no ho era la llei del 2008; però, a més a més, el projecte de llei que ens porten avui és respectuós, també, amb la Llei d'unitat de mercat, la qual cosa a nosaltres, doncs, ens satisfà, que això sigui d'aquesta manera, no?

Fa, permet que els organismes de control no hagin de passar més requisits que aquells que ja passen en qualsevol país de la Unió Europea, que és que estiguin acreditats per una entitat d'acreditació i que es verifiquin les condicions sota les quals exerceixen la seva

tasca; és a dir que disposin del material, que disposin dels professionals competents, que no incorrin en incompatibilitats..., ho ha citat el conseller, i, per tant, crec que no val la pena estendre-m'hi més. Però ja, havent passat un procediment d'acreditació homologat i assimilable amb tots els estats de la Unió Europea, no és necessari que, per treballar a Catalunya, s'hagin de complir uns requeriments específics addicionals, perquè aquí som més «xulos» que ningú. Doncs, la veritat, no és necessari que sigui d'aquesta manera. Ho dic perquè en el procés d'acreditació, doncs, es passen una sèrie de comprovacions que després es posen en dubte, no?, sobre si aquestes empreses disposen de recursos humans necessaris –això forma part del procés d'acreditació–, sobre si reuneixen condicions de qualitat del treball, també està en el procés d'acreditació, etcètera, no?

I la llei, el projecte de llei, suprimeix tot un grapat de requisits que el que feia era posar traves a l'establiment d'empreses a Catalunya, d'empreses d'organismes de control com ara la disposició de fons propis o la distribució territorial d'oficines per rebre una documentació, quan ara ja hi ha estesa una oficina de gestió d'empreses que permet la recepció de la documentació, per part de l'Administració, sense necessitat que els organismes de control hagin de disposar d'oficines en el territori, que, francament, no aportava absolutament cap mena de valor afegit a les activitats industrials.

Tema de taxes: és cert que en aquest projecte de llei s'incrementen les taxes, però s'incrementen a uns nivells baixos. Els deia: «Un dels motius de l'esmena a la totalitat del nostre Grup Parlamentari en l'anterior llei era que les taxes per a la implantació dels organismes de control era de 104.000 euros.» Clar, sentir el senyor Mena dir que en aquest projecte de llei, doncs, hi ha una espècie d'afany taxificador, quan el seu Govern va aprovar una taxa per a la implantació d'organismes de control de 104.000 euros, quan avui el projecte de llei que presenta el Govern redueix aquesta taxa a 200 euros... Doncs, home, com a mínim, un somriure sí que em produeix, no? I com que veig que he d'acabar...

La presidenta

Sí, senyor diputat....

Santi Rodríguez i Serra

...he d'acabar dient –he d'acabar dient– que, evidentment, en aquesta llei hi ha aspectes a millorar; que nosaltres presentarem esmenes a l'articulat per tal de millorar tots aquells aspectes que creiem que són necessaris i importants de millorar, i, com a conclusió final, dir que amb aquest projecte de llei vostès recorren el camí que nosaltres considerem el més adequat, que és el camí que porta de l'aïllament a la unió, és el camí que porta d'Ítaca a Europa, i no exactament a l'inrevés, que és el que vostès volen fer.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats..., permeti'm, senyor Rodríguez, que ja que ens hi convida, ens hi afegim, eh?, una qüestió de geografia elemental, Ítaca és part d'Europa, però, sobretot, Europa és en els somnis de democràcia, i és en els somnis de democràcia i en l'esperit de la democràcia cap on vol caminar la majoria parlamentària en aquest Parlament.

Certament estem en una societat altament tecnificada, i, per tant, la gestió de la seguretat industrial s'ha de fer comptant amb la maduresa dels agents que hi operen. I aquesta llei, respecte a la llei anterior..., que, per cert, la intervenció que m'ha precedit realment no sé si està en el debat de la totalitat del 2013 o el debat a la totalitat del 2008, però, certament, en aquesta llei hi han aspectes on hi ha més confiança en els agents que hi operen, però hi ha aspectes que no ajuden a la maduresa d'aquests agents.

Mirin, els organismes de control, des de fa molt de temps que no es poden privatitzar perquè ja són privats, ja ho són. I, per tant, aquí del que es tracta no és de si són privats o si són públics, sinó si disposem de garanties suficients perquè els organismes de control, que són privats i que regulen una activitat de gran importància en la vida quotidiana de la gent, tenen la maduresa suficient, ofereixen les garanties suficients o no.

I no amagarem que des del nostre punt de vista el model que fixava la Llei del 2008 és millor que l'actual. Ho pensem sincerament i ho hem dit sempre. I creiem que era un bon model el que posava uns nivells d'exigència molt alts a un nombre d'operadors relativament privat que permetia la seva independència respecte a les empreses inspeccionades, i això ens podia donar, a tots els ciutadans, unes garanties de tenir unes instal·lacions amb la seguretat industrial oportuna.

Però..., per més que ens agradés aquell model..., de fet, senyora Capdevila, fins a vuit vegades vostè ha explicat –fins a vuit vegades– la necessitat d'atendre els requeriments europeus, i per tant de modificar la legislació que tenim. I, per tant, fins a vuit vegades vostè ha donat a entendre i ha explicat com és de poc coherent presentar una esmena a la totalitat a una llei i impedir que comenci un procediment legislatiu quan –quan, vostè, fins a vuit vegades– ens ha dit que hem de fer un procediment legislatiu de canvi. Per tant, no ens ho ha dit, ens ha donat el motiu pel qual és necessari.

Per tant, nosaltres entenem que avui no podem votar les lleis, les esmenes a la totalitat. Perquè és necessari obrir aquest procediment legislatiu, per atendre uns requeriments europeus, alguns dels quals ens poden agradar més i, d'altres, ja li ho dic sincerament, no ens agraden gens; i d'altres creiem que ens fan canviar un model que podia ser bo per a Catalunya, però tenim requeriments

europeus al respecte i, per tant, doncs s'hauran de tenir en compte.

Per cert... –ho dic arran de les intervencions que m'han precedit–, dos d'aquests requeriments demanaven que se separés la legislació de seguretat industrial d'instal·lacions de la d'inspecció tècnica de vehicles, perquè un és afectat per la Directiva de transports i l'altra és afectat per la Directiva de serveis. I, per tant, també en això alguns s'han equivocat al respecte.

Per tant, tenim un canvi de model, forçat per la Directiva europea, del règim d'autorització a la declaració responsable, que comporta una sèrie de canvis i una sèrie de canvis, sobretot, en el nombre d'operadors. Per tant, té tota la lògica del món que, si estàs establint un gran mercat amb sis operadors, que aquests operadors puguin fer una contribució pública important, i, si el nombre d'operadors no se sap, perquè podrà ser molt gran, la taxa que se'ls posa sigui molt diferent. Aquí hi ha l'explicació del canvi de taxa, no cap altra; no una reducció del conjunt d'ingressos que hi haurà per les taxes, eh?; hi haurà un augment, el conseller ho ha dit. Les previsions no seran exactes, però hi haurà un augment de les taxes. I és necessari i argumentarem per què.

Hi han aspectes que voldríem comentar, per exemple, les persones físiques podran ser organismes de control. Bé. Aquí hi ha sentències fermes del Tribunal Suprem que així ho exigeixen, i també és una de les exigències vingudes. Ara, nosaltres a les esmenes voldrem garantir si això, doncs, no suposa, en cap cas, doncs, una reducció de les garanties als ciutadans. O si, com podem, per exemple, garantir que no hi ha un risc de dependència de l'inspector sobre l'inspeccionat. Perquè la dimensió d'algunes empreses inspeccionades i la mida d'una persona física, la capacitat doncs és molt diferent. I, per tant, aquí necessitem, no menys intervenció pública, senyor Mena, en necessitem més –en necessitem més. Perquè en haver-hi control *ex post* –en haver-hi control *ex post*–, si el paper públic directament públic serà més gran que abans que fèiem control *ex ante*, però que el donàvem organitzat al sector privat. Abans, el Govern d'esquerra el que va fer va ser organitzar un sistema, basat en els privats, on funcions públiques també les feien privats, i ho vam fer el Govern d'esquerra, i estava bé. Però, en canvi, ara, de fet, en alguns àmbits hi haurà més paper del sector públic, per exemple, s'internalitza la recepció de la documentació, no?

El tema del desplegament territorial, que alguns han plantejat com una exigència desmesurada... No és una exigència desmesurada. No estem parlant d'instal·lacions industrials concentrades només a una zona de Catalunya. Estem parlant d'instal·lacions industrials altament disperses en el territori, que, en canvi, els sectors que les produeixen, que tenen coneixement d'inspeccionar-les, etcètera, potser no tenen rendibilitat en l'actuació lluny del territori.

Quan algú hagi d'anar a fer una inspecció per la qual cobrarà una taxa de 100 euros a Cornellà..., segur que hi haurà molts operadors i molts organismes de control que tindran tot l'interès econòmic de fer-la. Quan

l'hagin d'anar a fer a Sort, quan l'hagin d'anar a fer a Falset, o quan l'hagin d'anar a fer a la Vall d'Aran..., ja en parlarem. Per tant, el requisit de desplegament territorial s'ha hagut de desmuntar per requeriment de la Comissió Europea –a més, en aquest cas, molt clar i taxatiu–, però aquí haurem d'estudiar com ho compensem, això. Perquè no era un requisit gratuït, era un requisit que permetia la qualitat d'inspeccions industrials de forma homogènia a tot el territori de Catalunya; aquell que és menys densament poblat, també, o aquell que té menys operadors econòmics especialitzats, també.

Hi ha una altra modificació, que és l'eliminació de la funció de la recepció de la documentació. Aquí això ho teníem derivat als privats, i ara ho recupera el sector públic. Per tant, aquí, diguéssim, hi ha un increment de funcions del sector públic. No ens sembla malament. Quan hi havia pocs operadors, em semblava que estava bé que estigués delegat. En aquests moments, que hi hagi operadors que ho facin i operadors que no és una de les propostes que hem vist en les al·legacions al projecte i que haurem d'estudiar, i en la fase de demanar als actors implicats que vinguin al Parlament a donar el seu parer, doncs, podrem escoltar el seu parer. Però aquí el que caldrà, i hi hem d'estar vigilants, és que hi hagi els recursos públics suficients perquè hi hagi aquesta custòdia i aquesta transparència en la informació, que, ara sí –no fins ara, però ara sí–, estarà en mans de l'Administració. I, per tant, ara sí, s'estableix també una possibilitat que aquesta informació sigui gestionada d'una forma molt clarament transparent. Però hi ha un increment de les funcions de l'Administració, no un decrement, en aquest aspecte.

Hi ha una eliminació o una reducció de la pòlissa de responsabilitat dels organismes. Per tant, anem cap a organismes més petits, fins i tot alguns personals. Nosaltres tenim dubtes que això que les persones físiques puguin ser organismes arribi a ser aplicable, perquè aquesta llei ho pot dir, però el requisit previ, que és una norma UNE..., tots els requisits que posa aquesta norma difícilment els compleix una persona física o un professional lliberal tot sol. Ho dic perquè no hauríem de donar missatges equívocs, perquè és evident que hi ha professionals liberals que veuen aquí una oportunitat de fer feina, i això ens sembla molt bé, i una oportunitat molt positiva, però que pensin que l'acreditació prèvia per a la norma UNE exigeix uns requisits, que és molt difícil que alguns d'aquests requisits els puguin complir professionals lliberals independents.

Reducció de les fiances; per tant, cap a mida més petita. Quins són els riscos, aquí, i que, per tant, en el treball de l'articulat haurem d'estar vigilant? Home, la continuïtat en la prestació del servei; quan hi havia un sistema de pocs operadors amb moltes garanties, al servei hi havia garantia de continuïtat. La custòdia documental, doncs, està bé que l'hagi agafat el sector públic, però hi ha una part que pot estar en aquests operadors dispersos. La necessitat que hi hagin auditories internes i externes era una garantia que hi havia i que ara desapareixerà. O l'obligació de la formació continuada és un element que nosaltres creiem que es pot reforçar en l'articulat.

Òbviament, com que anem a molts més operadors i, per tant, amb control *ex post*, s'ha de millorar –i, en part, ja ho contempla la proposta que tenim damunt la taula– l'aspecte dels registres documentals. I, per tant, es creen dos registres. I estem d'acord amb la intervenció del senyor Mena en aquest sentit, que deia: «Home, també seria bo que estiguessin registrats en algun àmbit» –i això ho podem entrar en l'articulat– «els temes relacionats amb la formació de riscos laborals o de mesures de seguretat.»

I, respecte a la modificació de les taxes, hi haurà un increment, senyor Rodríguez, hi haurà un increment. Vostè diu «una sola taxa», que és la de començar a operar, que baixa molt –lògic, perquè abans hi havia sis operadors amb un gran mercat per a cadascun d'ells, i ara hi haurà molts operadors petits–, i pugen la resta de taxes. I veurà vostè que hi haurà un increment de la recaptació. Hi haurà un increment de la recaptació necessari, perquè l'Administració assumeix funcions *ex post*.

Per tant, a mi em sembla, del que s'ha dit aquí, que és evident que Catalunya ha de fer una modificació legislativa i que avui hem d'iniciar un procediment legislatiu, i que, per tant, és evident que no té gaire sentit votar les esmenes a la totalitat.

Per altra banda, hi ha molts aspectes que creiem que eren millors del model anterior. Haurem de fer un treball fi i acurat en la ponència i en la comissió per defensar tots aquells elements que siguin positius del model anterior, complint, però, la normativa europea i els requeriments que hem rebut.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores diputados, señoras diputadas, señor *conseller*, hoy hablamos de un proyecto de ley que trae el Gobierno de Convergència i Unió a esta cámara, sobre seguridad industrial. Esa normativa regula determinados servicios que se deben prestar para garantizar la calidad y la seguridad de determinadas maquinarias, instalaciones industriales, productos, etcétera, pero que también afecta a la vida de los ciudadanos, ya que en el ámbito doméstico muchos elementos también tienen que ser sometidos a este tipo de controles o revisiones, como pueden ser los ascensores, los cuadros eléctricos de sus viviendas, etcétera.

Es un ámbito en el que la normativa es muy técnica; la normativa básica, además, se regula a nivel europeo, pero sí que es verdad que las diferentes administraciones públicas deben regular en el ámbito de sus competencias cuál es el papel que los diferentes agentes que intervienen en la seguridad industrial pueden tener. Y es muy interesante, sobre todo, que las administraciones públicas regulen bien cuál es el papel de los

agentes privados o de las empresas que pueden llevar a cabo las labores de control de estas instalaciones.

En Cataluña, la Generalitat de Catalunya tiene competencias para legislar en este ámbito, y nosotros, desde Ciutadans, estamos absolutamente de acuerdo en que el Gobierno tramite una ley de seguridad industrial. Y estamos absolutamente de acuerdo porque en la normativa catalana hay deficiencias evidentes; deficiencias evidentes que se vienen arrastrando desde hace muchos años pero que llegaron a su culmen en el año 2008, con una ley que aprobó el *tripartit* y que se ha demostrado que era absolutamente inadecuada, y que ya en su día generó muchas críticas, incluso dentro del propio Gobierno, en aquellos departamentos que no estaban gobernados por Esquerra Republicana de Catalunya.

Esta normativa, básicamente, lo que regulaba..., mejoraba algunos aspectos, pero regulaba de forma inadecuada un contingente cerrado de organismos que podían llevar a cabo la labor de inspección, de garantía de la seguridad industrial, y además creaba una agencia catalana de seguridad industrial, una estructura que es absolutamente innecesaria, que se ha demostrado innecesaria y que, por tanto, el Gobierno de CiU eliminó.

Por tanto, era una ley modelo *tripartit*, es decir, cerrar el sector, que hubiera poca competencia, y además creaba una estructura absolutamente innecesaria, como era la Agencia Catalana de Seguridad Industrial.

Pues bien, el Gobierno de Convergència i Unió llevó a cabo determinadas reformas, sobre todo con las leyes ómnibus, pero no lograron solventar el problema, no dieron una solución a este sector, e incluso en muchos artículos desde el sector se habló de «nyap jurídic», ¿no?, de un apaño jurídico que, evidentemente, continuaba con el problema de la normativa de este sector.

Y esto no lo decimos solo nosotros, ni lo dice únicamente el sector, sino que ha sido la propia Unión Europea –la Unión Europea–, y también el TSJ de Cataluña..., porque la Unión Europea abrió un procedimiento sancionador respecto a la normativa de Cataluña. Por cierto, procedimiento sancionador de la Unión Europea que recibe el Reino de España, a pesar de que se origina en una normativa autonómica. Lo digo porque –ya se ha comentado antes, pero me gustaría insistir– luego el señor Junqueras hace referencia a que España es el país que más requerimientos de este tipo tiene de la Unión Europea, pero hay que decir a los ciudadanos que muchas veces España también lo que recibe son requerimientos por parte de normativas autonómicas, concretamente de Cataluña. O sea que aquí también, en Cataluña, cuando se regula, se hacen las cosas mal y se producen chapuzas jurídicas.

Pero en ese sentido nosotros reiteramos: es necesario que este Gobierno tramite una ley de seguridad industrial en Cataluña, y, por tanto, nosotros vamos a dar apoyo a que se tramite y vamos a votar en contra de las enmiendas a la totalidad presentadas por los partidos que estaban en ese momento en el *tripartit*, cuando se legisló, de forma que se ha visto absolutamente inadecuada, en el 2008.

Este texto soluciona, el texto que nos presentan hoy soluciona determinados problemas sobre los que la Unión Europea ha hecho hincapié.

Uno muy importante es que realmente lo que hace es trasponer la Directiva de liberalización de servicios a un sector de la seguridad industrial que estaba aún cerrado, en el que no había una suficiente competencia.

Realmente se produce una simplificación administrativa, una simplificación administrativa que sin duda será positiva para el sector. Se ha pasado de un régimen de contingencia, durante el *tripartit*, de autorización previa y ahora a comunicación.

Reconoce también las autorizaciones que puedan tener estos organismos de control en otras comunidades autónomas, cosa que es absolutamente necesaria, y ya nos gustaría que ustedes, en otros ámbitos, pues, también asumieran este principio, porque pensamos que es positivo para el conjunto de la economía catalana y del resto de España.

Y también ustedes reconocen que no hace falta crear ninguna entidad autonómica reguladora, porque la Unión Europea ya dice que a nivel estatal solamente debe existir una entidad reguladora, y, por tanto, ustedes reconocen también el papel de la Enac en este sentido.

También crean ustedes, por fin –por fin–, el registro único, o ponen en marcha el registro único, lo que sin duda será muy positivo.

Ahora bien, este texto tiene determinadas deficiencias: unas deficiencias claras de forma, de cómo se ha producido su tramitación, del poco diálogo que ha habido con el sector, de la forma de la tramitación legislativa que se ha llevado a cabo; pero lo que nos preocupa más son las deficiencias de fondo, las deficiencias de fondo que esperamos que durante la tramitación parlamentaria se puedan solventar.

La primera de ellas es que ustedes no han incluido a las ITV, la inspección técnica de vehículos. No responde a ningún criterio técnico ni jurídico, porque nadie les ha dicho que en un mismo texto legal no se puedan regular las ITV; les han dicho que las ITV tienen unas especialidades, que tienen además la aplicación de una directiva de transportes, y por tanto en un mismo texto jurídico se puede dar solución a las mismas. Pero, bueno, nosotros no vamos a decir lo mismo que dicen algunas entidades del sector, que dicen que ustedes han sacado las ITV, pues, por los procedimientos judiciales a los que están sometidos algunos miembros del Gobierno o del partido que da soporte al Gobierno. Nosotros no lo pensamos, pensamos que es un error, o un olvido, y por tanto esperamos a que en la tramitación parlamentaria, pues, le den soluciones.

También nos preocupan algunas indefiniciones peli-grosas, porque uno de los principales problemas que pone la Unión Europea es la inseguridad jurídica de la normativa aplicable a Cataluña, y nos parece que en este texto que ustedes presentan aún hoy quedan elementos que no están definidos y que, por tanto, podrían continuar con esta inseguridad jurídica. Hablan ustedes de determinados servicios especiales que quedarían fuera del régimen general, y a nosotros nos pa-

rece que se deben definir con un poco más de concreción.

Después, es necesario incorporar un enfoque claramente de protección de los ciudadanos; en definitiva, los que van a recibir en última instancia estos productos o estos servicios son los ciudadanos. Y nos parece que hay que incorporar medidas para garantizar correctamente la seguridad de las instalaciones, la calidad de los servicios y la continuidad de los servicios. Es muy importante que las empresas o que los agentes que ejerzan como organismos de control puedan tener una continuidad, y si no es así –y si no es así–, que los consumidores estén correctamente protegidos ante ello. Por tanto, nosotros pensamos que de cara a la protección de los derechos de los consumidores se podrían revisar algunas de las garantías que ustedes piden, algunos de los requisitos que ustedes imponen, para precisamente garantizar que los ciudadanos estén correctamente protegidos.

Hay otros aspectos sobre los que no estamos de acuerdo y sobre los cuales se presentarán enmiendas por parte de Ciudadans durante la tramitación parlamentaria: el tema de las tasas. Nos preocupa también el modelo de tasas que ustedes han incorporado, no tanto la disminución de la tasa de inicio de actividad, sino también de otras tasas, del modelo de tasación fija que ustedes han incorporado, y nosotros nos hacemos cargo también de las críticas que se han vertido por parte de los responsables, de los expertos del sector, como es la entidad del CTEC, ¿no?

También nos preocupa mucho una cosa que se ha comentado antes, que es el papel de las personas jurídicas a la hora de prestar este servicio. Ya sabemos que no es algo que se tiene que solucionar únicamente a nivel catalán, sino a nivel estatal, pero nosotros tenemos dudas sobre si una persona jurídica podrá cumplir correctamente con los requisitos que se establecen en la normativa europea. Yo creo que aquí en ese sentido debemos avanzar y debemos definir algunos requisitos para garantizar una correcta imparcialidad de los agentes que llevan a cabo estos controles.

Hay otras cosas que también nos preocupan –falta de transparencia en algunos casos, el papel de las oficinas de gestión de empresas, etcétera–, pero que tendremos ocasión de comentar durante la tramitación parlamentaria.

Por tanto, y en resumen, desde Ciudadans vemos que es absolutamente necesario que el Gobierno regule sobre la seguridad industrial, no solo porque la normativa actual es inadecuada, sino porque existe un requerimiento firme de la Unión Europea que les obliga a ustedes a ello. Por tanto, nosotros nos hacemos cargo de esta necesidad.

Votaremos en contra de las enmiendas a la totalidad presentadas por el Partido Socialista y por Iniciativa; por tanto, daremos apoyo a que en este Parlamento se debata sobre seguridad industrial. Pero este texto necesita muchas mejoras –muchas mejoras– para que finalmente Ciudadans dé su voto favorable en la tramitación final de este texto legal.

Muchas gracias, señora presidenta, señores diputados, señoras diputadas, señor *conseller*.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs bé, bon dia. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerrers en el Projecte de llei de seguretat industrial. Ja d'avançada, nosaltres votarem en contra que es trameti aquesta llei. Per tant, votarem a favor de les esmenes a la totalitat. I ho farem així sabent, i de fet havent escoltat, les entenem que bastant repetitives exposicions, i també entenent què pretén aquesta llei, no?, que és regular, i a més a més en règim de competència exclusiva que té la Generalitat, el règim aplicable a la seguretat industrial dels establiments.

Per nosaltres, temes importants que conté la llei? Doncs, el fet que d'aquests establiments se'n poden derivar accidents greus, que de fet les instal·lacions i els productes poden ocasionar danys a persones, danys al medi. I, per tant, doncs, des del nostre punt de vista han de ser ens que han d'estar regulats.

D'inici, la seguretat industrial pivota, de manera teòrica, sobre dos eixos: la fixació d'especificacions tècniques, que són obligatòries, per tant, per als establiments i que d'alguna manera determinen els reglaments de seguretat industrial, i, per altra banda, la regulació d'un sistema de gestió de la seguretat industrial a través dels mecanismes i dels organismes de control, que són els operadors encarregats de verificar el compliment.

En aquest sentit, i després intentant compaginar això amb el que vostès sempre diuen que volen, que és desburocratitzar, per tant, la feina administrativa, nosaltres entenem que aquí entra una col·lisió de béns, i per tant una col·lisió de drets, entre com desburocratitzem, per tant, la llibertat d'establiment de les empreses, i a més a més com ho fem, això, amb garantia que es compleixin tots els mecanismes de seguretat; una col·lisió de béns que sempre s'ha de produir en equilibri, i és el que nosaltres entenem que no té aquesta proposta de llei i que no han tingut les anteriors; per tant, les que l'han precedit. Per a nosaltres, no es dona aquest equilibri, sinó que el que es dona, a més voluntàriament, i com així també ho han expressat altres partits, és una total desregulació, i per tant una total liberalització, finalitat ideològica amb la qual nosaltres no combreguem.

Els canvis concrets que incorpora el projecte, que entenem que són els clau, no?, són: la substitució del règim jurídic d'autorització dels organismes de control per un de simple de comunicació prèvia, ja s'ha dit; la simplificació dels requisits per actuar com a organisme de control, també s'ha dit, i la simplificació administrativa i reducció de càrregues burocràtiques, que sembla que és, finalment, el culpable de tots els mals, per aquest Govern, de vegades.

Per nosaltres totes les mesures o tota la proposta de llei aquesta no s'expliquen més enllà de la Directiva de serveis i del declivi que la directiva Bolkestein va començar a generar a partir del 2006. L'objectiu d'aquesta directiva és notori; a més a més està explicitat en l'exposició de motius: és la llibertat d'establiment, la lliure circulació de serveis entre els estats membres de la Unió Europea. Però per nosaltres, i, després, veient alguna de les intervencions quan parlen d'«administracions paternalistes», clarament és fer extensiu a tots els àmbits on l'Administració intervé una màxima desregulació i un neoliberalisme desbocat. És a dir, ens justifiquen tota l'estona que no volen administracions paternalistes i que l'Administració, en aquesta nova era, ha de fer un paper més de vigilar des de la distància, de mera espectadora, de posadora de les lleis, funcionaris que són agents totalment passius. Per tant, nosaltres no només no estem d'acord amb això, sinó que entenem que concebre l'Administració des d'aquest punt de vista és un error, i que a més és un error voluntari, és un error de tota la política que vol veure's sotmesa al mercat, i és un error d'una directiva que ha creat i ha generat situacions nefastes a molts dels països on s'ha implantat. D'altra banda, com deïem, el Govern no s'amaga que la finalitat és precisament donar sortida a la Directiva de serveis, i ho diu explícitament en l'articulat.

Per nosaltres, com he dit abans, aquest camí no s'inicia amb aquesta nova reforma, sinó que el camí per a la desregulació arriba ja amb la llei de 2008, que per nosaltres no era una llei adequada, que tot i que es centrava en els *numerus clausus* i que sí que hi havia cert control, molt més del que existeix ara, ja establia un règim d'autoritacions més plural i més obert. El següent pas cap a la liberalització, clarament, és el nyap jurídic que és la llei òmnibus, una llei que té moltes deficiències tècniques quant a la redacció, però que sobretot té una deficiència molt clara respecte al contingut, no?, que suprimia l'Agència de Seguretat Industrial, una agència que, d'altra banda, no havia suposat cap increment de la despesa pública, que també eliminava el sistema d'autoritacions i recuperava el de concessions, que a més donava a les concessions una durada il·limitada, i, entre altres coses, una llei, com deïa, des del nostre punt de vista, nefasta, que ja construïa un camí progressiu cap a la desregulació. L'última estocada és aquesta proposta de llei que vostès volen implantar, i que a més suprimeix els requisits del desplegament territorial, que d'altra banda també limita o relega les competències municipals sobre el tema. No les competències formals, sinó la possibilitat d'ingerir del municipi..., a mers..., totalment d'espectadors.

I, d'altra banda, nosaltres, com hem comentat, no hi estem d'acord, i no entenem que la Generalitat adopti aquesta visió totalment agenollada a les previsions del mercat i totalment agenollada o acrítica amb totes les previsions de la Unió Europea.

Nosaltres entenem que, ja que el Govern tenia competències exclusives, doncs era el moment d'aprofitar i apostar per, en teoria, el que hauria de ser un model industrial propi..., que, és el que sempre diem, és un model industrial que no es té.

I si el Govern es dedica a desregular i a liberalitzar fa el mateix que el Govern espanyol, però ho fa en català. I si es dedica a complir la llei d'unitat de mercat fa el mateix que el Govern espanyol, però ho fa en català. I ho lamentem, perquè per a nosaltres el projecte sobiranista no passa, ja ho hem dit molts cops, per ser una còpia barata de l'Estat espanyol, sinó per intentar construir un país per a totes i just amb la riquesa de totes.

Això què vol dir? Vol dir que vostès s'empararan en el fet que és un compliment d'una mesura de la Unió Europea, que la Directiva de serveis necessàriament s'ha de desplegar aquí. Nosaltres entenem que la despleguen acríticament i que ho fan de bon grat, com totes les mesures a favor de l'austeritat o com totes les retallades que han implantat. Per nosaltres, és un dels exemples més que la pertinença a la Unió Europea és la manca de sobirania, i per tant és la manca de qualsevol tipus de sobirania nacional i de qualsevol tipus de sobirania social.

I, bàsicament, per acabar, no?, destaquem l'actitud erràtica i acrítica del Govern amb aquesta directiva. Com diem amb molts exemples..., en molts països, Suècia i altres, on s'ha aplicat la directiva..., amb unes nefastes conseqüències per a les condicions laborals de les treballadores i treballadors. Entenem que vostès en això no és que només no hi entren, sinó que els sona molt lluny.

Ratifica el que ja els hem dit molts cops: no tenen un model industrial, no tenen cap tipus de model industrial propi que vagi més enllà d'anar de genollons amb el que dicta el mercat, i els ERO i tots els llocs de treball destruïts ho demostren. Vegeu Panrico, vegeu Ficosa, Pastas Gallo, Ceràmiques del Foix... Una salutació especial als treballadors d'Alstom, amb producció deslocalitzada, que encara esperen, realment, que aquest Govern tingui, apliqui, prevegi, planifiqui, algun tipus de política industrial que vagi molt més enllà d'aplicar una directiva de manera acrítica i d'aplicar una directiva liberalitzadora de mercat, que per a nosaltres sempre és mercat/pobresa, mercat/misèria.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, senyores i senyors diputats, de fet, ja s'ha dit, aquest és un projecte de llei que vol disminuir el risc de les nostres empreses industrials, però que concretament afecta molt especialment els organismes de control de seguretat industrial, que bàsicament verifiquen el compliment obligatori de les normes en establiments, en les instal·lacions i en els productes industrials establerts pels reglaments tècnics de cadascun. Bàsicament, són les empreses d'instal·lació, manteniment, reparació, instal·lacions –també s'ha dit, com poden ser ascensors, grues torre o grues mòbils, instal·lacions tèrmiques, fred industrial, alta i

baixa tensió, gasos combustibles, equips de pressió, etcètera—, els fabricants d'aquest productes i els tallers de reparació de vehicles.

I abans d'entrar pròpiament en matèria, m'agradaria fer dues prèvies. La primera és que l'entrada en vigor de la Directiva 2006/123 de la Comissió Europea ha implicat la necessitat d'eliminar o de justificar determinades restriccions de l'activitat dels agents de seguretat, que podien constituir, segons aquesta directiva, obstacles o suposar impediments a la lliure prestació de serveis.

La segona és que els últims anys s'han aprovat un conjunt de disposicions normatives a Catalunya per simplificar tràmits administratius i eliminar càrregues burocràtiques innecessàries per a l'activitat industrial. Em refereixo al que ja s'ha parlat molt aquí: les lleis òmnibus, i molt especialment a la de simplificació i millora de la regulació normativa.

Dit això, aquest projecte de llei persegueix dos objectius molt clars: el primer, una regulació íntegra del règim jurídic de seguretat industrial per millorar bàsicament la simplificació, i un segon que és la regulació dels organismes de control adaptada a la Directiva de serveis europea, sobretot després de diversos pronunciaments dels tribunals..., tot i haver-se justificat, senyora Capdevila, diverses vegades, i per això també s'ha anant endarrerint, que aquesta fórmula de funcionament ens semblava bona per a Catalunya pel que fa al control de les instal·lacions i dels productes.

En concret, què es pretén fer? Doncs els principals canvis són el canvi del règim d'autorització al de declaració responsable per ser un organisme de control. Les sentències que hi ha hagut en aquesta matèria qüestionen el manteniment del règim d'autorització, perquè no veuen clar les raons que diu la directiva imperioses, d'interès general, que justificarien aplicar aquest règim. Fins ara, a Catalunya només podien actuar com a organismes de control els autoritzats. Eren un total de vuit empreses. I el projecte de llei podria, teòricament, justificar aquestes raons i mantenir el règim d'autorització. Però què ens passaria? Que el requeriment de la Comissió Europea obliga a reconèixer sense cap més tràmit addicional els organismes de control que ja actuïn en qualsevol altra comunitat autònoma. Per tant, si mantinguéssim a Catalunya el règim d'autorització penalitzaríem les empreses catalanes que es volguessin implantar a Catalunya, perquè haurien de passar per un règim d'autorització, mentre que les que ens vindrien de les altres comunitats autònomes només haurien de presentar una declaració responsable a la seva comunitat d'origen. Per tant, seria un greuge comparatiu per a les nostres empreses.

A més a més, dir que, ja s'ha dit aquí, aquests organismes de control estan sotmesos a una acreditació de la seva competència, on es miren els mitjans materials, els recursos humans, els procediments de treball per garantir la qualitat, els requisits d'incompatibilitat, i és l'Enac qui els autoritza o els acredita. Per tant, això també es considerava per part de la Unió Europea una duplicat en aquest tema.

Tampoc es vol limitar només a les persones jurídiques, i aquí s'han posat molt en entredit les persones físiques. Hi han fórmules de societats que estan compostes per persones físiques. I tinguem en compte que hi ha sentències del Tribunal Suprem que declaren que aquesta limitació és il·legal i contrària a la directiva. I pensem també que això pot beneficiar molts enginyers del territori, molta gent que pot agrupar-se, tot i ser autònoms, per tant persones físiques, i poden exercir aquesta activitat en moments molt durs de la crisi econòmica. Per tant, nosaltres sí que entenem que beneficia l'equilibri territorial i que això permet que puguin fer-se les inspeccions en molts llocs també allunyats del territori, perquè hi ha moltes empreses que tampoc necessiten una gran multinacional perquè se'ls faci la seva inspecció.

L'eliminació de l'obligatorietat del desplegament territorial. Això també era un requisit qüestionat per la Comissió Europea. I això no va lligat a la prestació del servei d'inspecció ni al de qualitat. En canvi, sí que anava lligat a la recepció de documentació que feien aquests organismes de control. Però aquesta tasca l'assumirà ara l'OGE, amb un total de vint-i-dues oficines arreu del territori que és probable que es puguin incrementar.

La simplificació administrativa, per davant de tot, per l'eliminació, per exemple, en aquest cas, de documentació per part dels organismes de control. Aquí sí que se simplifica molt alliberant de moltes càrregues administratives les empreses. El projecte de llei passa per un procediment de declaració responsable, i també de tramitació electrònica.

La simplificació massiva dels registres, no d'un, com s'ha parlat aquí, sinó de dos, que no són nous: el RASIC, que és el d'agents de seguretat industrial, bàsicament d'empreses instal·ladores i d'organismes de control, els que intervenen abans de la posada en funcionament i els que realitzen les inspeccions periòdiques, i el Registre d'Instal·lacions Tècniques de Seguretat Industrial, aquest és el RITSIC, que és la fusió de tot un conjunt de registres parcials d'instal·lacions que seran gestionats també per l'OGE, en aquest cas.

L'eliminació de la fiança per als organismes de control, perquè anava lligat a la recepció de documentació; per tant, ara ja no serà necessari.

I la modificació de les taxes aplicables dient que s'adeqüen als costos reals de la tramitació administrativa, tal com preveu la llei a tot arreu. Per tant, en alguns casos s'incrementen, però en d'altres es redueixen.

La taxa aplicable a la comunicació prèvia dels organismes, ja ho ha dit el conseller també, es redueix moltíssim, d'uns 120.000 euros aproximadament a 200, per la reducció del cost corresponent de la intervenció que faran. I amb relació a les inspeccions periòdiques dels instal·ladors, les del gas, ascensor, etcètera, se'ls aplicarà la taxa de control i supervisió que correspon als organismes de control, i aquesta taxa es modula en funció de la complexitat que hi pugui haver. I en total es preveu que els ingressos anuals per taxa se situïn al voltant dels 6 milions d'euros amb un increment de gairebé 4,5 milions d'euros en la recaptació. Però tam-

bé he escoltat dir al conseller que les nostres empreses probablement s'estalviïn al voltant de 9 milions d'euros; per tant, crec que és una bona llei en aquest sentit: recaptem més i, en canvi, a les empreses se'ls fa menys costós.

També dir que recull el Seveso –crec que n'ha parlat el Grup d'Iniciativa, del tema aquest. Jo crec que ara és molt més segur, no calia una llei especial, es podia incloure aquí dintre; és molt més segur per un concepte molt important. Abans l'informe de seguretat industrial era preceptiu però no era vinculant i, en canvi, ara serà vinculant, cosa que no era abans i, per tant, entenem que aquí s'amplien les garanties d'aquesta llei.

I aprofitaré els dos minuts que em queden, aproximadament, per contestar una mica el que hi ha hagut. El senyor Mena –el diputat Mena, d'Iniciativa– deia: «És que aquí l'únic que fa és liberalitzar la seguretat.» Escolti'm això ja es va fer amb la llei del 2008; no ho feien organismes públics, ho feien organismes privats, és que això ja estava..., igual que la supressió de l'Agència Catalana de Seguretat, que ja es va fer amb la «Llei òmnibus» l'any 2010, bé, d'aplicació al 2011. I diu: «És que hi ha indefensió jurídica; els informes ara seran privats i no seran públics.» És que no ho eren, s'estava fent per part d'empreses privades. Per tant, és que no entenc ben bé per què s'estava parlant de tot això. I diu: «I els ajuntaments ara ja no podran intervindre.» Podran intervindre igual; simplement, es limiten els documents que es poden demanar, però és que és un tema de simplificació administrativa. Escolti, jo sóc alcaldessa d'un municipi i no es pensi que jo vaig en contra de la seguretat del meu municipi, en cap moment se m'acudiria fer això, molt al contrari. Per tant, entenc que tot això no veig clar per on anava.

També la senyora Capdevila, del PSC, dir-li que diu: «Ens n'hem deixat un tros, que és la regulació dels cotxes, de les ITV.» Escolti, no ens n'hem deixat cap tros, ja s'ha dit. La regulació de les instal·lacions ha d'anar per la directiva de serveis i la regulació de les ITV ha d'anar per la directiva de transports. I sí que ho podem barrejar tot, senyora Arrimadas, i podem posar-hi en una llei..., podem posar salut, podem posar agricultura. Escolti, cada cosa al seu lloc. I per tant, dir que sapastres potser en som, senyora Capdevila, però que és un argument molt fluix pronunciar paraules d'aquest tipus per poder argumentar un argument que jo no l'he sabut entendre. M'ha semblat que era el no pel no.

I, senyora Vallet, competències exclusives, sí, tenim competències exclusives, però això no vol dir que ens puguem saltar les normatives europees. Entenc que a vostè no li agrada i diu..., bé, però nosaltres hi creiem, creiem en aquesta Europa i, per tant, no ens volem saltar les normatives europees. I no ens agrada retallar, no es pensi que ens agrada i que ens ho passem molt bé, tot al contrari, perquè la nostra gent també pateix.

Dit això, el nostre grup votarà en contra també de les esmenes a la totalitat presentades pels diversos grups d'aquesta cambra.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, conseller.

La presidenta

Cridem a votació.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions i contradiccions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Dir que compartim que cada cosa al seu lloc. Catalunya, després de l'aprovació d'aquesta llei, segurament serà l'única comunitat d'Espanya i segurament de tot Europa que tindrà dos lleis de seguretat industrial: una per a les ITV i l'altra per als altres aspectes de seguretat industrial.

I amb relació a les taxes, que ens preocupa el seu increment, evidentment. Però també ens preocupa que fa cinc anys es va establir una taxa de 104.000 euros sota l'argument que 100.000 d'aquests euros eren per a una aplicació informàtica que havia de subministrar la Generalitat. Després que vuit empreses hagin pagat 800.000 euros, l'aplicació informàtica ni hi és ni se l'espera.

(Inés Arrimadas García demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Arrimadas?

Inés Arrimadas García

Por alusiones y contradicciones de la señora Mercè Jou.

La presidenta

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

Señora Jou, en un mismo instrumento jurídico se pueden regular perfectamente estos dos ámbitos, el de las ITV y el de las instalaciones, y, de hecho, es lo que se produce en el resto de comunidades autónomas y en el resto de países europeos. *(Remor de veus.)* No me escucho a mí misma, pero ¿sigo hablando?

La presidenta

Senyors diputats... No, no, esperi un moment. Senyors diputats, senyores diputades, si entren, si us plau, facin-ho en silenci –en silenci. Continui.

Inés Arrimadas García

Como digo, en un mismo instrumento jurídico se podrían regular perfectamente estos dos ámbitos y lo

que nos preocupa a nosotros desde Ciudadanos es que el hecho de extraer a las ITV de esta regulación lo que haga es que ustedes, cuando las regulen, no las sometan a los mismos principios de transparencia y de libre concurrencia que van a aplicar a las instalaciones industriales.

Muchas gracias, señora presidenta.

(Joan Mena Arca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Mena, per al·lusions, trenta segons.

Joan Mena Arca

Per al·lusions, presidenta. Bé, molt ràpidament, el que jo intentava dir en la meua intervenció és que aquests organismes de control, que segurament sí que van estar privatitzats i que ja veurem si va estar ben fet o no, al final el que acabem de perdre és el control públic que també requereixen. Ja es va perdre amb la supressió de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial i ara el que fem amb aquesta llei és posar la *puntilla*.

I, mirin, els arguments de per què presentem una esmena a la totalitat els han donat el Partit Popular i Ciudadanos: és la *puntilla* a tots els requeriments públics que necessita també la seguretat industrial i avança i s'agenolla al que serà la llei d'unitat de mercat, en la qual Catalunya perdrà també sobirania i poder de decisió.

(Montserrat Ribera i Puig demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ribera?

Montserrat Ribera i Puig

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Montserrat Ribera i Puig

Jo, reiterar-me amb diversos grups que m'ho han dit, és que no ho diem nosaltres, és que ho diu la Unió Europea: les ITV van per la directiva de transports i la seguretat de les instal·lacions per la directiva de serveis. I les ITV queden regulades tal com es van regular l'any 2008; per tant, no sé quin inconvenient hi ha aquí.

La presidenta

Passem a la votació de les esmenes a la totalitat, recordant que només es voten la del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i la del Grup Socialista, ja que el Grup Parlamentari del Partit Popular ha renunciat a la seva esmena, l'ha retirada.

Passem a la votació.

Comença.

Atès que les esmenes a la totalitat presentades han estat rebutjades per 35 vots a favor i 97 en contra, aquesta iniciativa continua la seva tramitació.

Interpellació

al Govern sobre la infància
(tram. 300-00112/10)

Com els he recordat, ara substanciarem la primera interpellació, que és la interpellació al Govern sobre la infància, el número 7 de l'ordre del dia. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura. *(Pausa.)*

Senyores diputats i senyores diputades, si han de marxar de l'hemicicle, si us plau, ho fan amb una mica d'ordre i rapidesa. Senyora Ventura, esperi trenta segons.

Núria Ventura Brusca

Gràcies.

La presidenta

Ja pot començar.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, l'objecte d'aquesta interpellació no és altre que el de conèixer més detalladament quin és el full de ruta del Govern per resoldre diverses qüestions relatives a la situació de la infància al nostre país, que ens preocupen, i alhora, també, cercar i plantejar propostes per ajudar a pal·liar les diferents problemàtiques a què ens referim.

Coincidirem tots que si ja de per si la vulnerabilitat de la infància és evident, en temps de crisi econòmica i social encara ho és més. I si parlem d'infants en situació de pobresa, o d'infants amb discapacitat, o d'infants nouvinguts, o d'infants que pateixen algun tipus de malaltia, doblement, per ser infants i per ser pobres, per ser infants i per ser discapacitats i per ser infants i per patir una malaltia.

En la majoria de qüestions, evidentment, no es requereix només l'actuació del seu departament, sabem que les polítiques d'infància són i han de ser transversals, però és el Departament de Benestar i Família qui entenem que ha de liderar, i sobretot és el seu departament, consellera, evidentment, a qui li correspon el desplegament de la Llei de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència i també el recentment aprovat Pacte per a la infància. I ens preocupa tant en un cas com en l'altre el retard en els programes clau que s'estan implementant, i ens preocupa i molt també la falta de pressupost en la majoria dels programes. Són dos instruments clau, la llei i el pacte, que hem de desplegar amb més agilitat.

I ho hem dit en més d'una ocasió; hi ha una clara disfunció, per no dir contradicció, entre el que es diu i el que s'escriu, i el que es pressuposta i s'acaba fent, i les dades ho demostren i ho posen de manifest: 300.000 infants i joves de menys de setze anys que viuen en

situació de vulnerabilitat a Catalunya i no tenen garanties les necessitats bàsiques; el 26,4 per cent dels catalans menors de setze anys que es troben en risc de pobresa –un percentatge de 8,8 punts superior al que es va registrar l'any 2008–, un 13,7 per cent dels menors de divuit anys en llars amb nivells de pobresa alta, i és cert, és evident que la pobresa infantil està augmentant a tot Europa, però també ho és que els percentatges de risc de pobresa infantil difereixen molt entre els diferents països; mentre que a Dinamarca o a Finlàndia se situen entre el 10 per cent, a Itàlia o a Espanya se situen per sobre del 25 per cent, segons l'informe de la mateixa Comissió Europea. Catalunya s'ubica encara en els països amb nivells més baixos de despesa en protecció social, en la línia de països amb un paper de l'Estat més marginal i més assistencialista, situant-nos molt per sota de la mitjana europea i en nivells avui només equiparables a Bulgària o a Grècia.

Entenem que la cura a la prioritat de la infància passa per vetllar per una política familiar global, que ha d'incloure prestacions, ajuts i mesures fiscals, serveis a la cura tant d'infants com d'adolescents, serveis educatius i sanitaris a l'abast de tothom, accions en favor de la igualtat entre homes i dones, mesures laborals per facilitar la conciliació. La teoria crec que la tenim tots clara, la compartim inclús, però és evident que en posar-ho en pràctica alguna cosa falla, i aquí és on rau part de problema. Algunes qüestions les hem estat tractant al llarg dels darrers mesos, per exemple, la supressió dels ajuts i prestacions per fills a càrrec. En comptes d'avançar, retrocedim de manera alarmant.

Als pressupostos del 2014, en disposició adicional es deixa sense efecte les prestacions econòmiques per a infants a càrrec i per part, adopció o acolliment preadoptiu de dos o tres o més fills i, a més a més, es pot ajornar ara –o es podrà ajornar– l'abonament d'aquestes quantitats en un termini de cinc anys a comptar des de la data de la resolució. No entenem que en època d'especial dificultat econòmica i social per a milers de famílies aquesta sigui la via, i no ens agrada aquesta intenció del Govern en aquesta qüestió. Hem proposat des del nostre grup recuperar progressivament la universalitat de l'ajuda i, com a mínim, aquest 2014 garantir que totes aquelles famílies amb ingressos inferiors a 35.000 euros puguin rebre-la. Més exemples, retallades en centres oberts, activitats de lleure, cases d'infants, mal finançament i retards d'escàndol en el pagament dels deutes a les entitats del tercer sector, mesures totes elles amb resultats dramàtics per a milers de famílies, mentre fem el discurs de suport a la infància.

Consellera, estem a les portes de Nadal i recordem encara com a principis d'estiu es van haver d'improvisar mesures per garantir, com a mínim, un àpat en condicions al dia per als infants en situació de pobresa i cada dia ens alarmen encara més les dades que anem coneixent, si és que és possible. Beques menjador: hi havia un compromís del Govern de resoldre els expedients amb molta més agilitat i que creiem que no s'ha complert. I a banda d'aquest retard, trobem famílies que encara tenen dificultats per pagar una part –la part proporcional que els pertoca– de la beca menjador i

que fins i tot renuncien a aquesta per aquest motiu. Segons la FAPAC, un 43 per cent de les sollicituds de beques menjador s'han denegat, i algunes d'elles... –no en tenim dades, no sé si vostè ens les podrà facilitar–, perquè les famílies tenen deutes amb l'Administració; una dada que en molts casos ens pot venir a demostrar que aquestes famílies possiblement estan en situació de pobresa, i per això, precisament, és pel que se'ls denega la mateixa beca. Incompreensible, senzillament inacceptable, i sé que ho deu compartir. Per tant, voldríem saber si tenen prevista alguna mesura per solucionar aquest problema.

Troben infants que ens diuen, cada dia –i així ho manifesten els mestres, els professors, els monitors de lleure, les entitats que gestionen els centres oberts–, que van a l'escola sense esmorzar i que a la tarda no tenen res per a berenar. I així també ho manifesten els diferents informes que anem coneixent.

Els bancs d'aliments estan atenent més de 12.000 nadons, de zero a dos anys, i 28.200 infants, de dos a vuit anys; del 2008 al 2013 el nombre de persones ateses, beneficiàries dels bancs d'aliments, ha crescut un 223 per cent.

Sincerament, consellera, entenem que en aquesta lluita contra la malnutrició infantil el Govern no ha liderat la cerca de solucions en aquest camp, ans al contrari, algunes de les mesures que s'han emprès darrerament han agreujat aquesta situació, tot i tenir els instruments necessaris per a diagnosticar i prevenir el problema de la malnutrició. I això ha fet que des d'aquest Parlament s'hagin impulsat diverses iniciatives, també per part de les entitats i de les associacions que treballen amb la infància.

Volem saber quina valoració en fa, de les diferents mesures que s'han emprès els darrers mesos, sobretot les que es van posar en marxa abans de l'estiu, i si hi ha alguna mesura que s'hagi de repetir de cara a les properes vacances de Nadal.

Ara fa uns dies va tenir lloc la reunió de constitució de la Comissió de Seguiment del Pacte per a la Infància, en la qual se'ns va presentar, no només als grups parlamentaris, sinó també a les entitats que en formen part, el Pla de transició 2013-2014, amb bons indicadors per a avaluar els programes previstos. I, en aquest àmbit, el de les beques menjador hi consta, com a ítem plantejat al cent per cent des del juliol del 2013 entre els serveis socials, educatius i sanitaris, un protocol per a detectar infants que podrien patir malnutrició. Volíem saber també quina valoració en fa, com ha funcionat. I en el debat ja no només de la malnutrició sinó també dels hàbits alimentaris, quin futur té, per exemple..., o tenen programes com el de «Salut i escola», perquè creiem que és de vital importància.

I ens preocupen també, consellera, no només els efectes de la crisi, els efectes de la pobresa sobre l'estat físic, sobre la salut física dels nostres infants, sinó també els efectes psíquics i l'augment de malalties mentals que està patint la infància en el nostre país.

I un altre aspecte al qual m'agradaria dedicar una part d'aquesta interpellació, per la gravetat de la situació,

fa referència a les diferents problemàtiques amb les quals conviuen els infants tutelats i les famílies acollidores. Algunes fa temps que les arrosseguem i no trobem, o no trobem, resposta per part del Govern; altres també han estat denunciades des de fa mesos. Aquesta setmana, però, hem conegut xifres davant del nou informe presentat pel Síndic de Greuges i s'han concretat algunes de les possibles solucions. L'informe demana criteris clars per a l'acolliment, demana més inversió, demana un procediment de queixa per als infants i alerta de les carències en el control de l'acollida, entre altres. Ens agradaria saber, en aquest camp, què és el que el departament té previst fer al llarg de les properes setmanes o al llarg dels propers mesos per tal de solucionar aquestes mancances.

La DGAIA té actualment sota tutela més de 7.000 nens i nenes, 2.700 dels quals estan en centres residencials, i només el 13,6 per cent dels infants tutelats es troben acollits en famílies alienes. Tot i que ha crescut respecte als darrers anys, tenim que la proporció dels infants residents en centre encara representa molt més: un 38,3 per cent. Per a cada infant en família aliena, n'hi ha 2,8 en centres residencials, i el nombre de famílies acollidores creiem que encara és poc significatiu en conjunt o amb relació al conjunt d'infants tutelats. I, per tant, també en aquest camp tenim camí per recórrer.

Més qüestions respecte als infants tutelats. Després, en la segona part, hi insistiré, però algunes qüestions que deixo també damunt la taula: què se n'ha fet, per exemple, del pla per a retribuir les famílies que acollien nens amb condicions físiques i psíquiques especials? O què se n'ha fet de les unitats convencionals d'acció educativa?

Deixem aquestes preguntes, i a la segona part de la intervenció també farem referència a altres problemàtiques dels mateixos infants tutelats.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats... Senyora diputada, primer, agrair-li aquesta interpellació sobre un aspecte cabdal, on si alguna cosa hi ha, malgrat els matisos o les diferents visions, és una gran unitat i una gran coincidència sobre que aquesta és una prioritat, no cal dir que de govern, no cal dir que de la societat en el seu conjunt, de país, de garantir a tots els infants les mateixes oportunitats de progrés i, sobretot, d'incidir en aquells infants i adolescents i joves que tenen unes condicions de major vulnerabilitat. Vostè hi ha fet referència al llarg de la seva exposició. Intentaré anar desgranant algunes de les moltes preguntes que vostè m'ha formulat.

Ha començat parlant del full de ruta, preguntant quin és el full de ruta que té aquest Govern amb relació a la infància. Jo li he de respondre que, lògicament, aquest full de ruta el marca la nostra pròpia Llei d'infància,

que estem desenvolupant i que estem desplegant, jo ho crec, a una velocitat més que correcta. El mateix Pacte per a la infància... Vostè ens acusava de poc lideratge, però no ha estat fins ara, fins el passat 19 de juliol, que ha estat possible signar, en aquest país, un pacte per a la infància, quan les entitats ens recorden que fa molts anys que estaven reclamant aquesta unitat. I el mèrit és de tots, i ho he dit en moltes ocasions, el mèrit és de tots per la feina que s'ha fet, per la generositat també de tots: de tots els grups parlamentaris, de totes les entitats, de les administracions, dels col·legis professionals, d'agents socials, econòmics, etcètera; més de setanta. El full de ruta també està contingut en aquest pacte per a la infància.

Però, permeti'm començar parlant de prioritats també des d'un punt de vista pressupostari, perquè he de desmentir-li algunes de les afirmacions que vostè ha fet. Tot el que té a veure amb polítiques d'infància, de prevenció, de protecció i de promoció de la infància no han patit cap davallada en aquest pressupost 2014, que fa molt pocs dies presentàvem a la Comissió de Benestar Social i Família, de la qual vostè també forma part, sinó que aquestes partides s'han mantingut i que, en alguns casos i en alguns programes concrets i molt sensibles, han augmentat lleugerament.

Parlàvem de la prestació per a infants o adolescents en situació de risc. Doncs, li he de dir que, precisament, aquí s'ha produït un increment en aquestes partides; també pel que fa referència a les prestacions que reben els joves extutelats, i estem parlant de prestacions que són garantides, que no estan subjectes a disponibilitats pressupostàries concretament.

No hi ha hagut cap retallada en l'àmbit de la prevenció. I aquí vull fer especial menció als centres oberts, on estan ocupades el cent per cent de les seves places i on no s'ha patit cap tipus de davallada pressupostària, al contrari, volem promocionar i volem promoure els centres oberts, que són uns espais socioeducatius per excel·lència; com vostè sap, a més a més, gestionats de manera molt diversa i molt plural, tant pels ajuntaments com per entitats. Al contrari, invertim en programes que tenen a veure amb els centres oberts. Estem treballant per incrementar, també, la dotació de cases d'infants, amb aquesta voluntat també de treballar des de la màxima proximitat i des d'entorns el més personalitzats i més petits possibles amb relació a la infància amb risc, i continuem treballant en els programes de foment de l'acolliment en família, tant en famílies extenses com en famílies alienes. I després em referiré també a totes les accions de reforçament, clarament de reforçament, que hem portat a terme.

El full de ruta, li deia: la Llei d'infància, la nostra Llei d'infància. En aquest sentit, en els darrers mesos hem tirat endavant tres decrets importants: el decret dels consells de participació territorial i nacional dels infants i adolescents de Catalunya; el decret de la Taula Nacional, amb aspectes rellevants des del punt de vista de la participació –també és un eix fonamental del Pacte per a la infància–, i el decret del règim sancionador en matèria d'infància i adolescència, per regular les sancions que estan previstes a la llei a la qual abans fèiem referència. I estem en fase..., ja acabant

els treballs per tenir-ne llest un altre, un altre aspecte que desenvolupa la Llei de la infància, que és l'ordre d'indicadors i els factors de risc i les llistes d'indicadors de protecció i de resiliència. Crec que aquest també serà un aspecte fonamental a tractar. I també tancant allò que hem anomenat «les zones de territori d'actuació preferent», allà on entenem que es donen un seguit de circumstàncies, des del punt de vista econòmic-social, que aconsellen, doncs, també, una atenció més intensa des d'aquest punt de vista.

Li parlava d'aspectes preventius, li parlava del desplegament de la Llei de la infància. Si parlem dels sistemes de protecció, estem treballant amb les administracions locals en un nou model de valoració de les situacions de risc; com li deia, consolidant aquest model de centres més petits i desplegant aquest Pacte per a la infància, que, com vostè, doncs, esmentava fa un moment –vam constituir la comissió de seguiment el passat 13 de novembre–, vam coincidir que era un instrument valuós i que valia la pena fer un exercici –que ens pertoca, lògicament, al Govern, des d'aquest punt de vista, als diferents departaments, fins a sis, que estan implicats en aquest Pacte per a la infància– per tal de donar la màxima transparència en aquelles accions, que hem decidit que són prioritàries amb els seus indicadors, tant des d'un punt de vista de desenvolupament d'aquestes accions, com desenvolupant el calendari, com amb dotacions o amb inversió pressupostària.

Vam acordar que desplegaríem un pla de transició 2013-2014. És el que els vam presentar el passat 13 de novembre. Crec que va ser prou ben valorat aquest exercici, hi insisteixo, necessari, de transparència i de tenir tots el terreny de joc, el marc en el qual estem treballant i en el qual ens estem movent, com els treballs que ja iniciem per tal de dissenyar el que ha de ser el pla d'atenció integral, el que ens ha de cobrir el període de vigència del pacte, vull dir, 2014-2017.

En aquest sentit, línies programàtiques del pacte... –vostè les coneix perfectament–, el mateix desenvolupament de la llei n'és una. El suport de les beques menjador, en aquest sentit, des del punt de vista de dotació pressupostària però també de treball dels criteris d'homogeneïtzació entre el Govern de la Generalitat, el Departament d'Ensenyament i els consells comarcals, per definir i per homogeneïtzar amb la màxima coherència quins són els criteris d'accés a aquestes beques; amb l'elaboració d'un protocol, efectivament, de malnutrició –un protocol que es va signar el 15 de juliol entre el Departament d'Ensenyament, el Departament de Benestar Social i Família i les entitats municipalistes, l'Associació Catalana i la Federació de Municipis–, per fer aquesta detecció i posterior seguiment de les situacions de necessitat i de dificultat en l'alimentació d'infants i d'adolescents.

Què cerquem? Doncs, molt clarament: la màxima coordinació entre els serveis socials, els centres educatius, els centres sanitaris i poder posar a disposició d'aquests infants i de les seves famílies els mecanismes de què disposem per atendre aquestes necessitats, les mateixes beques de menjador, que han experimentat un creixement en la seva dotació pressupostària, senyora diputada, arran d'una dotació que es va rea-

litzar fa pocs mesos, en aquest any 2013, però sobretot que experimenta un increment en la seva dimensió de cara als pressupostos del 2014.

De fet, vull destacar..., vostè ho ha dit, les polítiques d'infància són eminentment transversals. Això vol dir que no atenem la infància només des de les accions més concretes del Departament de Benestar Social i Família, que també, per descomptat, sinó que hem de parlar, lògicament, d'ocupació i de recuperació del mercat de treball, recuperació, doncs, de l'activitat econòmica, i hem de parlar d'ensenyament i hem de parlar de salut i hem de parlar de moltes altres qüestions. El que hi ha hagut és una intenció molt clara, que és una voluntat política de les forces que donen suport al Govern, d'incrementar, des d'un punt de vista de dotació pressupostària, tots aquells mecanismes i aquelles polítiques que tenen una incidència més clara en la cohesió i en l'atenció a les persones més vulnerables.

En aquest sentit, l'increment de la partida per a la renda mínima d'inserció, per a les mateixes beques menjador, per al que són les polítiques de lluita contra la pobresa i l'exclusió social o l'habitatge social té una clara incidència sobre les famílies i sobre els infants en situació de major vulnerabilitat.

Continuem desenvolupant..., i tenint en compte les necessitats des d'un punt de vista econòmic de les famílies, hi insisteixo, amb la prestació per a infància en risc, que ha incrementat la seva partida. Sap vostè que, pel que fa referència a les prestacions per a famílies amb infants a càrrec, va ser l'any 2012 que es van haver de suspendre aquestes, la universalitat d'aquest ajut, centrant-ho en un criteri de renda, a partir d'uns ingressos mínims d'aquestes famílies, que és el que en coherència estem desenvolupant. I, arran del debat de política general, si no ho recordo malament, hi ha una resolució aprovada en aquest Parlament, precisament en el sentit que vostè deia, de vincular a la recuperació econòmica la necessària, també, recuperació d'aquesta prestació, que té tanta i tanta incidència sobre aquestes famílies més vulnerables.

Hi han molts més aspectes a què vull fer referència. No em descuidaré de tot el que té a veure amb les mesures de reforç als infants que són, doncs, objecte d'alguna mesura de protecció per part de la Generalitat de Catalunya; m'estic referint als infants i joves tutelats. I voldré fer referència també a les mesures, que hem incrementat i que tenen a veure amb el fet de millorar la cobertura d'aquestes prestacions, concretament la dels joves extutelats, perquè hem fet un esforç pressupostari per incrementar el nombre de joves extutelats que poden accedir a aquests programes i a aquestes prestacions, perquè creiem que cal tractar-los des de la prevenció, des de la promoció, no només mentre estan en aquesta situació de tutela sinó també quan adquireixen la majoria d'edat.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, consellera. Insistiré, primer que res, en los temes relacionats amb malnutrició i després tornaré al tema dels infants tutelats i també dels extutelats per a parlar també d'algunes altres qüestions que se m'han quedat en la primera part de la intervenció.

Ho vam dir ara fa uns dies, a la última, a la darrera Comissió d'Infància, és positiu l'establiment d'aquest protocol per detectar els casos de malnutrició infantil, i era necessari; el que ens preocupa, consellera, és la manera en què s'està desplegant. La mateixa Societat Catalana de Pediatria ens va negar tenir coneixement d'aquest protocol, que en teoria està funcionant des del mes de juliol, i estem a principis del mes de desembre. Per tant, alguna cosa falla i alguna cosa no funciona en un tema tan important com és la detecció de la malnutrició infantil i també, evidentment, després buscar les solucions oportunes.

Més qüestions relacionades amb l'àmbit de l'acolliment que queden sense resoldre. Hi han algunes denúncies que algunes entitats han fet al llarg dels darrers mesos en aquesta mateixa cambra. I una fa referència, per exemple, a temes relacionats amb educació, ja que el sistema educatiu estableix que ha de ser un instrument per a compensar les desigualtats socials, i, en el cas dels menors tutelats per l'Administració, aquest principi s'explicita en l'article 51 de la llei.

En este cas ens parla que l'infant o l'adolescent en situació de desemparament o d'acolliment familiar té dret preferent a l'escolarització en el centre escolar més adequat a les seves circumstàncies personals i la persona o família acollidora de l'infant té la prioritat d'optar pel centre educatiu més proper al domicili familiar o laboral, i, si és el cas, pel centre en què estiguin escolaritzats els seus fills.

Però, de nou, a l'hora de posar-ho a la pràctica, alguna cosa falla, hi ha problemes de coordinació i també de disponibilitat de places. És evident que les resolucions d'acolliment no sempre coincideixen amb el període de temps de la matrícula escolar i en molts casos aquests nens, si han de canviar d'escola, per canvi de domicili o canvi de municipi, imposen un canvi a mig curs, i en aquesta circumstància la possibilitat d'escolaritzar un infant en un centre triat per la proximitat al domicili familiar, perquè hi assisteixen els fills dels acollidors o perquè els acollidors en tenen les millors referències educatives per a les necessitats de l'infant acollit esdevé, evidentment, difícil de complir.

O el tema de les pensions, que també ve de lluny, que suposa que cada any aquests nens i nenes deixen de rebre de la seguretat social molts milers d'euros. Fins al juny del 2010, la DGAIA tramitava les pensions que perceben els infants tutelats per raó de les despeses que genera l'exercici de les funcions tutelars, les acumulava i les lliurava posteriorment als infants i als adolescents quan finalitzava la situació de desemparament o assolien la majoria d'edat. Un fet que es trenca amb la Instrucció 1/2012, de 24 de febrer, que considera que l'afectació derivada de la Llei 14/2010 implica que les quanties de les pensions i les prestacions

de les quals són beneficiaris els infants o adolescents afectats són un recurs propi de la Generalitat.

Fa molt mesos que tenim aquest tema damunt la taula, consellera, per això hem insistit diverses vegades des del Grup Parlamentari Socialista, a través també d'una proposta de resolució, i ho reiterem avui, en la necessitat de deixar sense efecte aquesta instrucció de l'any 2012 sobre les prestacions i les pensions del sistema de la seguretat social de la qual són beneficiaris els infants i adolescents tutelats, i també que s'aboni als menors que han deixat d'estar tutelats en el període de vigència de la instrucció les quantitats que va percebre la DGAIA.

Han pres alguna decisió al respecte? Han arribat a algun acord amb els afectats? Solucionarem aquest fet o hi sumarem altres injustícies, en este cas, com la supressió, per exemple, del mòdul mèdic educatiu per als infants o adolescents en situació de desemparament o guarda protectora? Què fem, per exemple, consellera, amb els infants dels centres d'acolliment, centres residencials d'acció educativa, centre residencials d'educació intensiva o cases d'infants, que tinguen malalties greus i necessiten llargs tractaments?

O una altra qüestió que també fa referència als infants tutelats i que s'ha posat de manifest aquesta setmana, tot i que ja ho coneixíem pels mateixos treballs de la Comissió d'Infància, en referència als procediments de queixa. Tenen previst algun canvi per tal de millorar la coordinació?

Consellera, nosaltres creiem que amb la Llei de drets i oportunitats de la infància i amb lo Pacte per a la infància no necessitem ja ni més papers, ni més pactes, ni més documents, sinó que simplement necessitem que es complisca allò que hem pactat i allò que hem escrit per a prioritzar realment les polítiques d'infància i de família i per a frenar l'alarmant augment dels índexs de desnutrició, de pobresa i tots els problemes associats, el risc d'exclusió, la salut mental; per a garantir, en definitiva, la igualtat d'oportunitats de tots els infants del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Són moltes, senyora diputada, les qüestions que vostè em planteja i de dimensions molt diferents. Si parlem de malnutrició infantil, novament jo li he de recordar totes les accions que els passats mesos es van dur a terme des del conjunt del Govern. Però li parlaré directament de les mesures que vam emprendre des del meu departament, des d'un increment del que té a veure amb els ajuts d'urgència social als ajuntaments, passant per posar a disposició equipaments propis als centres cívics amb programes destinats precisament a aquesta atenció socioeducativa, incloent un àpat als infants en situació de major vulnerabilitat. Continuem desplegant tot un seguit

de prestacions, hi insisteixo, tant per a infants amb risc com prestacions a les famílies, que tenen també, evidentment, una incidència directa sobre aquesta malnutrició.

Permeti'm que li parli dels acolliments. Ho hauríem de diferenciar. Quan estem parlant del conjunt d'infants i joves tutelats per la Generalitat de Catalunya hem de tenir clar que aproximadament un 60 per cent estan en acolliment en famílies i la resta, el 40 per cent restant, en un recurs residencial. D'aquest 60 per cent que està en famílies un 60 per cent està en el que anomenem «la família extensa» –els avis, els tiets, persones del propi entorn familiar–, i el 40 per cent restant, en família aliena.

Estem fent un esforç important, com han fet, jo diria, tots els governs, a promoure aquesta figura de l'acolliment per sobre de la institucionalització, perquè estem d'acord i compartim la recomanació del síndic d'esmerçar tots els esforços possibles a promoure aquest acolliment en família. I això ho estem fent amb xerrades, amb campanyes publicitàries i atansant-nos a aquells entorns i a aquells col·lectius que més sensibilitat i més coneixement poden tenir d'aquestes necessitats dels nois i noies.

Mesures per reforçar els seguiments, que no vol dir altra cosa que fer tot el possible per adaptar-nos a les necessitats canviants dels nois i noies i de les famílies, i, per tant, de preveure, doncs, la seva millor atenció.

Miri, des de l'àmbit de l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció –la seva directora avui també ens acompanya–, hem portat a terme tot un seguit d'actuacions que precisament estan encaminades a reforçar aquesta figura de l'acolliment ja des del moment de la valoració, de la informació a les famílies, continuant pel seguiment que es fa de les mateixes famílies i, és clar, dels infants, dels mateixos infants. En aquest sentit, com vostès saben, un reforçament del seguiment des del punt de vista de la freqüència d'aquests informes de seguiment a càrrec de les entitats que el fan; un espai d'escolta on el dia a dia, les vivències, la situació d'aquest infant ha de quedar perfectament recollit en aquests informes; com també, hi insisteixo, des del punt de vista de les necessitats canviants de les famílies, en aquests moments el que ens plantejem i el que farem i el que estem treballant amb totes aquestes entitats és de realitzar un informe anual d'actualització de l'estimació d'aquestes famílies perquè quedi constància de quines són la seva situació, les seves capacitats i habilitats en el moment de l'acolliment, com al llarg del temps en els diferents esdeveniments que es produeixin.

M'ha mencionat les UCAE, les unitats convivencials d'acció educativa. He de dir-li que aquí també estem fent un esforç, perquè, com vostè sap i ha remarcat, són precisament aquelles famílies que tenen cura d'aquells infants amb uns perfils i amb unes situacions més difícils; estem parlant de dificultats de desenvolupament, de comportament o relacionades amb la salut. I, a poc a poc, amb dificultats, perquè no és fàcil, però anem aconseguint un increment, un increment que s'ha produït; doncs, li dono una dada: el gener de 2013 comptàvem amb nou famílies en UCAE i en aquests moments estem amb catorze famílies acollidores. No és una tasca senzilla, però l'estem promovent i l'estem

realitzant, perquè precisament allà on tenim majors dificultats és amb aquests infants o amb aquests joves amb majors dificultats.

Li parlava de les prestacions dels extutelats. Deixi'm-ho dir perquè crec que és una mesura que a més a més ha estat ben rebuda i crec que ens convenia molt. Fins ara els joves extutelats que no complien el mínim de tres anys sota tutela no podien accedir a aquesta prestació econòmica, una prestació que, doncs, ajuda a encarar amb plena normalitat la seva vida adulta, no exempta de dificultats, i al costat dels programes que promovem des del punt de vista educatiu i formatiu, i també de capacitació per a l'accés a la vida, diguem-ne, laboral i professional. Amb aquest canvi aconseguirem que els joves que han estat almenys un període de tres mesos sota tutela de la Generalitat puguin tenir accés a aquesta prestació. I continuem incentivant tot el que té a veure amb els programes d'inserció laboral i d'increment, també, dels pisos de suport; per tant, de suport residencial a aquests joves.

Penso, senyora diputada, que estem en la bona línia de prioritització, tant des d'un punt de vista pressupostari, malgrat les enormes dificultats, com d'increment de tot el que té a veure amb les mesures de suport i amb la promoció dels joves, dels infants, tenint en compte especialment aquells amb major vulnerabilitat tant des d'un punt de vista de les prestacions econòmiques com dels programes, i no oblidant mai que estem parlant d'una política eminentment –eminentment– interdepartamental i transversal.

Moltes gràcies.

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a la quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es repren a les quatre. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de l'acció exterior de Catalunya.

Projecte de llei

de l'acció exterior de Catalunya

(debate de totalitat) (tram. 200-00009/10)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern, el conseller de la Presidència, l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència
(Francesc Homs i Molist)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, també, bona tarda. Els haig de confessar que m'és molt gratificant poder-los presentar avui al Parlament de Catalunya el Projecte de Llei de l'acció exterior del nostre país, de Catalunya, que va ser aprovat pel Govern de la Generalitat el passat dia 27 d'agost, i iniciar-ne així el debat i el tràmit parlamentari; si escau, òbviamment, no?, això ho decidiran vostès.

En tot cas, d'entrada voldria definir-los l'objectiu que ens hem marcat des del punt de vista del Govern de Catalunya amb aquest projecte de llei, amb aquesta llei, que és, diguem-ne, ben senzill de descriure, i alhora ben intens i ben necessari. Volem que Catalunya estigui situada al món. Volem, per tant, reforçar la projecció internacional que ja té el nostre país, tant des del punt de vista polític..., però també, i particularment, des del punt de vista econòmic i cultural.

La nova norma concreta i articula, des del punt de vista institucional, administratiu, polític, també, les competències recollides a l'Estatut d'autonomia de Catalunya en matèria d'acció exterior per tal, de fet, de bastir un veritable servei exterior català.

Aquest objectiu, disposar d'un veritable servei exterior català, diguem-ne, pensem que és especialment important en un moment com l'actual per tres raons. Dites en forma de titular, molt resumidament: en primer lloc, perquè tenim com a país una gran capacitat i vocació internacional, al mateix temps que som un motor del sud d'Europa; segona raó, pel fet que Catalunya ha de tenir presència a l'exterior com a nació, com a cultura, com a economia, com a societat, per defensar directament els seus interessos, en aquest sentit m'atreiria a dir que ens hi juguem el ser o no ser, tal com funcionen les coses avui en dia, i, tercera raó, perquè l'Estatut d'autonomia de Catalunya ens convida clarament a poder desenvolupar aquesta acció exterior.

Aquesta llei respon, doncs, per aquestes raons exposades, també a un compromís manifestat en seu parlamentària a l'inici d'aquesta legislatura per part meua i en nom del Govern, i que voldria, diguem-ne, deixar establert o renovat d'entrada davant de vostès, en el sentit que el desplegament legislatiu d'aquesta competència estatutària s'ha de poder configurar sobre un consens parlamentari d'ampli abast. Aquest és el propòsit que tenim com a Govern. Entenem que havíem de moure fitxa, per dir-ho col·loquialment, situant aquest projecte de llei, però és evident que en la tramitació parlamentària és on hi ha l'oportunitat, i si volem la podem aprofitar entre tots. I, en aquest sentit, el Govern, ja els ho avanço, farà tot el que pugui i serà absolutament flexible perquè realment aquesta pugui acabar sent una llei de l'acció exterior del conjunt del país expressada per un suport ampli d'aquesta cambra.

Fins ara, en l'elaboració d'aquest projecte de llei s'ha comptat, òbviamment, com no podia ser d'altra manera, amb la implicació de tots els departaments de la Generalitat de Catalunya, però també de les administracions locals del nostre país, no?, i també s'han tingut

en compte totes les alegacions rebudes durant el tràmit d'informació i el tràmit d'audiència pública, que com saben vostès són preceptius en l'elaboració d'un projecte de llei per part del Govern.

Crec que em correspon, de totes maneres, en aquesta intervenció inicial del tràmit parlamentari, que si escau vostès determinaran que procedeixi, explicar-los què crec, o què creiem, que configura aquells elements més importants d'aquest projecte de llei, no?

En primer lloc, la llei ha de servir, ens hauria de poder servir, per endreçar i donar coherència a l'acció exterior de Catalunya en el seu conjunt, i més concretament, òbviamment, la del mateix Govern de la Generalitat de Catalunya. En aquest sentit, es defineix l'acció exterior de Catalunya com el conjunt de polítiques, actuacions, activitats i iniciatives que, de manera coherent amb els principis i objectius de la mateixa llei, desenvolupen per a la projecció exterior de Catalunya, dins i fora de l'àmbit de la Unió Europea, el Govern i l'Administració de la Generalitat de Catalunya i altres òrgans estatutaris, la resta d'administracions públiques de Catalunya i també els organismes, entitats o institucions vinculades o dependents de qualsevol d'aquestes administracions.

En segon lloc, en la identificació de tots aquests subjectes que són actors de l'acció exterior de Catalunya s'ha volgut fer una definició exhaustiva i no exclouent, amb la voluntat de donar cabuda a tots els actors de Catalunya presents a l'escenari internacional. Així, a més de l'Administració de la Generalitat, com ja abans anticipava, que està recollida a l'article 4, parlem del Parlament i altres òrgans estatutaris, article 5; parlem d'altres administracions públiques de Catalunya, article 6; parlem dels consorcis, fundacions i altres ens públics i corporatius, article 7; parlem de les entitats i organitzacions de la societat civil, de l'àmbit empresarial, sindical i social, de la comunicació, cooperació al desenvolupament, cultura, pau i drets humans, o de l'esport, de centres d'estudi, formació, investigació, recerca, centres universitaris, etcètera, article 26.

En tercer lloc, el projecte de llei també estableix quins són els principis rectors de l'acció exterior de Catalunya, entre els quals destaca necessàriament la projecció de Catalunya com un actor internacional, compromès, solidari i responsable; un compromís i una vocació plenament europeista, crec que això lliga molt amb el tarannà del nostre país; el suport i la promoció de la internacionalització econòmica de Catalunya; la recerca del consens polític en les grans orientacions i estratègies de l'acció exterior; el reconeixement del dret de les persones i dels pobles a la defensa i la promoció de la cultura, la llengua i la identitat pròpies; el respecte dels principis de la Carta de les Nacions Unides i dels valors, principis i obligacions establerts als tractats i a la normativa de la Unió Europea; el compliment del principi de lleialtat institucional mútua amb altres administracions i la recerca de sinergies d'acord amb els principis establerts a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, o l'equilibri territorial en la promoció dels interessos del conjunt de Catalunya, fent de la internacionalització un eix principal per al desenvolupament i el creixement dels diferents territoris.

En quart lloc, la llei estableix l'estructura i l'organització de la representació exterior de la Generalitat, la xarxa d'unitats de representació institucional del Govern i d'unitats de caràcter sectorial dependents de l'Administració de la Generalitat que actuen a l'exterior amb la finalitat de promoure i defensar de manera cohesionada i eficaç els interessos de Catalunya a l'exterior. La llei garanteix, en aquest sentit, que la xarxa de representació exterior estigui al servei de les necessitats del país; que les delegacions i les oficines sectorials treballin de forma el més coherent i coordinada possible, per descomptat; que la seva despesa sigui eficient, i la seva activitat, adaptada a les necessitats del país en cada moment i als reptes que presenta la situació en la qual ens trobem.

En cinquè lloc, el projecte de llei determina els instruments de planificació, coordinació i seguiment de l'acció exterior del Govern, com ara la Comissió Interdepartamental de l'Acció Exterior i el Pla estratègic d'acció exterior del mateix Govern, que ha de definir per períodes pluriennals les prioritats del Govern en l'àmbit internacional i garantir la coherència de totes les actuacions, també les de caràcter sectorial.

A més, el propòsit és que els departaments puguin elaborar, en col·laboració, òbviament, amb el departament responsable d'exterior, de l'àrea d'exterior, i la secretaria, que en aquest cas és la Secretaria d'Afers Exteriors i de la Unió Europea, els plans anuals que concretin el desenvolupament sectorial d'aquest pla estratègic del conjunt de l'Administració catalana.

En sisè lloc, el projecte de llei també fa evident el compromís de Catalunya amb una Europa més integrada políticament i econòmicament. Per això, el projecte de llei fa referència a les relacions entre Catalunya i la Unió Europea. Entenem que Catalunya ha de defensar, ha de poder defensar, de manera prioritària, i directament quan sigui possible, els seus propis interessos davant de la Unió. En aquest sentit la llei desenvolupa els articles de l'Estatut relatius a la participació de la Generalitat a la Unió Europea, sigui amb relació a la participació de la Generalitat en la presa de decisions i en les polítiques i accions de la Unió Europea, en la negociació de tractats i altres acords internacionals de la Unió Europea que afecten les seves competències, sigui amb relació a l'oficialitat del català o a la gestió i accés als fons europeus, entre d'altres.

En setè lloc, en aquesta línia, la llei també regula la participació de Catalunya en altres organismes internacionals, especialment aquells competents en matèries d'interès rellevant per a Catalunya, com és el cas, clarament, de la UNESCO, que l'Estatut referencia de manera a més a més expressa en l'article 198, no? El projecte de llei preveu a la vegada que l'Administració de la Generalitat pugui enviar personal destacat a organismes internacionals amb l'objectiu de millorar el coneixement del seu funcionament, a més d'intensificar l'establiment a Catalunya d'organismes internacionals i promoure la celebració de les seves reunions i conferències.

En vuitè lloc, la llei dedica un títol complet, el títol tercer, a les relacions de la Generalitat amb la ciutadania i la societat civil.

Aquest títol vol donar valor, vol posar en valor, el suport que el Govern dona a aquelles actuacions provinents de gent de la societat civil que tinguin una incidència efectiva i positiva en l'opinió pública exterior, amb l'objectiu de potenciar la imatge, la influència i el prestigi del conjunt del país.

La projecció d'aquesta imatge és d'especial rellevància en els àmbits econòmic i cultural. Pel que fa a l'àmbit més econòmic, el projecte de llei introdueix el concepte de «diplomàcia econòmica», mitjançant el qual el Govern dona suport a les entitats i a les empreses que impulsen el reconeixement internacional de Catalunya com a destí d'inversions i origen d'exportacions de primer nivell, país turístic de referència i centre de prestigi en l'àmbit de la recerca i de la innovació.

Pel que fa a l'àmbit més cultural, també introdueix el concepte de «diplomàcia cultural», en el sentit de poder donar suport a empreses i creadors culturals que treballen per promoure la projecció internacional de la cultura i la llengua catalanes.

Dins d'aquest títol que els comentava, de relacions de la Generalitat amb la ciutadania i la societat civil, el projecte de llei també té la pretensió de dedicar un article a promoure la internacionalització de totes aquelles entitats i organitzacions de diferents àmbits que desitzen participar en entitats afins en l'àmbit internacional.

En novè lloc, la llei també vol reconèixer la tasca de molts ciutadans catalans que des de les seves diferents situacions particulars impulsen iniciatives que contribueixen a generar opinió pública positiva a l'exterior i a potenciar el prestigi i la influència internacionals del nostre país, no? Així, la llei preveu diferents mesures per millorar aquesta col·laboració, i fa una atenció especial a la Llei 18/96, de les comunitats catalanes a l'exterior, amb la voluntat d'actualitzar-la en aprofundiment durant la propera legislatura, la que som, de fet, atès que d'aquest projecte de llei únicament se n'han revisat aspectes molt puntuals i necessaris en el curt termini i atès que la Resolució 323/X fa una petició expressa amb relació a aquesta necessària actualització.

En desè lloc, la llei té el propòsit de reafirmar el compromís del país amb la cooperació. L'article 2.a estableix com el primer dels principis rectors de l'acció exterior de Catalunya el de projectar el país com un actor internacional compromès, solidari i responsable, i la lletra g del mateix article preveu com un altre principi rector la promoció de la pau, la no-violència, la seguretat humana, la solidaritat i la cooperació al desenvolupament. De fet, en els articles 12 i 13 del projecte de llei es considera la cooperació al desenvolupament com un dels eixos de les relacions bilaterals i de les relacions amb els organismes internacionals, i l'article 15 reitera la responsabilitat del Govern en la formulació, direcció i avaluació de la política de cooperació al desenvolupament de la Generalitat.

El compromís del Govern és el de continuar desenvolupant, tot i les limitacions pressupostàries, que són conegudes, ja hem tingut oportunitat de parlar-ne també en comissió, el model català de cooperació al desenvolupament. I, en aquest sentit, tal com vàrem

debate la setmana passada en la presentació del presupost del Departament de la Presidència, la nostra voluntat és de dur a terme aquest any 14 una revisió sobre com articulem a fons, ateses les circumstàncies actuals, la nostra política de cooperació, amb l'objectiu de preservar el model de cooperació català, que, diguem-ne, tants bons resultats..., i tanta bona carta de presentació és al món, no?

Per acabar, dir-los, en definitiva, que els presento, segons parer del Govern, un projecte de llei amb voluntat integradora i transformador, disposat a mobilitzar tots els actors disponibles al país per projectar Catalunya al món i defensar els nostres interessos al més directament possible.

Com a responsables de la política exterior del Govern, juntament, doncs, amb el secretari d'acció exterior, que aquí ens acompanya, ens posem, m'hi poso personalment també, a la seva disposició, de tots els grups parlamentaris, perquè, com els deia en començar la meua exposició, doncs, entenem que aquesta ha de ser una llei d'aquelles de país, del conjunt, no? I a més a més tenim marc estatutari per fer-ho, tenim necessitat de fer-ho, entronca perfectament amb la nostra realitat col·lectiva, tant des del punt de vista econòmic, des del punt de vista cultural, i també des del punt de vista polític.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, des d'aquesta perspectiva, vaja, quedo a la seva disposició, doncs, si tenen a bé considerar aquest tràmit parlamentari i progressa, i, per tant, doncs, en la configuració d'aquesta llei, diguem-ne, en tot allò que sigui d'aportació dels diferents grups parlamentaris per poder ser integrat i conduït com correspon a una llei d'aquestes característiques.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de les esmenes a la totalitat, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, honorable *conseller*, mire, por mucho que ustedes la vistan, ésta es una ley del Estado para utilizarla fuera del Estado y contra el Estado. Ése podría ser el resumen o el titular aplicable a esta ley, que si no fuera por quién la ha elaborado, pasaría del todo inadvertida... —dentro del fracaso en el que ha consistido hasta ahora la acción exterior del Govern—, pasaría inadvertida porque no añade nada nuevo —nada nuevo— a lo previsto en el Estatuto más que la voluntad de crear una nueva estructura de Estado, aunque sea, como digo, un fracaso en lo económico y lo político.

Miren, de su acción exterior —de la acción exterior de este gobierno— se puede hacer un breve repaso, un breve resumen gráfico de las instantáneas que nos ha dejado el *president* de la Generalitat en sus diferentes

y múltiples viajes hasta ahora. Mire, por un lado tenemos el *president*, en su viaje a Brasil, que está cabeceando a gol mientras le hacen fotos los periodistas de su séquito. El *president* en su viaje a Rusia, en una solitaria foto ante la basílica de San Basilio. Nos queda este bonito recuerdo de una foto que parece más de turismo, turismo del caro, de mil seiscientos euros la noche. Y luego ya, una preciosa foto del último viaje que ha hecho el presidente a la India, viaje al que ha acudido con una comitiva de la que todavía hoy no conocemos su coste. Porque miren, ¿cuál es el objetivo —el objetivo— y, lo más importante, los logros reales de la acción exterior de este Gobierno? Vayamos a hacer un repaso —un repaso.

La Unión Europea. Este Govern y sus socios de Esquerra son los que empezaron diciendo que sería la Unión Europea la que obligaría a España a incumplir sus propias normas. Y, como es lógico, fue la propia Unión Europea la que ha declarado que lo normal es que un estado cumpla sus propias leyes y resuelva sus asuntos conforme a esas leyes. Este Govern y sus socios de Esquerra Republicana de Catalunya son quienes empezaron diciendo que querían una Cataluña separada de España y dentro de la Unión Europea; y a este Govern es al que le han dicho, por activa y por pasiva los más altos representantes de la Unión Europea, hace muy poco se lo han vuelto a repetir, que eso es imposible, que fuera de España no hay Unión Europea y que hay que empezar de cero —de cero—, y no solo en la Unión Europea, en la ONU, en la OTAN, en el Fondo Monetario Internacional, en el Banco Mundial, pero ustedes siguen negándolo.

Y este Govern, el que presume de querer sacar a Cataluña de la crisis mediante el fomento de la inversión internacional, es el que promueve un proceso independentista que dejaría a Cataluña en una ruina económica, como le han advertido ya mucha gente: está ahuyentando las inversiones. No me lo invento yo, lo dicen empresarios, lo dicen cámaras de comercio internacionales, y datos publicados por fuentes oficiales, no los datos que ustedes sacan de los periódicos, que a mí me sorprende que todo un gobierno base su acción exterior en los datos que saca de periódicos.

Este Govern, que es el que quiere también dar una imagen de seriedad internacional, es el que está dirigido en la sombra por un socio que declara en la capital de la Unión Europea que está dispuesto a parar la economía de Cataluña una semana. Un *govern* cuyo presidente, permítanme la expresión, «se pica» porque no le dejan la silla más importante en una reunión de estados soberanos—de estados soberanos. Un *govern* cuyo presidente recuerda la lucha por los derechos civiles de los negros americanos y la compara con la Cataluña actual, aludiendo a Martin Luther King. Un *govern* cuyo presidente se va a la India y se compara ni más ni menos que con Gandhi. Este es el *govern* de la Generalitat, un *govern* que colabora para que se envíe al líder de Corea del Norte y al presidente de Venezuela, Nicolás Maduro, ambos próceres de la democracia, como todo el mundo sabe, un libro que se llama *Cataluña calling: El món ho ha de saber*.

Miren, con estos mimbres, uno se pregunta si realmente no es necesaria una ley de acción exterior, pero no tanto para blindar las competencias de la Generalitat frente al pérfido Estado, sino para protegerla de quienes, como este Govern, están llevándola a semejantes cotas de fracaso y ridículo, perjudicando así –y esto es lo más importante– a todos los catalanes.

Y ahora vamos a ver algunos de los contenidos de esa ley, porque tampoco tienen desperdicio. Vamos a ver si ustedes mismos se creen lo que dice esta ley, algunas de las cosas que usted, señor Homs, ha repasado. Y vamos a ver cómo en realidad lo que pretenden es un instrumento para profundizar en la política del fracaso, como decía, y en la lealtad institucional, que al fin y al cabo es la misma cosa.

Dice, bien lo ha recordado usted, que la ley... –lo dice el artículo 2–, que la ley se rige por determinados principios, que enumera seguidamente. Y, efectivamente, en la letra f se menciona expresamente el cumplimiento del principio de lealtad institucional con el Estado. Ya es llamativo –ya es llamativo– que una ley se rija por el principio de cumplimiento de otro principio. Vaya, es de una técnica legislativa, a mi juicio pésima, pero es quizás porque ustedes no se lo creen. ¿Qué lealtad institucional, la del Diplocat? La del Diplocat, ese organismo que dirigen ustedes y pagamos todos, y que tiene un presupuesto de 2 millones y medio de euros, y que dice que España es un país caótico, injusto e intolerante. Debe ser un nuevo concepto de lealtad institucional, que a mí, desde luego, se me escapa, y creo que a cualquier persona que tenga un mínimo de comprensión lectora se le escapa. Como digo, es un órgano, dentro de la estructura del Estado, porque la Generalitat es Estado, para ser utilizado fuera del Estado y contra el Estado. Es así de fácil descubrir cuál es la intención que tiene la acción exterior de este Gobierno, promueven una ley que ya están incumpliendo previamente con el Diplocat. Dicen que se basa en un principio de lealtad institucional, y tienen el Diplocat que está haciendo todo lo contrario.

No cabe, pues, por nuestra parte, otra acción que presentar una enmienda a la totalidad. ¿Porque el Gobierno no pueda o no deba hacer acción exterior? No, claro que no, sí que puede –sí que puede– pero es que este Govern lo que quiere, y así lo ha demostrado, es llevar a cabo una acción exterior desleal con las instituciones, desleal contra España y contra todo lo español, y por tanto, incluidos también los catalanes. Y para eso, como comprenderán, nosotros no le vamos a prestar nuestro apoyo, ni se lo pondremos fácil, por supuesto.

Otro ejemplo. Dice el proyecto de ley que el Parlament conoce la política exterior del Govern. Pues la verdad, casa poco con las declaraciones que ha hecho el Govern en reiteradas ocasiones, de que se ha de mantener la discreción en los contactos y en las actividades que hace el Govern en el exterior. Casa poco. Si el Parlament ha de conocerlo, pues casa poco con esa discreción que ustedes están predicando –predicando. Es tanta la discreción, que no conocemos prácticamente nada –nada– de lo que se ha hecho. Quizás es que, como digo, no se ha hecho nada. Quizás no se ha hecho nada productivo, y es por eso que no conocemos nada.

¿Otro ejemplo de que no se creen todo esto que nos predicán aquí y nos repasan en una ley? Pues su socio, el que gobierna en la sombra, lo he dicho antes, el señor Junqueras, dijo en Bruselas, y tengo que citar textualmente –textualmente– porque son unas palabras que tienen un interés muy especial. Dijo el señor Junqueras: «¿Quién dice que no podríamos parar la economía catalana durante una semana? Nosotros también tenemos nuestros instrumentos. ¿Qué impacto tiene sobre el PIB español? ¿Y qué opinión tendrán los acreedores de la deuda española? ¿Y qué pasa con la prima de riesgo española?» Estas amorosas palabras las dijo el señor Junqueras, el mismo que en este *faristol* declaró unas semanas antes –unas semanas antes– que él en particular, y Esquerra en general, amaban a España, y lo dijo así, «amaban a España». Es una forma muy particular de amar a España, la de amenazar con dañar su PIB, su prima de riesgo y su confianza internacional.

Hay que indicarles a los señores de Esquerra que si aman a España deberían saber que dañar su economía daña, no ya al Estado, sino a los cuarenta y siete millones de ciudadanos españoles, incluidos los catalanes, que ya lo están pasando muy mal. Y por eso es muy legítimo preguntarse, como nosotros lo hacemos, si realmente a ustedes les importa –si realmente a ustedes les importa– y se creen lo que nos han dicho hoy aquí. El propio presidente de la Generalitat tuvo la oportunidad de desmarcarse de las declaraciones del señor Junqueras por tres veces aquí, en este Parlamento, y no lo hizo. Está claro quién gobierna en Cataluña hoy en día, está muy claro.

Y miren, como ya le dijimos en la interpelación que en su día hicimos sobre acción exterior, y en la moción que en su momento presentamos ante este Parlamento, tendrán nuestro apoyo para llevar a cabo una acción exterior cuyo principal y fundamental eje sea la internacionalización de la economía catalana para la salida de la crisis y la creación de empleo, así como para la proyección y promoción de los muchísimos valores positivos que tiene Cataluña; pero, por supuesto, dentro, todo ello, de un principio de unidad de acción exterior y de coherencia con la política exterior del Estado, como sucede en todos los países serios de nuestro entorno, en los que existen entes subestatales que también llevan a cabo acción exterior.

Por eso entendemos que no es necesaria una ley para esto, ni mucho menos. Una ley que no ha sido necesaria en ninguna de esas regiones, de estos países de nuestro entorno que tienen competencias en acción exterior. Y no es necesario porque lo único que hace falta para eso, y lo que ponen en práctica los gobiernos de otras entidades subestatales que tienen competencias en acción exterior, es una voluntad política de orientar esa acción exterior, una voluntad política de orientarla hacia las finalidades que les son propias y hacia las necesidades reales, en este caso de Cataluña y de los catalanes.

Y ustedes han demostrado que tienen precisamente la voluntad de orientarla hacia finalidades que nada tienen que ver con esas necesidades ni con las competencias en materia de acción exterior, que la Generalitat tiene reconocidas en el Estatuto y en la Constitución.

Hacen ustedes una ley que no hace más que repetir lo que dice el Estatuto, pero han demostrado que no quieren llevar a cabo lo que dice el Estatuto, sino que quieren llevar a cabo una política orientada a la deslealtad institucional. Quieren crear, además, una nueva duplicidad administrativa con muchos órganos, con un coste adicional para los ciudadanos y con la finalidad de profundizar en la difusión de una imagen de conflicto en Cataluña. ¿Para el bien de los catalanes?, yo les digo que cuenten con nuestra ayuda; ¿para el ridículo internacional?, que es lo que creemos que han hecho ustedes hasta ahora, lo sentimos pero no.

Gracias presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, senyor Albinyana, abans que res volia felicitar el Govern de la Generalitat per presentar aquest projecte de llei d'acció exterior al Parlament, precisament aquesta setmana. Aquesta setmana, la setmana negra del separatisme a l'exterior, la setmana en la qual els organismes internacionals han tornat a desmuntar les fallàcies del nacionalisme.

El dilluns, la portaveu de l'OTAN deia que una hipotètica Catalunya independent quedaria fora del paraigua protector d'aquest organisme. Perquè a l'OTAN, com a la Unió Europea, no hi van entrar disset comunitats autònomes, hi va entrar una nació, que és Espanya. Quedar fora de l'OTAN pot agradar molt als socis de Convergència i Unió, a la CUP, a Esquerra, a Iniciativa, a aquests que formen aquí el pacte de Varsovia, però són molts els catalans que volem continuar formant part del món lliure.

La setmana negra del separatisme continuava ahir, dimarts, quan els mitjans de comunicació ens informaven que la Comissió Europea havia repetit per enèsima vegada que una Catalunya independent quedaria fora de la Unió. La Comissió responia a una pregunta de l'eurodiputat de Convergència i Unió Ramon Tremosa, dient literalment que si una part del territori d'un estat membre deixés de ser part d'aquest estat per convertir-se en un nou estat independent, els tractats ja no serien aplicables en aquest territori. Jo vull donar les gràcies des d'aquest faristol al senyor Tremosa, a l'eurodiputat de Convergència i Unió, per sumar-se a la campanya del Partit Popular pel dret a saber, pel dret a saber dels catalans de les conseqüències del projecte separatista.

De totes maneres, ens hauríem de preguntar per què Convergència i Unió va amagar la resposta de la Comissió Europea, la va ocultar als catalans, quan la Comissió l'havia emès el dia 20 de novembre. Què es pensaven que diria la Comissió Europea, amb aquesta pregunta, que canviaria tot el que ha dit en els últims deu anys?, que diria una cosa diferent dels tractats comunitaris? En fi, hem d'agrair aquest auto-

gol de Convergència i Unió, perquè ha estat un gol a favor de la veritat, un gol a favor del dret a saber.

Però no acaba aquí la setmana negra del separatisme a l'exterior, perquè les lloances dels organismes internacionals a les reformes del Partit Popular sembla que no agraden a alguns. Tots sabem que per al separatisme la crisi és una oportunitat, i per això no lluiten contra ella. Però el Govern d'Espanya sí que treballa per treure els catalans de la crisi econòmica. I així li ho ha reconegut aquesta setmana un cop més la Unió Europea, com ja abans havien fet el Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional. Si el Govern de Catalunya col·laborés una mica, només una mica, i fes alguna reforma contra la crisi econòmica, no tindríem dades com les que es publicaven ahir, que deien que l'atur baixava al conjunt d'Espanya per primer cop en set anys en un mes de novembre, i, en canvi, pujava a Catalunya.

Senyores i senyors diputats, el Partit Popular català presentarà esmena a la totalitat, presenta esmena a la totalitat d'aquest Projecte de llei d'acció exterior de la Generalitat per diferents motius. El primer d'ells, per una qüestió d'exemplaritat, fins i tot de vergonya: que, quan CiU està retallant en benestar i en convivència dels catalans, la prioritat no pot ser o no hauria de ser ampliar l'entramat polític a l'exterior ni fer una llei per a donar-li cobertura legal.

En segon lloc, també, hem de parlar d'una qüestió de necessitats. El que les empreses catalanes necessiten per a exportar o per a atraure inversions no són despatxos polítics arreu del món; el que necessita la internacionalització de l'economia catalana són persones altament qualificades i professionals que coneguin l'entorn econòmic dels països on són destinats. En canvi, el Govern prefereix pagar lloguers per a posar banderes i col·locar els amics d'Esquerra Republicana. Però nosaltres, des del Partit Popular català, no els donarem cap suport perquè continuen traient diners de les butxaques dels catalans per a pagar la seva campanya separatista i els seus viatges espirituals pel món; no donarem cap suport, i per això presentem esmena a la totalitat, perquè es doni cobertura legal a la trama exterior d'Esquerra i de CiU.

Aquesta és una llei que demostra que també a l'exterior hi ha una Catalunya subvencionada que viu a costa de la Catalunya productiva. Perquè algú coneix una, només una, encara que només sigui una, reforma d'aquest Govern a favor de la Catalunya productiva? No n'ha aprovat cap. Abans que una llei per a la trama exterior, aquest Parlament hauria d'aprovar una llei de simplificació econòmica i la finestra única empresarial, una llei de suport al treball autònom i a l'emprenedoria, una llei de contractes del sector públic, una llei d'ocupació de Catalunya i del SOC, una llei reguladora de l'activitat de comerç, serveis i fires, o una llei, almenys, de la formació professional.

En canvi, el que ha aprovat aquest Govern i aquest Parlament és una altra declaració de sobirania per a la col·lecció, han creat un consell per a la transició nacional, han creat una comissió del dret a decidir, volen crear una administració tributària duplicada, han doblat el pressupost de Diplocat, de les delegacions i

dels viatges del president, i han recuperat l'impost de successions i creat trenta taxes per a pagar tota aquesta festa independentista i ara també la trama exterior.

Tots els diners destinats a internacionalitzar la causa perduda del separatisme són diners perduts, perquè a fora ningú no els recolza, ningú els entén; divulgar pel món l'invent del dret a decidir és inútil, ningú els comprarà aquest concepte. Els conceptes abstractes, com la transició nacional o com el dret a decidir, poden ser molt útils aquí, a casa, a Catalunya, per a distreure el personal durant tot un any i així justificar que no s'està fent res per sortir de la crisi econòmica, però a fora ningú s'ho creu.

Quan parlen de dret a decidir, sorgeix un problema; sorgeix un problema que vostès descobriran entre avui i el 31 de desembre. «Decidir» és un verb transitiu, «decidir» necessita un objecte directe: decidir què. Quan van fora i diuen «we want the right to decide», supose que els preguntaran «well, to decide?, to decide what?», per a decidir què?: per a decidir de manera unilateral les fronteres d'Espanya?, per a decidir de manera unilateral que els nostres familiars de la resta d'Espanya passin a ser estrangers?, o per a decidir la construcció d'un estat propi, com poden ser Baden-Württemberg o Dakota del Sud?, o un estat propi com poden ser Chihuahua o Chiapas, que també són estats propis, de Mèxic?

Jo em pregunto: quan la delegada a Berlín explica que els catalans volem tenir el dret a decidir, suposo que els alemanys li preguntaran què no poden decidir els catalans que sí que poden decidir els bavaresos. O la delegada a París. Suposo que els francesos li preguntaran –a més de la Catalunya Nord, què passa amb la Catalunya Nord– què poden decidir els bretons o què poden decidir els normands que no poden decidir els catalans; què no poden decidir els catalans que puguin decidir un bavarès alemany, un texà nord-americà o un bretó francès. A veure si no estaran fent el ridícul pel món, fent el ploramiques, dient que no tenim dret a decidir, perquè els catalans, igual que a la resta de democràcies occidentals i constitucionals, podem elegir els nostres governs municipals, regionals i també nacionals. Encara resultarà que Esquerra Republicana i Convergència i Unió són més demòcrates que el senyor Barak Obama, premi Nobel de la Pau, que diu als separatistes texans que el dret a la separació en una democràcia no existeix.

En fi, sembla evident que aquesta Llei d'acció exterior és una prioritat per al Govern, per davant d'altres prioritats econòmiques i socials dels catalans, i per això el projecte dels pressupostos que ens van presentar fa dues setmanes era el que és: doblaran el pressupost de les delegacions i d'un Diplocat, un organisme que es dedica a explicar que Espanya és molt dolenta, seguint l'argumentari d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió.

Per cert, avui hem de destacar certes contradiccions d'aquest argumentari. La setmana passada, en les diferents comissions del Parlament, debatíem els pressupostos de les diferents àrees del Govern. Alguns consellers, sobretot aquells que tenen matèries que

afecten l'estat del benestar –salut, ensenyament– ens venien a dir: «No estem per alegries, perquè el sistema de finançament és molt dolent; ja ho saben, Espanya ens roba, s'ha de pagar molts interessos del deute, hi han molts compromisos de pagament, etcètera.» Llavors els consellers es giraven en aquest cas a la seva dreta, veien els seus amos, els diputats d'Esquerra Republicana, i, clar, s'adonaven que el sistema de finançament és el sistema de finançament acordat per Esquerra Republicana i que els interessos i els compromisos de pagament són l'herència d'Esquerra Republicana. I, clar, pensarien: «Esquerra Republicana ens roba, Esquerra Republicana ens retalla.» Conclusió: la culpa és de Madrid. La culpa és de Madrid, sempre.

Fins al segle XXII, fins al 2108, estarem pagant els deutes d'Esquerra Republicana. I això no se soluciona amb la independència, i menys encara doblant el pressupost de les ambaixades, sinó agafant el toro per les banyes i gestionant amb professionalitat i decència els diners de tots els catalans. Ni amb Diplocats ni amb ambaixades ni amb viatges a la recerca de l'esperit de Gandhi traurem els catalans de la crisi econòmica.

Señoras, señores diputados, el gasto de estas delegaciones es insostenible. Con respecto al exterior, solo se reduce la solidaridad, se aumenta el gasto exterior y se mantienen intactas las embajadas, si bien es cierto que en las épocas gloriosas de Carod se llegó a doblar el presupuesto.

«¿Tienen lógica estas embajadas, y más cuando ya tenemos las oficinas del Copca, ahora con otro nombre, que hacen las funciones de ayuda comercial al extranjero? Personalmente, creo que fueron un disparate, que llegó al paroxismo con la oficina de Nueva York, donde literalmente el tripartito se volvió loco y echó la casa por la ventana. Sobra decir que el resultado de estas delegaciones, con respecto a los objetivos, es indescriptible y llega a la misma altura que la preparación diplomática que tenía el hermano de Carod para dirigir la lujosa sede de París: cero al cuadrado.

»Es una vergüenza mantenerlas abiertas. Primero, porque se están reduciendo gastos básicos para la asistencia a la gente y que es imposible explicar por qué tenemos oficina en la Quinta Avenida y suprimimos a los profesores para sordos de las escuelas. Y, segundo, porque no responde a ninguna estrategia nacional inteligente sino a la afición a montarnos paridas mentales cuando nos sentimos frustrados. Prefiero que le den el dinero a Bonaventura Clotet para que continúe su investigación sobre el sida –eso sí que es proyección internacional– que no que lo gasten en montajes de nuevos ricos que solo responden a la megalomanía de políticos caducados y que además no nos podemos pagar.»

Veig a molts diputats molt nerviosos. Creuen que he fet molta demagògia amb aquestes paraules? (Pausa.) Veig que diuen que sí. Potser creuen que estava fent el tall de veu per a determinats mitjans de comunicació. Jo el que acabo de llegir en castellà és una cita d'un article d'un periodista. Jo em pregunto a on col·locarien aquest periodista, si al fitxer d'adhesions de les polítiques de la Generalitat o potser a l'altra llist-

ta, a la llista negra del CAC; el posarien a la llista dels bons catalans o a la dels dolents?

Qui tracta els nacionalistes de polítics caducats i les ambaixades de bogeria no és cap dels periodistes de les llistes o de la llista de dissidents del CAC. Això que he llegit no ho ha dit Alfonso Merlos, no ho ha dit Xavier Horcajo, no ho ha dit Gabriel Albiac o no ho ha dit Hermann Tertsch. Saben a quina llista està el periodista que ha escrit el que he llegit? A la llista de membres del Consell per a la Transició Nacional de Catalunya. (*Veus de fons.*) Qui ha escrit això (*aplaudiments*), qui ha escrit això que he llegit és Pilar Rahola (*veus de fons*); Pilar Rahola en un article de fa dos anys a *La Vanguardia*, que es titula «Las embajadas» i que els passaré, deia coses com les que he llegit. Déu n'hi do, el que deia de les delegacions.

De les delegacions de la Generalitat, Pilar Rahola deia que «es una vergüenza mantenerlas abiertas, son paridas mentales de políticos caducados, son montajes de nuevos ricos; el tripartito se volvió loco incluso doblando su presupuesto». «Doblando su presupuesto», deia. Endevinen els senyors diputats quant ha augmentat el pressupost de les delegacions per a l'any vinent? Exactament el doble. (*Veus de fons.*) Sense que serveixi de precedent, diré que la senyora Pilar Rahola tenia més raó que una santa, almenys en aquest article que va escriure fa dos anys i que ara té més raó de ser, quan els recursos de la Generalitat són encara més escassos.

En definitiva, les delegacions exteriors actuals no són un model de consens ni són un model d'èxit. A Buenos Aires es va tancar la delegació i les exportacions van augmentar més que mai l'any següent. En canvi, es manté la delegació a París i les exportacions a França s'estanquen o baixen.

I és que el mèrit de les exportacions i de la internacionalització de l'economia catalana no és del Govern de la Generalitat, sinó de l'esforç d'empresaris i de treballadors que aconsegueixen abaixar impostos, millorar els productes, innovar i espavilar-se en un món molt competitiu. I a tot això hi ajuden molt més les reformes que afavoreixen la flexibilitat, com les del Govern d'Espanya, que no pas les propostes d'aixecar fronteres, com les de CiU, o les d'aturar l'economia catalana, com les del soci de CiU.

Des del Partit Popular apostem per una acció exterior diametralment oposada a l'actual. No volem una acció exterior contra Espanya sinó a favor dels catalans i de les seves necessitats. Volem una acció exterior eficaç i eficient, i, per tant, que no sigui una contrareforma, sinó que aprofiti sinergies amb altres administracions públiques més potents; per exemple, integrant el personal a les infraestructures de l'Estat, igual que fa Espanya a les infraestructures de la Unió Europea. Més que en edificis, l'acció exterior hauria d'apostar per les persones, per tenir les persones més ben preparades i professionals que ajudin a la internacionalització de l'economia i la cultura catalanes.

Dilluns passat vaig tenir l'oportunitat de dinar amb tres empresaris, tres bons empresaris del sector tecnològic, que buscaven inversors per tot el món. I els do-

nava igual que la Generalitat tingués un despatx polític a Nova York, sigui al Rockefeller Center, sigui a un altre lloc de Manhattan, si els treballadors, en lloc de ser grans professionals que coneixin els sectors econòmics nord-americans, són gent que es dedica a propaganda separatista.

A nosaltres ens agradaria una acció exterior professional, dirigida pels millors, per bons economistes, per alts funcionaris de la Unió Europea o per membres de la diplomàcia espanyola. Però, lamentablement, tots aquests perfils van sortir corrents quan Convergència i Unió va donar l'acció exterior a les mans d'Esquerra Republicana.

L'acció exterior no necessita que li doblin el pressupost, necessita gent preparada i necessita una millor política a Catalunya. Si volen, no facin cas a l'OTAN; si volen, amaguin les respostes de la Unió Europea, però almenys escoltin la Pilar Rahola, que per alguna cosa és assessora de l'insigne Consell per a la Transició Nacional, tanquin les delegacions i votin a favor d'aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per fixar el seu posicionament, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Jordi Solé.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Consellers, diputades, diputats, secretari d'Afers Exteriors, com que veníem aquí a parlar d'una llei, jo em posicionaré sobre les esmenes a la totalitat que s'han presentat.

I començaré dient que el nostre grup rebutjarà aquestes esmenes a la totalitat presentades al Projecte de llei de l'acció exterior de Catalunya, perquè, tal com ens teníem i com, de fet, ha quedat a bastament demostrat amb les intervencions que m'han precedit, invectives incloses, però a això ja ens hi tenen acostumats... –i, per cert, han sigut dues intervencions amb persones diferents però que han semblat del mateix partit–, com deia, ha quedat clar que el problema no és..., l'esmena a la totalitat que vostès presenten no és a la Llei d'acció exterior, sinó que és una esmena a la totalitat a la política exterior del nostre país. A vostès el que els molesta, el que no volen és que el nostre país es plantegi com una de les seves principals polítiques públiques la política exterior; per tant, si això és així, tinguin l'honestedat i la valentia de sortir aquí a dir-ho d'aquesta manera, perquè tots i totes ho hem entès així.

Catalunya no és un país de quedar-se a casa, no ho ha estat mai ni ho serà, perquè és un país de vocació internacional que fa molt temps que d'una manera o altra, amb més o menys mitjans, fa política exterior; que ara ha de fer més política exterior que mai, perquè el món ofereix oportunitats, i les hem d'aprofitar. I és un país que en el futur farà política d'exterior en millors condicions i com a estat plenament inserit en la comu-

nitat internacional, perquè un estat és la millor eina per defensar els nostres interessos al món.

Des del nostre grup entenem que és positiu disposar per primer cop d'una llei que desplegui les disposicions estatutàries amb relació a la política pública d'acció exterior, que n'ordini els instruments i n'estableixi els àmbits, els valors i les finalitats. De fet, és cert, aquesta llei no inventa res, aquesta llei desplega i dota la política exterior catalana del marc normatiu a partir del qual es duu a terme. Perquè precisament l'acció exterior de la Generalitat troba el seu encaix legal en l'Estatut d'autonomia, que atorga a la Generalitat la capacitat d'impulsar la projecció de Catalunya en l'àmbit de les seves competències, promoure els seus interessos a l'exterior, establir delegacions, signar acords internacionals i participar directament en determinats organismes internacionals. Són unes disposicions repartides no en un, sinó en dos capítols, i són diverses disposicions que fins i tot van sobreviure a la maldestra i miop retallada del Tribunal Constitucional, que ja és dir, sobreviure a aquella retallada; per tant, hi són. I desplegar una llei en base a aquests preceptes estatutaris, en base a aquests fonaments, és quelcom absolutament normal, quelcom absolutament esperable, i més tenint en compte que aquest objectiu ja està recollit al vigent Pla d'acció exterior per al període 2010-2015.

Però, més enllà del mac jurídic que empara de manera indiscutible l'acció exterior catalana, existeix la necessitat, ho repeteixo, avui més evident que mai, de dur a terme aquesta acció exterior, de posar-la en pràctica de manera ambiciosa. Per a tot país, la política exterior és una política pública estratègica, i també ho és per al nostre país, per a un país que en termes del seu estatus polític no ha arribat encara a la seva plenitud, a la seva normalitat.

Per desplegar tot el nostre potencial necessitem projectar-nos a un món cada cop més interdependent, defensar-hi directament els nostres interessos, establir aquelles relacions polítiques, econòmiques, culturals, que afavoreixin la creació de riquesa i benestar al nostre país i que donin més solidesa i més prestigi a la nostra cultura. Cal reforçar les relacions comercials, establir nous mercats per augmentar l'exportació, cercar inversions que ajudin a enlairar la nostra economia, travar aliances estratègiques en el terreny de l'educació, de la recerca o el turisme i en tants altres àmbits.

Però també necessitem explicar-nos al món, donar-nos-hi a conèixer, projectar una imatge positiva d'allò que som i d'allò que volem ser: una comunitat política singular, forjada al llarg de la història, i que a més a més ara reclama de manera molt majoritària poder decidir, amb les eines de la democràcia, si ens constituïm en un estat independent o no. Aquest és l'objecte directe, senyor Milián, un estat independent o no.

Ara fem acció exterior amb eines útils però insuficients, però volem fer política exterior amb la millor caixa d'eines, amb el nostre estat. També precisament perquè tenim aquesta voluntat de fer la nostra aportació al món, volem contribuir als reptes i als objectius d'abast global, volem participar de manera compromesa en la construcció d'una comunitat internacional

i d'una governança mundial més justa, i volem mantenir i reforçar els lligams amb les nostres comunitats a l'exterior i actualitzar –això també ho volem fer–, actualitzar i millorar el marc normatiu d'aquests lligams.

I per fer tot això, per donar compliment a aquesta agenda exterior ambiciosa, a més de voluntat política, evidentment, necessitem recursos, perquè amb voluntat no n'hi ha prou, necessitem recursos i necessitem una certa arquitectura institucional. Necessitem les delegacions? Sí. Necessitem oficines sectorials? Clar que sí. Necessitem el Diplocat? Evidentment. Necessitem instruments públics de política exterior al servei del país i necessitem aprofitar les ganes d'una societat civil dinàmica que ens demana contribuir a realitzar aquesta agenda exterior. Per tant, fem tots els esforços i sumem també aquestes ganes que hi ha a la societat civil de protagonitzar aquesta acció exterior.

Pel que fa al contingut concret del projecte de llei, creiem que hi ha alguns aspectes millorables, i el nostre grup aprofitarà el tràmit parlamentari per introduir-hi millores. Per exemple, creiem necessari posar més èmfasi en el paper que han de tenir la cooperació al desenvolupament, el foment de la pau i els drets humans en l'acció exterior de Catalunya, en un moment on aquesta acció exterior esdevé la carta de presentació de Catalunya al món, com a actor internacional amb vocació d'estar present al món, un actor que està vivint un procés de canvi sorgit de la gent, profundament democràtic, profundament pacífic i que es basa en el dret a decidir, és a dir, en l'aprofundiment del principi democràtic de bona governança.

En aquest context i davant la negativa de l'Estat a donar sortida a aquesta demanda democràtica, el millor missatge que Catalunya pot donar al món és apostar pels valors de democràcia, pau i drets humans i trencar amb la imatge d'insolidaritat que vol projectar Espanya sobre Catalunya amb una aposta decidida del Govern per la cooperació al desenvolupament. A ningú se li escapa que en el debat sobre governança democràtica els drets humans, la pau, la solidaritat, la posició de Catalunya guanyaria actius a escala global. Només cal donar una oportunitat als actors de la cooperació, als actors dels drets humans, la pau i la solidaritat, per aportar tot el seu valor afegit a aquest procés.

Aquesta serà la primera llei d'exterior del país dels consolats de mar, la primera llei d'exterior d'un país històricament obert i emprendor, que ha exportat talent i creativitat; d'un país petit que ha acollit moltes persones i idees que han vingut de fora, però que també han fet aportacions interessants al món. Serà la primera llei d'exterior d'un país que viu una transformació democràtica –cap conflicte: una transformació democràtica– i que aspira a actuar amb normalitat, sense serveis de vigilància, dins de la comunitat internacional.

Desitgem, però, això sí, que aquesta llei, un cop aprovada, tingui pot recorregut, ho desitgem sincerament, desitgem que en poc temps quedi desfasada. Perquè aquesta no deixa de ser una llei autonòmica d'un país que ha de mirar molt més enllà, que amb les eines de la democràcia vol superar el marc polític actual, que

vol poder decidir democràticament ser un estat plenament inserit en la comunitat internacional. I és evident que, quan ho aconseguim, aquesta llei, com tantes altres –com tantes altres–, haurà quedat superada per la voluntat democràtica del nostre poble.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. Consellers, senyores i senyors diputats, vagi per endavant la posició del Grup Socialista favorable a la presa en consideració i a la posterior tramitació parlamentària del Projecte de Llei d'acció exterior de Catalunya i, per tant, el nostre vot contrari a les esmenes a la totalitat presentades.

No ho tenia previst dir, però ho dic: és que nosaltres sabem distingir perfectament entre el que són les competències de la Generalitat i l'actuació d'un govern determinat. Per tant, la defensa d'unes competències no pressuposa avalar la gestió d'un govern, sense entrar a analitzar-lo, que no és el moment de fer-ho. Per tant, des del nostre punt de vista, l'únic criteri que s'hauria d'utilitzar en el moment de la presa en consideració d'un projecte de llei és si s'adiu al nostre marc legal, si s'adiu a les nostres competències, si s'ajusta al marc estatutari i constitucional vigent. I aquesta llei, des del nostre punt de vista, s'hi ajusta, i, per tant, estem a favor de tramitar-la.

Però aniré un punt més enllà. Nosaltres som fermes partidaris de l'acció exterior de Catalunya: la que fa el Govern, òbviament, però també la que fan entitats públiques i privades, la que fan les organitzacions no governamentals, la que fan les empreses, i també la que fan els ciutadans individuals. Nosaltres estem convençuts que una bona acció exterior és un dels millors serveis que podem fer al nostre país en aquest món global en què vivim, un món d'interdependències creixents i de sobirania compartides, un món de diàleg i d'acords, un món d'estructures polítiques i econòmiques de tipus federal. Per cert, quin millor punt de trobada que una pregunta i una solució federals?

Però el que ens porta avui aquí és parlar d'aquest projecte de llei, i els ho diré molt clarament: les competències de la Generalitat en matèria d'acció exterior estan contingudes en el capítol tercer del títol cinquè del nostre Estatut, i de forma molt concreta, i encapçalant-lo, en l'article 193. Algú dirà que per què parlo tant de l'Estatut. Home, és que, entre altres coses, molts –o alguns– el consideren superat, però resulta que en molts temes, com aquest, encara està per desenvolupar. Nosaltres creiem que es pot extreure encara molt profit d'un adequat desenvolupament del nostre Estatut.

Precisament per això, nosaltres probablement una de les esmenes que ens agradaria posar a la llei és una menció molt explícita..., és veritat que la llei ho fa en el

preàmbul i en algun article, però potser aniria bé que a l'article primer de la llei diguéssim precisament això: que aquesta llei el que fa és desenvolupar uns preceptes estatutaris que donen a la Generalitat unes competències àmplies en matèria d'acció exterior.

També els volem fer avinent que el projecte, des del nostre punt de vista, és millorable, i per això està el tràmit parlamentari, i ens donarà molta feina. En primer lloc, perquè, tot i que porta el títol, el nom d'«acció exterior de Catalunya» –i subratllo «de Catalunya»–, és més aviat un projecte de llei de l'acció exterior de la Generalitat. I nosaltres creiem que cal enfortir aquesta dimensió nacional, de país, i donar una mica més de relleu a determinades qüestions, perquè no dona, al nostre entendre, prou importància a molts altres actors d'aquesta acció exterior. Nosaltres volem que els grans esforços que es fan des d'altres administracions catalanes i des de la mateixa societat estiguin ben presents en aquesta llei. El món local, les entitats especialitzades, les ONG, les universitats, han de veure reflectida la seva trajectòria en aquest camp, la seva capacitat i el seu potencial.

Des d'aquest punt de vista –també és una reflexió que deixem oberta al conjunt de grups de la cambra–, potser seria convenient recollir aspectes rellevants de la iniciativa que per part de moltes entitats s'està treballant a partir de la proposta d'un pacte nacional d'acció exterior, que cal seguir de prop.

Nosaltres hem trobat a faltar mencions expressives a àmbits d'actuació que considerem d'especial rellevància, com poden ser el Comitè de les Regions, l'euroregió, la UNESCO –que, efectivament, hi ha una menció a organismes culturals, però nosaltres creiem que val la pena aprofundir en la línia que el mateix Estatut assenyala–, o potser singularitzar la prioritat europea i euromediterrània de la nostra acció exterior.

També els ho he de dir, potser en un sentit complementari un xic diferent: no ens sembla tampoc suficient la previsió de col·laboració amb els instruments d'acció i de política exterior espanyols, que és contemplada també en el mateix article 193.2 de l'Estatut. Una adequada suma entre la utilització de mecanismes propis, en els quals entra molt la llei, i de mecanismes estatals ha de multiplicar els efectes de la nostra acció exterior. Nosaltres no sols no volem trencar: és que tampoc volem desentendre'ns. Nosaltres volem sumar, aprofitar i optimitzar. Les estructures de l'Estat espanyol són també, han de ser també estructures d'estat ben nostres, almenys mentre en formem part.

Per cert, a mi no m'estranyaria que en el decurs del debat algú digués que aquesta llei és una nova «estructura d'estat» –perquè ara utilitzem, si m'ho permeten, abusivament aquesta expressió. Però la veritat és que l'única estructura que recull aquesta llei és una nova comissió interdepartamental, i es remeten l'estructura i el funcionament d'aquesta comissió a un reglament que el mateix Govern haurà d'aprovar un cop la llei estigui aprovada. Jo no sé si caldria precisar una mica més el contingut d'aquesta comissió en la mateixa llei; en tot cas, ho veurem en el debat. Però volia posar aquest exemple com una nova mostra que aquest

projecte de llei està més pensat pel que fa a l'acció exterior de la Generalitat que no pas a l'acció exterior de Catalunya.

En aquest sentit, nosaltres, vull anunciar-los que presentarem una esmena –que voldríem que fos subscrita per tots els grups i, per tant, estem disposats a parlar-ne inclús abans de formalitzar-la– per constituir un consell de l'acció exterior de Catalunya que pugui fer realitat aquest plantejament global d'acció exterior amb representació i protagonisme de tots els actors implicats en l'acció exterior del nostre país.

Des d'aquest punt de vista, moltes vegades les paraules i els fets no van de la mà. Perquè ens ha preocupat el plantejament del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat, que, efectivament, ha donat un formidable impuls al Diplocat, que segurament el Govern encara hauria volgut més gran, però al mateix temps disminueix aportacions públiques al Cidob, a l'IEMed, al Consell Català del Moviment Europeu, a la Casa Àsia o a la Casa Amèrica, per no parlar de la important davallada de les partides destinades a cooperació al desenvolupament, pau i drets humans. Si no m'erren les xifres, i si no em corregiran, doncs dels 15 milions de l'any passat passem a 6 aquest any. Per tant, podem parlar molt que l'acció exterior ha de ser compartida, podem parlar molt que els millors ambaixadors de Catalunya a l'estranger són les nostres ONG, però si al mateix temps els retallem les seves possibilitats doncs precisament retallem aquesta acció exterior.

Jo crec que tots som bastant conscients d'això, començant pel president de la Generalitat, perquè en els seus viatges a l'exterior, com a mínim en els dos més recents, ha evitat tant la visita als projectes de cooperació a Gaza, a Palestina, com als projectes de cooperació a l'Índia, que han estat impulsats precisament per ONG que han vist dràsticament reduïdes les aportacions públiques.

Per tant, ho repeteixo, per nosaltres l'acció exterior de Catalunya no és només l'actuació exterior de la Generalitat. Ni ho és ni ho ha de ser. Espero que en la tramitació parlamentària d'aquest projecte de llei serem capaços entre tots de deixar-ho clar, i també esmenar una altra lamentable absència: la de la llengua occitana parlada a l'Aran, l'aranès, que també hauria de ser objecte d'acció exterior, ho repeteixo, de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, consellers, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Bé, d'entrada dir que el nostre grup, evidentment, també votarà en contra de l'esmena a la totalitat de PP i Ciutadans, perquè el nostre respecte a les competències de la Generalitat en matèria d'acció exterior és absolut, el nostre reconeixement és

total i sense clivelles. Aquesta esmena a la totalitat, per nosaltres és una nova manera de demostrar menyspreu cap a les institucions catalanes. I de vegades, moltes vegades, em pregunto exactament què fan el PP i Ciutadans aquí asseguts al Parlament, quan tenen tan poc respecte pel Parlament i per la Generalitat.

Per nosaltres aquesta és una llei molt necessària, molt necessària però poc innovadora, poc innovadora i a més insuficient; una mica escassa, si m'ho permet. El nostre problema no és la Generalitat mateixa, sinó el partit que governa aquesta mateixa Generalitat. Després de l'Estatut del 2006, com ja s'ha dit, i adquirint noves competències, era imprescindible l'existència d'un articulats propi i d'una llei pròpia. Ara bé, val a dir que no és amb aquesta llei que s'inaugura la política d'acció exterior, sinó que anteriorment ja n'hi havia hagut una, i a més a més la bona, si m'ho permeten.

La llei ens ha de servir, doncs, per posar negre sobre blanc tot allò que sovint ja existeix i es fa de manera natural des de les nostres institucions. Però també cal recordar, que no s'ha esmentat aquí en cap moment, que ja hi ha una Llei de cooperació del 2001 i una Llei de foment de la pau del 2003, aprovades al Parlament i plenament vigents, a més. Però el que cal, precisament, és ampliar la visió de l'acció exterior de Catalunya que té el Govern de la Generalitat respecte a la cooperació i respecte a les polítiques per fomentar la pau. Perquè en aquest articulats, en aquesta Llei d'acció exterior, aquest projecte que se'ns presenta avui, francament, l'esmena a la cooperació del desenvolupament i per la pau és pobra. Així ho expressen les entitats del tercer sector.

No obstant, també creiem que si es tracta de construir estructures d'estat perdem oportunitats excel·lents per fer una llei molt més completa que abracci totes les competències d'acció exterior, entre les quals la cooperació i el respecte pels drets humans. Certament, ambdós aspectes se citen en els principis rectors, però posteriorment ens falta contingut en l'articulat.

Des del nostre punt de vista, la llei no és incorrecta, però té mancances ja des dels inicis, sobretot en un tema que per nosaltres és cabdal: la participació ciutadana. L'acció exterior és una política pública, i com a tal hauria de comptar amb la participació dels grups parlamentaris des del principi. El seu projecte no es pot limitar a un simple procés informatiu, creiem. Per tant, el major problema que d'entrada ens planteja és la mateixa participació política i ciutadana a l'hora d'elaborar aquest projecte de llei. Quin tipus exactament de procés de participació ciutadana ha endegat la Generalitat, les institucions públiques, per redactar aquest projecte de llei?? I quants mesos ha durat, aquest procés? Quantes entitats hi han participat? Vostès saben que en paral·lel, com bé ja s'ha dit aquí, existeix un Pacte nacional d'acció exterior, promogut per cinquanta-set entitats de la societat civil catalana. Aquestes entitats ja tenen un coneixement i una experiència en política d'affers exteriors inqüestionable. Se les ha tingut en compte a l'hora d'elaborar aquest projecte de llei? A nosaltres ens sembla que poc. Hauríem de reflexionar sobre el fet que mentre vostès fan una llei els principals protagonistes i afectats per la mateixa llei hagin endegat un procés perquè el Govern senzillament no els deixa participar

en el contingut d'aquesta llei. Les entitats del Pacte nacional d'acció exterior fa gairebé un any que treballen amb una metodologia molt inclusiva, molt rigorosa, i a més de consens, i han arribat, com bé s'ha dit també, a vuit àmbits d'actuació que són imprescindibles dins de l'acció exterior. Vegem si la Llei d'acció exterior recull aquests vuit àmbits d'actuació, perquè si és veritat que hi ha un procés de participació i s'ha escoltat les entitats doncs hauríem d'incloure aquests vuit àmbits d'actuació. Identitat i cultura? Sí, tot i que es deixen l'occità. Economia? Sí. Europa social? No. Representació institucional exterior? Sí, i de sobres. Cooperació internacional al desenvolupament? Fluixeja, i molt. Pau, seguretat i defensa? No. Medi ambient? No. Migracions? No.

El que sí que trobem en aquesta llei són excessius principis rectors que després no es contemplen en l'articulat. És a dir, paraules i conceptes desideratius que després no prenen forma d'imperatiu. No ho diem nosaltres; ho diu Amnistia Internacional, que ens ha fet arribar una demanda, suposo que a vostès també, pel que fa a la manca de transversalitat dels drets humans en aquesta llei. Manca, doncs, molt protagonisme dels drets humans, que hauria de ser el principal objectiu de qualsevol política d'acció exterior promoguda pel Govern de la Generalitat o promoguda per qualsevol altre govern. Des del Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa creiem que cal dotar de contingut els drets humans com una línia estratègica de l'acció exterior catalana. Com? Doncs ampliant les referències a la normativa internacional o establint procediments de planificació i seguiment del seu compliment. Si fem referència a la necessitat de respectar els drets humans però després no ho apliquem, doncs malament anem, no?

Aquest és el cas o l'exemple clar de les empreses catalanes. Un punt que queda ben recollit en aquesta llei és la internacionalització de les empreses, certament. Això sí, sense condicionants, sense demanar-los que tinguin en compte o respectin els drets humans, sense exigir-los que no s'aprofitin de la manca de regulació i protecció de drets laborals en països en vies de desenvolupament. Molt coherent, tot plegat. De veritat que no entenem que es puguin promoure drets humans i la internacionalització de les empreses a la mateixa llei però a les segones no se'ls exigeixi el compliment dels drets humans quan toca.

Per nosaltres és necessari que la llei promocioni els valors rectors que recull l'Estatut d'autonomia pel que fa a les empreses catalanes, també, i que les empreses s'adeqüin a la legislació internacional. És a dir, com fan altres lleis d'acció exterior a nivell europeu, caldria que la nostra tingués els dispositius polítics i jurídics necessaris per controlar les actuacions comercials i econòmiques a l'exterior.

Si volem ser punt de referència i capdavaners a Europa, hauríem de començar per exigir la màxima rendició de comptes per exemple, també, en temes de medi ambient. És d'una certa hipocresia fer lleis mediamientals a casa nostra i després permetre que les nostres empreses desforestin, contaminin i desertitzin part de Colòmbia o de Guatemala, entre molts altres països.

Amb prou feines l'articulat parla de cooperació al desenvolupament, certament, tot i que és una obligació del Govern dins del marc estatutari. El text actual de la llei, com dèiem, presenta una visió de l'acció exterior i de la cultura catalana exclusivament. I, escoltin, ja està bé; no els ho critiquem pas. El problema és que no acceptem ni comerç ni cultura a canvi de drets humans o cooperació, sinó que ho volem tot. Volem una llei complexa i completa, per a tots i totes, no només per a uns sectors de població i per a unes elits. Però la llei no fa pràcticament referències al treball per la pau, les polítiques de solidaritat internacional en general. Quina casualitat. Quan li retrièrem l'altre dia en comissió que s'oblida de la cooperació per al desenvolupament als pressupostos ens diu que és una assignatura pendent per falta de liquiditat. Quan els diem que s'obliden de la cooperació al desenvolupament a la llei, què ens contestaran, si legislar, de fet, està inclòs al sou dels diputats, suposo? No deu ser que vostès en realitat en això també tenen certs prejudicis ideològics a l'hora de contemplar la cooperació internacional a la llei?

Un recordatori, també. Hi ha dos incompliments, d'entrada, dins d'aquesta llei que ja es donen. En matèria de cooperació, per exemple, doncs incompleixen el punt d, ja que parlen de donar continuïtat i estabilitat a les polítiques de mitjà i llarg termini i vostès han aniquilat directament la política de cooperació en un tres i no res. I pel que fa a l'equilibri territorial, doncs a Lleida no som el 0,07, precisament, de la població catalana, sinó el 6 per cent, aproximadament. I, a més, si m'ho permet, amb un teixit associatiu molt actiu i desenvolupat. No entenem per què la Coordinadora d'ONGD de Lleida només rep el 0,07 per cent del pressupost de cooperació, i després ens omplim la boca amb la importància de la cooperació descentralitzada.

Per nosaltres la millor marca catalana és la diplomàcia. En conclusió i en definitiva, aquesta llei el que vol és precisament promocionar en gran part la marca catalana. No ens hi oposem pas. Però aquesta marca, ja els ho hem dit per activa i per passiva, no només es construeix a través de les empreses i la diplomàcia institucional, entre les elits, sinó a través del treball de la societat civil. Només la Federació Catalana d'ONG saben vostès que té projectes de cooperació des de fa més de vint anys en cent tres països diferents, i per Iniciativa i Esquerra Unida la cooperació és la millor diplomàcia pública de les ONG. L'ajuda al desenvolupament fa que els catalans i catalanes tinguem un bon nom i que ens estimin allà on anem. Ens guanyem un respecte a nivell internacional com a país solidari, i això ens obre moltes portes. El president Mas hauria de provar de viatjar a Palestina o a l'Índia de bracet de les entitats catalanes que hi fan cooperació. Millor encara: provin d'asseure les empreses i les entitats de cooperació en una mateixa taula en unes jornades a l'Índia i treballin activament perquè les empreses col·laborin en els projectes de les ONG catalanes, si tant es creuen de veritat la col·laboració publicoprivada.

En aquest text, tal com està, al projecte de llei, la implicació i protagonisme de la diplomàcia ciutadana és pràcticament..., és inexistent. Per sort, encara que-

da una oportunitat. Som a temps de rectificar la mala praxi pel que fa a la participació ciutadana, i esperem que a partir d'ara el Govern escolti i rectifiqui amb les futures compareixences de les entitats i experts, tot i que si ho haguéssim fet d'antuvi ens hauríem estalviat duplicar feina i disgustos per part dels que se senten abandonats pel Govern, com les mateixes comunitats catalanes a l'exterior i les nostres organitzacions no governamentals.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Avui és 4 de desembre. Fa trenta-sis anys que va morir en una de les manifestacions que van omplir els carrers d'Andalusia Manuel José García, en la Diada Nacional d'Andalusia. Una salutació, doncs, al poble andalús en la seva diada.

Sentim molt començar així la intervenció..., però ja advertim que votarem en contra de les esmenes a la totalitat, perquè estem ansiosos i disposats a parlar d'acció exterior de Catalunya, d'acció exterior també del Govern de Catalunya. Però hi ha hagut una afirmació dels dos primers grups, d'un dels dos primers grups que ha intervingut al principi, que és certa. Fins i tot algú més hi ha fet referència. De fet, la llei el que fa és posar per escrit, ordenar, donar text, a allò que més o menys ja es fa; no obre noves vies, en blindar algunes, estableix alguna nomenclatura nova, però en realitat el que fa és ordenar allò que existeix a partir d'una possibilitat que obre l'Estatut, i sobretot perquè l'Estat espanyol desplega la seva pròpia llei en aquest sentit, i per tant per repartir competències.

I aquí entrem en un primer preàmbul que nosaltres volem si més no expressar i verbalitzar des de la lògica que convingui, però és justament el debat entre dues lògiques de legislació diferents: una lògica que és la que arrosseguem des de fa molts anys, que continua impregnant aquesta llei de dalt a baix, que és la lògica dels poders autonòmics; no es legisla per pensar què hauríem de fer, què necessita la nostra societat, i per tant quins mitjans hi posem, sinó que es legisla per saber a qui toquen les competències d'allò que un altre ja ha marcat com ha de ser i com serà.

En aquest sentit, legislar per blindar allò que ja es fa han d'entendre que no entusiasma ningú ni respon a les necessitats probablement reals que té la societat de dotar-se d'una acció exterior, que ha de ser concertada i mancomunada obligatòriament; és a dir, no exclusiva del Govern. Seria la necessitat que tindria la societat, i que en aquesta llei queda molt poc reflectida, perquè respon a aquesta lògica.

La lògica contrària seria una lògica més sobirana, una lògica més responsable i més d'acord amb les necessitats de la societat, i per tant més democràtica, que dissenyaria o hauria inclòs en aquest redactat el disseny del marc necessari a desplegar en acció exterior per internacionalitzar l'economia, la societat, la polí-

tica, els valors, les universitats, el coneixement de la societat catalana, cosa que, i disculpeu que hagi de fer aquest preàmbul, aquesta llei no fa en absolut. Ens ajudarà poc, en tot cas el poc que es pugui, aquesta llei, en aquest desplegament de l'acció exterior. No voldríem haver de fer lleis per resoldre qui fa què, sinó per resoldre què cal fer. I aquest «què cal fer» queda substituït pel «qui fa què». És a dir, per com es reparteixen les competències.

Nosaltres entenem que hi ha una sèrie de mancances, que voldrem discutir en el tràmit parlamentari per què passi aquesta llei, que tenen a veure amb la participació, amb el compromís, amb l'ambició i amb l'extensió, fins on arriba aquesta llei.

D'entrada, un concepte, el de la participació, que principalment..., no es restringeix a com s'ha elaborat aquesta llei, que això és, diguem-ne, justament, només el principi, sinó a quins mecanismes posa a disposició aquesta llei per elaborar una política exterior concertada i consensuada. Nosaltres entenem que si aquesta és una política de país, mal favor li fem si la política només la fa el Govern, n'informa el Parlament, el Parlament pren posicions des de l'oposició per oposar-s'hi i quan arriba al Govern la canvia. Entendríem que aquesta seria una de les poques polítiques que per lògica hauria de ser concertada des del Parlament. I, per tant, hauríem entès com a estratègic que la mateixa llei creés un mecanisme d'ordre parlamentari perquè es concertessin al màxim possible les línies estratègiques de l'acció exterior, així com el seu control. Si les compareixences de l'acció exterior han de ser de la profunditat i detall d'algunes de les compareixences que veiem –o almenys nosaltres, que som grup nou– en moltes de les comissions, de poc –de poc– s'assabentarà l'oposició..., o podrà orientar també els grups de l'oposició cap on ha d'anar la política exterior.

Igual que hi ha d'haver mecanisme parlamentari, hi ha d'haver mecanisme de participació social. Si ja és gairebé consens absolut que l'acció exterior és bàsicament una acció mancomunada de tota la societat, que es fa des de molts diferents àmbits, l'espai, també, on es parli, s'avaluï, es determini, aquesta acció exterior ha de ser també un espai de participació social.

Hi ha un segon punt que també en la lectura de la llei ens crida l'atenció, perquè té molta força però ens temem que no en tingui cap en l'acció que es desplegui a partir d'aquesta llei, que és la coherència. Dins dels principis rectos s'hi estableix la coherència. I per què ho diem? Home, doncs perquè les proves justament que ens antecedeixen a pocs dies de la lectura o del debat a la totalitat d'aquesta llei no són gaire afalagadores. Si hi ha d'haver coherència en el conjunt de l'acció exterior, s'ha de ser conscient que no es pot anar només com a representant de les empreses a visitar Israel. S'hi va amb tot el bagatge de la societat catalana. No només en cooperació. S'hi va amb els valors, s'hi va amb el compromís internacional, s'hi va amb tot plegat. I això és complex. S'hi ha d'anar a visitar empreses, si cal anar-hi, però s'hi ha d'anar a fer moltes altres coses. I ho dic des de l'elogi, no des del que voldríem fer nosaltres. Però a l'hora de parlar..., una llei..., d'acord amb tothom. Així és com fan les lleis els

estats, o almenys els estats que donen una importància i uns valors a la seva acció exterior. Però crec que és com hauria tothom de prendre's les relacions exteriors o les relacions amb els altres, aportant-hi tot l'embalum de valors. Per tant, la coherència, que és un valor i és un principi molt lloable, són, però, les accions les que la determinen.

He dit que hi ha una certa nomenclatura nova al Pla estratègic d'acció exterior més enllà del que es feia fins ara. Entenem que òbviamment no s'ha d'elaborar des del Govern i informar el Parlament. Hi ha d'haver altres mecanismes que l'articulin.

En la relació bilateral amb altres governs, ja ho parlarem en el seu moment, però ens temem que no hauríem de considerar al mateix nivell l'acció exterior que podem realitzar amb qualsevol altre govern autonòmic que amb aquells territoris amb qui compartim llengua i que formen part de la mateixa nació que la nostra. En tot cas, no ho entendríem en absolut com a acció exterior, i cal articular altres mecanismes.

Pel que fa a la diplomàcia ciutadana, ja ho he dit, ara i avui són principalment les ONG, el món universitari, els investigadors, els petits empresaris, els qui expliquen molt millor que la institució catalana al món què és Catalunya, qui som els catalans. Amb tota la seva diversitat –òbviamment, perquè ningú els imposa un punt de vista únic, ni oficial ni institucional–, són ells els qui fan la major tasca diplomàtica arreu del món, i la fan de forma, a més a més, incansable. Per tant, conscients d'això, és tant o més important ser presents a les xarxes internacionals, ser presents als fòrums internacionals, a través de qui sigui de la societat catalana que dictaminar quina ha de ser la funció de les delegacions o de les institucions catalanes a l'exterior. Qui explica la societat al món avui en dia és sobretot la molt internacionalitzada societat civil catalana, amb totes les seves diversitats i tots els seus estaments.

Trobem a faltar una presència molt més transversal i acurada en tota la llei del compromís amb els drets humans, amb els drets socials, amb els drets laborals. I és que som país del nord, som país del centre. Som la perifèria d'Europa, però en el context mundial no deixem de ser països del centre i del nord, industrialitzat i capitalista. I això comporta unes responsabilitats específiques. Perquè hi ha empreses pel món de capital català que vulneren, si no sistemàticament sí per norma, drets humans, drets socials, drets laborals. S'aprofiten de legislacions molt febles de governs poc democràtics, i s'aprofiten sobretot de regions on l'estat té molt poca presència. I això és responsabilitat nostra. No podem mirar cap a una altra banda. És la responsabilitat de controlar i de legislar fins allà on pugui aquest Parlament. I, per tant, com a país del centre, tenim també aquest deure i aquesta obligació.

Òbviamment, l'esment és imprescindible en el cas de la cooperació. De totes les polítiques d'internacionalització de Catalunya, d'acció exterior de Catalunya, la cooperació és la més reconeguda, la més potent, la que més extensió té. Ha estat la més retallada, la més ignorada, la més apartada pel Govern de la Generalitat. I, per tant, en aquest sentit se'ns fa difícil entendre la

coherència del text complet de la llei. No només hem de ser empresa i cultura, en l'acció exterior, sinó que sobretot hem de ser societat, compromís, projecte complet i futur.

I amb trenta segons que em queden, i parlant d'acció exterior, deixin-me parlar d'una altra acció exterior que s'esdevindrà, diguem-ne, a l'exterior d'aquest hemicycle avui, per la qual cosa els diputats i la diputada de la Candidatura d'Unitat Popular, en oposició al fet que sempre, pressupost rere pressupost, des que va començar la crisi, paguem els mateixos allò que no hem fet i allò que no devem, ens unirem a les manifestacions, a les mobilitzacions, que començaran a les sis a Foment Nacional del Treball i ens absentarem momentàniament d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Mireia Canals.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, presidenta. Consellers..., saludem els membres de la conselleria de Presidència que ens acompanyen i el secretari d'Afers Exteriors del Govern, i també els membres de la secretaria que ens acompanyen.

Aquesta llei arriba al Parlament fruit d'un compromís del Govern en seu parlamentària. I és per aquest motiu que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió cercarem tot el consens possible per dotar-la d'una major seguretat jurídica.

El nostre grup parlamentari és de la creença que aquesta llei és del tot necessària i del tot oportuna. Primer, perquè cal desplegar les competències de l'Estatut d'autonomia en matèria d'acció exterior. Concretament, i per si genera, que he vist que sí, algun dubte en aquells grups parlamentaris contraris a aquest projecte, la Sentència del Tribunal Constitucional 31/2010 no va anul·lar cap dels articles de l'Estatut d'autonomia del 2006... De fet, aquesta llei planteja el caràcter obligatori i configura un àmbit d'actuació legalment establert en dos capítols del títol cinquè: el capítol II, dels articles 184 al 192, on es regulen les relacions de la Generalitat amb la Unió Europea, i el capítol III, dels articles 193 al 200, on es regula l'acció exterior de la Generalitat.

I, d'altra banda, és del tot oportuna per tal de desenvolupar normativament les disposicions estatutàries, perquè això facilitarà també l'establiment de directrius i mecanismes que permetran una millor coordinació interna dels diferents departaments i organismes en matèria d'acció exterior, i també l'acció exterior d'altres administracions i ens públics de Catalunya. En definitiva, maximitzar la potencialitat dels instruments d'acció exterior i el posicionament de Catalunya a nivell internacional.

La gènesi d'aquesta llei s'emmarca dins de quatre eixos principals, que són: el primer, la capacitat i vocació internacional, que ens situa com a motor al sud

d'Europa; el segon, la presència a l'exterior com a nació, culturalment, econòmicament i socialment; el tercer, la defensa i protecció dels nostres interessos a nivell europeu i internacional, i, el quart, allò que esmentava a l'inici, l'aval de l'Estatut d'autonomia per al desenvolupament de la llei.

Per tant, podem dir que aquest és l'inici d'una bona història, de bones notícies, en el sentit que és la primera llei d'acció exterior de Catalunya.

És una llei perfecta? Ja sabem que no. Però la nostra negativa no va en el sentit dels grups parlamentaris espanyolistes d'aquesta cambra. Al contrari: nosaltres voldríem que el Govern espanyol hagués facilitat l'establiment d'una política exterior per a Catalunya més ambiciosa i més activa. Ens agradaria poder dir que projectarem i conduïrem les nostres competències domèstiques a l'exterior i tenir totes les competències jurídiques per tal d'emprendre relacions internacionals al mateix nivell que l'Estat espanyol o qualsevol altre estat arreu del món. Però no és així, de moment. Al contrari: la llei espanyola vol posar murs a la nostra presència internacional, i ja els dic jo que això és impossible. Vol que les comunitats autònomes, les entitats que integren l'Administració local i les entitats i institucions que depenguin d'aquestes mantinguin informat el Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació de les propostes de viatges, visites, intercanvis i actuacions de projecció exterior, i volen a més a més que aquesta obligació d'informació no es faci només pel president o pels consellers, sinó per tots els alts càrrecs i membres d'assemblees legislatives. És a dir, els diputats d'aquesta cambra. Em sembla que en això es passen de frenada, que aquesta llei fa una mica d'olor de naftalina, eh?, com altres lleis aprovades i en debat al Congrés. Però, escoltin, senyors, és que fa més de trenta anys que fem acció exterior. I no passa res, eh? Confïem que la raó s'imposarà i que el Senat ho esmenarà. Almenys els diputats de Convergència segueixen aquesta llei ben de prop.

Com els deia, ens agradaria tenir grans missions diplomàtiques, visites curtes internacionals, poder reunir-nos amb d'altres caps d'estat sense ser vigilats, vetats o avaluats, signar acords bilaterals, acords marc de cooperació amb d'altres estats, en tots els àmbits en què a Catalunya li calgués, sense control ni fiscalització. Com fa el Govern belga, per exemple, amb les seves regions, sense anar més lluny. I el tenim ben a prop.

En un altre ordre de coses, a veure, m'agradaria dir als grups parlamentaris del PP i Ciutadans que si vostès estiguessin al Govern haurien de mirar de coordinar i ordenar l'acció exterior del Govern, així que l'esmena a la totalitat d'aquesta llei..., es basa en quelcom que vostès em sembla que no han acabat d'entendre: desplegar l'Estatut d'autonomia per tal d'ordenar internament l'acció exterior. D'aquí ve l'adequació i necessitat de tenir aquesta llei.

D'altra banda, aquesta llei serveix per reafirmar el compromís amb les comunitats catalanes a l'exterior i la cooperació; la primera inclosa dins l'article 31 del títol III, i la segona inclosa en l'article 15 del títol I. De fet, nosaltres ja tenim dues lleis vigents i vàlides, perquè considerem que ambdós sectors són suficientment

importants com perquè tinguin una llei pròpia, i totes dues aprovades per governs de Convergència i Unió, la primera el 96 i la segona el 2001, prova del nostre compromís.

Diputats Espejo i Milián, jo els explico –ja que veig que potser no ho tenen clar, eh?– allò que signifiquen els viatges del president. Una de les tasques de l'acció exterior del Govern de la Generalitat és ajudar en la captació d'inversió estrangera. I el programa «Invest in Catalonia», que ha captat 49 projectes d'inversió estrangera entre el gener i l'octubre del 2013, ha suposat un volum d'inversió de 202 milions d'euros i la creació de més de 2.000 llocs de treball directes. «Invest in Catalonia» treballa actualment en 240 projectes d'inversió estrangera a Catalunya.

El triangle de la recerca, ciència i innovació Massachusetts-Catalunya-Israel. Després d'haver visitat Massachusetts l'any passat, el president de la Generalitat va viatjar a Israel per completar el triangle tecnològic Massachusetts-Israel-Catalunya, i visità alguns dels projectes de recerca i desenvolupament de les principals empreses internacionals presents a Israel, com Cisco. L'objectiu era convertir i és convertir Catalunya en una *start-up nation*.

Aquesta missió ha acabat amb una seixantena d'acords entre empreses catalanes i israelianes. I no m'estendré, però com aquestes els en podria explicar moltes altres, dels resultats dels viatges del president, que no només es redueixen a unes fotografies, eh? I això em sembla, francament, senyor Espejo, vaja...

Vejam, després vostè també comentava la distància entre el Parlament i el Govern. Mentida. Set vegades ha comparegut el Govern aquesta legislatura: quatre el conseller, una la Direcció General de Cooperació al Desenvolupament, una el secretari, una el director general per la Unió Europea i, a més a més, li recordo que també vam fer un dinar amb tots els delegats que tenim a les delegacions a l'exterior. Per tant, no digui que aquest Parlament no està informat pel Govern, no digui aquestes coses, no menteixi a la ciutadania, si us plau.

I, senyor Milián, avui això semblava un concurs de disbarats, entre vostè i el senyor Espejo, no?, en les seves intervencions. No ho sé, perquè entre la seva intervenció i la del diputat Espejo no sé quina s'enduria el premi, eh?, la veritat.

Així que, davant de les esmenes a la totalitat del Grup del Partit Popular i de Ciutadans, els demano esperit constructiu, perquè ja veu que nosaltres tampoc estem del tot satisfets, amb allò que ens deixa fer el Govern del PP a Madrid. Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senzillament els demanem un esperit, com deia, realista i constructiu, que serveixi per poder oferir a la ciutadania una millor acció exterior del Govern de la Generalitat, que, ras i curt, serveix per projectar el país a nivell internacional. I, en definitiva, aquesta acció exterior es fa amb la voluntat de la millora de la qualitat de vida de les persones d'aquesta nació, i que només ens pot retornar amb més aliances i connexions internacionals.

La nostra responsabilitat, doncs, és fer un debat rigorós i constructiu per tal d'incorporar totes aquelles

aportacions que ens ajudin a tenir una llei més consensuada i una llei del tot consensuada, i per fer que Catalunya i la seva ciutadania sigui reconeguda arreu del món.

Gràcies, presidenta, consellers, diputades, diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(José María Espejo-Saavedra Conesa demana per parlar.)

Senyor Espejo-Saavedra?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, presidenta, por alusiones de la señora Sara Vilà...

La presidenta

Trenta segons.

José María Espejo-Saavedra Conesa

...i de la señora Mireia Canals...

La presidenta

Trenta segons.

José María Espejo-Saavedra Conesa

A la señora Vilà, de Iniciativa, usted ha cuestionado nuestra presencia en este Parlamento y nuestro respeto al mismo. Pues, mire, nosotros respetamos tanto a este Parlamento que no estamos dispuestos a tolerar que usted, cuestionando nuestra presencia aquí, insulte a los casi trescientos mil catalanes que nos han votado. Está claro que ustedes asumen el discurso de los buenos y los malos catalanes, de los catalanes de primera y de los catalanes de segunda. Ustedes no se creen el discurso de la igualdad que defienden.

Y, mire, señora Canals, yo no sé si el *president* ha firmado muchos contratos, pero yo, las fotos que tengo de los viajes del presidente son esta, de los focos...

La presidenta

Se li acaba el temps.

José María Espejo-Saavedra Conesa

...y esta, del cabeceo a gol. *(L'orador mostra a la cambra unes fotografies. Remor de veus. Sara Vilà Galan demana per parlar.)*

La presidenta

Senyora Vilà.

Sara Vilà Galan

Senyor Espejo...

La presidenta

Senyora Vilà, senyora Vilà, demana?

Sara Vilà Galan

Per al·lusions, per al·lusions, disculpi.

La presidenta

Trenta segons.

Sara Vilà Galan

Bé, no sóc jo ni és el nostre grup polític qui no respecta, precisament, la voluntat del poble de Catalunya, i no sóc jo ni el nostre grup polític qui no respecta les competències de la Generalitat en matèria d'acció exterior. Respecto moltíssim i respectem moltíssim els seus votants i qualsevol votant i qualsevol català, catalana que respecti la nostra voluntat.

La presidenta

Passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 27 vots a favor i 105 en contra. Per tant, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

El quart punt de l'ordre del dia és el debat... Sí? *(Pausa.)* Els senyors del públic, si us plau, que s'asseguin i ensenyin la pancarta a fora, però no aquí. Senyors del públic, els faré... *(Remor de veus.)* Volen seure, si us plau? Volen seure si us plau? *(En el sector del públic unes quantes persones despleguen una pancarta.)* Si us plau, que surtin de l'hemicicle. *(En el sector del públic algú crida: «No a les retallades!», «Les pensions no es toquen, ni allà ni aquí!» Aplaudiments.)*

Passarem al quart punt de l'ordre del dia, però sí que els vull fer avinent que la responsabilitat de complir el Reglament la tenim tots, tots els grups, i si hi han persones al públic que no es comporten, jo demano en aquest sentit col·laboració. *(Aplaudiments.)*

Proposició de llei

de la biodiversitat i el patrimoni natural
(debat de totalitat) (tram. 202-00006/10)

El següent punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de la biodiversitat i el patrimoni natural. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Hortènsia Grau. *(Pausa.)*

Si han de sortir, els senyors diputats i les senyores diputades, si us plau, que ho facin de pressa. Si han de parlar, si us plau, ho podrien fer fora. Senyors diputats i senyores diputades, estem iniciant el quart punt de l'ordre del dia i la diputada intervinent està esperant des de fa un minut. *(Pausa.)*

Té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, primer de tot, el suport i la meua solidaritat a la gent que està aquí fora manifestant-se contra aquests pressupostos.

Diputats i diputades, suposo que molts de vostès ahir devien veure, ahir a la nit, el reportatge de TV3 sobre la lluita per protegir els aiguamolls de l'Empordà. Si no l'han vist els el recomano. Entendran millor que avui..., si el van veure, entendran millor que avui tornem a presentar aquesta llei de biodiversitat i patrimoni natural, perquè molts dels ingredients d'aquesta llei ahir traspuaven en aquell reportatge.

Per què tornem a presentar la llei, es preguntaran? Una llei que ja va ser debatuda, rebutjada en aquest Ple el 6 de juliol de 2011, pels mateixos grups que llavors van presentar esmenes a la totalitat i les han tornat a presentar. Ens podrien dir que hi ha altres urgències mediambientals, com la contaminació de l'aire per sobre dels nivells admissibles, per exemple, a la regió metropolitana, o l'alt nivell de nitrats en més del 65 per cent dels aqüífers, o fins i tot l'atzucac que tenim en el tema del cabal ecològic de l'Ebre. Però, com diu el proverbi xinès, de vegades, el que és més urgent no ens deixa temps per al que és més important i, per tant, jo crec, nosaltres creiem, el nostre grup, que aquesta llei és important.

Primer, perquè hem de protegir la diversitat, perquè els ecosistemes compleixen tota una sèrie de serveis ambientals que, conforme es van deteriorant, faran molt més difícil la vida, i no cal posar exemples que tots coneixem, com la pol·linització, el tema de les abelles, els cicles biològics o el paper que compleixen en les cadenes, per exemple, els ratpenats, etcètera. I perquè, a més, el Govern de Convergència va dir que la faria. Fins i tot va aprovar una proposta de resolució, a instàncies del PSC, el febrer de 2012, comprometent-se amb aquesta llei. I també perquè amb el pacte de govern que vostès tenen amb el grup que dona suport al Govern, amb Esquerra Republicana, també és una de les mesures, justament la mesura 52, per un país més sostenible fer aquesta llei.

Però també, en segon terme, perquè a Catalunya tenim un tresor, i ho sap bé el conseller. Catalunya és un dels països, una de les regions més riques en biodiversitat, i no cal que els ho expliqui. Els podria posar molts exemples, però és que aquesta biodiversitat, aquest mosaic d'hàbitats és una estructura d'estat, i actualment, tot i que en tenim la majoria de les competències, no hem legislat i no hem desenvolupat aquesta llei. Tenim una llei estatal, la 42/2007, que inclús jo diria que fins i tot en algunes qüestions és intervencionista i ens envaeix competències. I ho hem de fer perquè, a més, la situació del medi natural travessa un moment crític. Ha empitjorat, en els darrers anys, tant pel que fa als recursos esmerçats, retallades brutals en les polítiques de medi natural, però també en les polítiques públiques de conservació i salvaguarda. I no ho dic jo: el mateix Informe sobre l'estat i les tendèn-

cies del medi natural a Catalunya, en el qual participa el Departament de Territori i Sostenibilitat –i em sap greu que no hi sigui el conseller Pelegrí, que veig que ha marxat i per al seu negociat també li interessaria–, doncs, justament, veiem que no hem avançat molt en aquests indicadors. Per tant, la inacció del Govern en aquest sentit és una greu irresponsabilitat i que, a més, pot tenir conseqüències econòmiques per incompliment de les directives europees, que podem tornar a rebre una multa, com ja va passar en la primera implantació de la Xarxa Natura 2000 amb les ZEPA.

En tercer lloc, perquè som europeus i a Europa no només s'hi és per demanar diners. A Europa hi hem de ser solidàriament i hem de complir, també, els objectius europeus. I hi ha una estratègia europea perquè els objectius que s'havien fixat del 2006 al 2010 van fracassar i avui dia hi ha una nova estratègia europea de cara a aturar la pèrdua de biodiversitat d'aquí al 2020, perquè, a més, aquesta pèrdua té greus conseqüències econòmiques. De fet, hi han estudis que fixen en 50.000 milions d'euros anuals els costos de la pèrdua de biodiversitat. Per tant, hem de seguir l'estratègia de la Unió Europea sobre la biodiversitat, que és la nostra assegurança de vida i el nostre capital natural. Una estratègia que, a més, fixa sis mesures concretes i quantificables que estan recollides en la proposta de llei que nosaltres els presentem: l'aplicació de la Directiva de les aus, el Pla de connectors biològics, assegurar la sostenibilitat de l'agricultura, la silvicultura, la pesca... I, de fet, en la nova política agrària comunitària –en la nova PAC– i en la nova política pesquera comunitària ja s'introdueixen moltes d'aquestes mesures, de *greening*, de verdeig, mesures ambientals. Per tant, també per complir i ser solidaris amb el nostre paper dins d'Europa, i perquè, a més, això és possible aprofitant millor els fons estructurals, augmentant el finançament de la Xarxa Natura 2000.

I en quart lloc, però no menys important, i dins d'aquesta dialèctica global i local en què estem, també per poder complir a nivell mundial i planetari amb les fites d'Aichi, que es van fixar per aturar la pèrdua de la biodiversitat que alguns experts ja anomenen «la sisenà extinció» pel ritme amb què estem perdent. De fet, a partir de la Conferència de Nagoya, l'ONU va fixar del 2011 al 2020 la dècada de les Nacions Unides per la biodiversitat, va fixar uns objectius estratègics i unes fites que cal complir, i nosaltres creiem que aquesta llei, en el seu desenvolupament, podrà complir.

A més, és que Catalunya té transferides la immensa majoria de les competències en matèria de protecció de la natura. Per tant, és el principal responsable del seu compliment i no es pot excusar, en aquest cas, amb una qüestió de la relació amb el Govern de l'Estat. Per tant, feta aquesta introducció i atès que la llei és àmplia i complexa, jo passaré a destacar aquells aspectes que considero més rellevants i importants de la llei.

Mirin, aquesta llei, per nosaltres, també té, a part del seu articulat i dels continguts, té un altre element que li dona valor afegit, i és el fet que aquesta llei, la proposta, va ser fruit d'un procés participatiu que es va realitzar al llarg del 2009 arreu del territori de Catalunya i que va poder seure en una taula cinquanta-una

entitats diferents, entitats agràries, conservacionistes, ecologistes, de caçadors, i que es posessin a treballar, quan vostès saben que hi han interessos molt contraposats, i que fessin tota una sèrie de propostes. I per això nosaltres creiem que això li dona un valor afegit. Potser, si no s'hagués optat per fer un procés participatiu, que jo ja sé que sempre des de l'oposició ens diuen: «Oh, i per què no la van aprovar quan vostès van estar al Govern?», bé, vam estar al Govern, tres partits en el Govern amb diferents mirades, i perquè, justament, seure tots aquests sectors en una taula i fer-los posar d'acord és complex.

És una llei, jo ho reconec, procedimental. Per què? Perquè intenta posar ordre legislatiu en tot l'entramat i caos de lleis que tenim sobre la gestió de l'espai natural i sobre els òrgans. I també és una llei que jo crec que, si fóssim capaços avui de superar el prejudici ideològic, dels quals els parlava aquest matí el conseller, i la poguéssim tirar endavant en el debat, veuríem la necessitat de tornar a crear un instrument potent de medi ambient, independent, que no fos jutge i part alhora i que, realment, no inhabilités l'esperit de les lleis d'impacte ambiental i d'avaluació ambiental, com passa en aquests moments.

La llei consta... Bé, és llarga, té nou títols, ja els ho diré. Mirin, qüestions que nosaltres posem en valor, en els títols primer i segon definim quin ha de ser el model català de conservació del patrimoni i considerem la conservació en totes les seves dimensions. I aquí parlem de la planificació estratègica, dels plans d'ordenació dels recursos naturals necessaris per poder ordenar els espais protegits, és a dir, què es pot fer i què no es pot fer, quins objectius, perquè, sense aquests instruments, la protecció acaba esdevenint paper mullat i, avui, només tenim aquests plans en pocs espais, en el Mas de Melons, a l'estany d'Ivars i en pocs espais més.

En els títols tercer i quart, que recullen..., per mi, són el moll de l'os i recullen aquelles mesures per fer efectiva la conservació; és a dir, aquí, es recull la voluntat d'integrar les polítiques de conservació a la resta de polítiques públiques –agrícoles, ramaderes, de pesca– perquè, si fem moltes lleis de biodiversitat, però no regulem, per exemple, la pesca amb les quantitats, el tipus de xarxa, el que es pot pescar i el que no també, la llei no tindria sentit. O en la regulació de l'ordenació del territori. Es dona rellevància en la llei al coneixement sobre el patrimoni com a base per conservar-lo amb efectivitat i, a més, s'introdueix en aquest coneixement tota una sèrie de catàlegs, inventaris de fauna, d'espècies exòtiques, d'hàbitats amenaçats, i aquí, destacar, per exemple, que el catàleg de fauna amenaçada de Catalunya som de les poques comunitats que no hem estat capaços d'aprovar-lo. Va haver-hi un primer catàleg el 2010, però, amb les eleccions i el canvi de Govern, suposem que torna a estar en el calaix on es va quedar i allí deu estar dormint el son dels justos. És especialment important, perquè, per exemple, les espècies exòtiques, el catàleg d'espècies exòtiques coincideix també amb una de les estratègies, amb un dels objectius de l'Estratègia 2020 de la Unió Europea, amb la lluita contra les espècies inva-

sores o al·lòctones i que, desgraciadament, veiem que té efectes molt perjudicials; no els parlaré del cargol poma, del musclo zebra o del morrot de les palmeres, però són situacions que ens estan afectant greument a l'agricultura. També volia destacar especialment la importància que dona aquesta llei a la conservació de la diversitat genètica pel que fa a l'agricultura i la ramaderia, és a dir, la protecció de les llavors i races autòctones i, a més, per poder tenir l'agrobiodiversitat.

També hi ha tot un títol que regula tot el que són els espais..., crear tot un sistema d'espais naturals protegits, que inclou, a més dels que ja teníem en la legislació catalana, les zones humides de la llista Ramsar i els espais de la Xarxa Natura 2000, però li dona estatus de sistema, és a dir, per poder-los incloure tots. I també, com a mesura transversal i superimportant i pendent, la connectivitat ecològica, perquè, per molt que protegem el territori, i avui tenim un 30 per cent de territori protegit, si no garantim els corredors, els connectors biològics, aquesta protecció no és efectiva; és com una xarxa en què tenim els nòduls, però no tenim els fils que connecten els diferents nòduls; per tant, una qüestió pendent i que esperem que puguem fer. També incorpora la responsabilitat exterior necessària en els projectes de cooperació, en els projectes d'internalització de l'economia. Ara, fa un moment, debatíem sobre la Llei de cooperació exterior; aquí hi ha tota una responsabilitat, també, en qüestions mediambientals.

I en el títol sisè, que aquest és especialment important per a nosaltres perquè fa referència als instruments de participació social, i aquí tot el paper que ha de jugar la custòdia del territori, els acords de conservació. L'altre dia, podíem visitar..., amb el Departament de Medi Ambient vam visitar diferents experiències i, per tant, creiem que la via és aquesta, aquesta acompanyada, també, dels mecanismes fiscals, de beneficis, exempcions fiscals que facilitin... I aquest és el títol vuitè, el que parla justament de tots aquests aspectes fiscals. Perquè, i molt ràpidament, amb els aspectes fiscals, no entraré a explicar-los tots, però hi ha un principi molt clar, que és: qui degrada, qui contamina, qui consumeix ha de pagar, i el que contribueix a mantenir aquests serveis ambientals que ens beneficien a tots, doncs, ha de rebre també una sèrie de beneficis. I també beneficis que no només..., han d'anar també en un fons, s'ha de crear un fons de conservació del patrimoni natural, perquè ja veiem la migradesa de les polítiques públiques, dels diners que s'hi posen. Per tant, hi ha d'haver un fons de conservació del patrimoni que no només es nodreixi dels pressupostos generals, sinó que també pugui aprofitar els fons comunitaris, els fons Life, i inclús tot el segon pilar, part de les mesures del segon pilar de la PAC, i més ara que tenim el *greening*. Per tant, i per acabar, el títol novè, que fa referència a tot el sistema de vigilància. Aquest sistema de vigilància, el règim que, més que sancionador, a mi m'agrada dir que són accions preventives i restauradores, aprofitant que tenim el Cos d'Agents Rurals, que hi ha gent excel·lentment formada.

En conclusió i per acabar, nosaltres creiem que la biodiversitat, els ecosistemes que conformen Catalunya són una part importantíssima del nostre patrimoni na-

cional, com ho és la llengua o la cultura, és a dir, diria que són una estructura de l'Estat, l'estructura material on és possible que es desenvolupi la vida. Per tant, sabem que aquesta llei no és la llei que voldria la majoria d'aquesta cambra, però és una primera proposta, a partir de la qual treballar, suprimir, esmenar, perquè costa molt crear consensos i perquè amb l'Estratègia 2020 no ens queda gaire temps. Per tant, els asseguro que des d'Iniciativa o jo mateixa ens és igual qui s'acabi apuntant el «tanto», el que volem és que aquesta llei es faci, que resolgui molts dels conflictes que avui tenim a casa nostra, que aturi la pèrdua de la diversitat. I jo, per això, aquí, m'agradaria que poguessin...

La presidenta

Senyora diputada...

Hortènsia Grau Juan

Ja acabo, presidenta. Que poguessin tancar els ulls un moment, escoltar les seves consciències, pensar en això, no?, en l'olor dels préssecs tot just collits, en el riu on es banyaven quan eren petits i, més enllà de les consignes dels seus respectius partits, votar en consciència des de la seva responsabilitat individual.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes a la totalitat té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Senyors i senyores diputats, el nostre grup ha presentat esmena a la totalitat a la Proposició de llei de la biodiversitat i patrimoni natural que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i que ha defensat, amb la vehemència –i ho dic amb el to més positiu–, amb la vehemència habitual, la diputada Hortènsia Grau. I si hem presentat aquesta esmena a la totalitat no és perquè no estiguem d'acord amb la biodiversitat i amb la conservació del patrimoni natural; aquesta és, segurament, una observació òbvia, però que vull que quedi clar, no? I està tan clar que hi estem a favor que el primer ministeri de medi ambient es va crear, precisament, amb un govern del Partit Popular. Amb el que no estem d'acord és amb el concepte que té Iniciativa sobre aquesta qüestió ni amb el plantejament d'aquesta proposició de llei, que, per cert, i ho ha dit la diputada Hortènsia Grau, no és la primera vegada que passa per aquest Parlament.

Vostès van governar set anys, dos legislatures, i precisament la seva conselleria era la de Medi Ambient. Aleshores, sembla que no tenia massa interès per a vostès. Es produeix un canvi de govern, passen a l'oposició i què és el primer que fan? Traure la pols a un projecte ja existent, però que havien ignorat, i presentar-lo com a proposició de llei debatuda i rebutjada el 6 de juliol de 2011. Nova legislatura, tornem a traure

la pols i tornem a presentar el projecte. No se'ls pot negar perseverança des de l'oposició, perquè, des del Govern, no van tenir el mateix interès. Han fet, és cert, alguna actualització, com és incorporar la Conferència de Nagoya, de l'any 2010, però la resta és exactament el mateix, és exactament igual.

Aquesta llei no és una prioritat. Tenim un full de ruta sobre la matèria, tots els acords internacionals, les normes i recomanacions que organismes com el Consell d'Europa o el Conveni sobre la Diversitat Biològica han fet, i molt especialment el programa de treball mundial per a les àrees protegides. El Pla d'acció de la Cimera Mundial del Desenvolupament Sostenible de Johannesburg, avalat per l'Assemblea General de les Nacions Unides. A nivell europeu, la comunicació de la Comissió de les Comunitats Europees també va abordar els instruments per detenir la pèrdua de la biodiversitat, i això només per citar uns exemples.

Però hi ha també una llei a nivell estatal, la Llei 42/2007, de 13 de desembre, del patrimoni natural i de la biodiversitat, modificada, precisament, el 20 de desembre de 2012, una llei que recull les normes internacionals i que respon a la preocupació pels problemes relatius al patrimoni natural i a la biodiversitat. I la nostra Constitució, que precisament demà-passat farà trenta-cinc anys, estableix en el seu article 45 que «todos tienen derecho a disfrutar de un medio ambiente adecuado para el desarrollo de la persona, así como el deber de conservarlo, exigiendo a los poderes públicos que velen por la utilización racional de todos los recursos naturales, con el fin de proteger y mejorar la calidad de vida y defender y restaurar el medio ambiente». Y de esto hace treinta y cinco años y sigue plenamente vigente, una constitución que fue de consenso y eso ha permitido treina y cinco años de democracia, de fortalecimiento de nuestro Estado de derecho y que ha de continuar siendo la garantía de convivencia y de unidad, y recordar también que, gracias a la Constitución, hemos conseguido y tenemos el mayor grado de autogobierno en Cataluña.

Pues, ya ven, señores de Iniciativa, que el medio ambiente no es solo patrimonio suyo, aunque ustedes hayan querido hacer de ello su bandera y su parcela particular. Nuestro Estatuto de autonomía también establece una serie de derechos y deberes en relación al medioambiente, pero es que, además, en Cataluña se han ido aprobando, desde el año 79, un conjunto de disposiciones que han configurado un ordenamiento en materia de conservación del patrimonio natural propio de Cataluña.

Ustedes no pretenden, con esta proposición de ley, proteger la biodiversidad. Saben que está protegida. Ustedes lo que pretenden es marcar territorio, ustedes lo que pretenden es enarbolar la bandera del ecologismo, aun cuando tuvieron la oportunidad de hacerlo en los siete años de gobierno y no tuvieron el interés súbito y repentino que les ha aparecido desde la oposición.

Hay una cuestión que me preocupa enormemente en esta ley y es la preeminencia que otorgan a la biodiversidad por encima de cualquier otra consideración, la radicalidad en sus planteamientos. Cualquier ley ha

de ir encaminada como principal objetivo no a los territorios o a las especies animales, sino a las personas, y en primer lugar a las personas y, en todo caso, no han de ir en contra del crecimiento económico sostenible –sostenible–, en eso estamos de acuerdo. Pero ninguna ley debe de ir en contra del progreso, y les pondré unos ejemplos.

A mí me preocupa el agricultor también, me preocupa el mundo rural. El payés contribuye de manera decisiva a la biodiversidad y a la conservación del patrimonio natural y del medio ambiente. El *pagès*, el ganadero, han de ser los protagonistas en una ley de biodiversidad. Y ustedes no hablan de ellos. En su ley no son protagonistas, priman territorio y priman especies. Y por aquí no vamos bien.

Y les he dicho que les pondría dos ejemplos, y son dos ejemplos de mi territorio, que es Lleida. En su día había un consenso generalizado para tener un aeropuerto y que el lugar fuera Alfés, situado muy cerca de la capital, existía ya un aeródromo, que aún existe, y tenía todas las cartas de navegación aéreas. Y, por lo tanto, suponía un menor coste, además de las pistas también ya existentes, que en otros lugares. Había consenso para que ahí se hiciera el aeropuerto, pero los ecologistas se opusieron frontalmente porque había una ave, la alondra de Dupont, cuya supervivencia dijeron que peligraba con el futuro aeropuerto. Esta ave había convivido desde siempre con el ruido de las avionetas; la oposición ecologista hizo que finalmente se desestimara la opción de Alfés y ya nunca nadie ha vuelto a hablar de ello, ni nadie ha vuelto a ver la ave, entre otras razones, porque ya no está; tanto revuelo para nada.

El canal Segarra-Garrigues..., el otro ejemplo, la gran infraestructura, la infraestructura más importante para las tierras de Lleida, un 60 por ciento zona ZEPA, para aquel que no lo sepa, zona especial protección aves; es decir, 60 por ciento de zona ZEPA donde no se puede regar en detrimento del mundo rural, del progreso y de la reactivación económica tan necesaria en estos momentos. Y con todo esto no quiero decir que no hayamos de proteger las especies, pero sí que definiendo la compatibilidad, la compatibilidad en este caso entre el riego y las aves.

Hay una tercera cuestión que nos ha obligado a presentar la enmienda a la totalidad: el título VIII y IX de la proposición de ley regula los instrumentos económicos, fiscales y financieros. Ustedes dicen, de forma eufemística, *que han d'actuar com a incentius*. Mire, no seamos hipócritas, esto no son incentivos, esto es una medida recaudatoria pura y dura. El título IX establece un régimen sancionador, ¿también para incentivar? Esta es una ley absolutamente intervencionista, y después se denominan progresistas –se autodenominan progresistas– y de izquierdas. Si este régimen tributario y sancionador, piensen por un momento, lo hubiera propuesto nuestro grupo, posiblemente nos hubiéramos tenido que oír algún calificativo como retrógrados o represores, pero si lo hacen ustedes es progresista.

Esta es una ley con un marcado carácter ideológico, presentándonos una naturaleza conviviendo en un de-

licado equilibrio ecológico que sin la acción del hombre perduraría eternamente, pero se olvidan de que la naturaleza es muy sabia y que va evolucionando. A lo largo de los siglos la naturaleza desde su creación ha ido evolucionando. Y hay especies que sencillamente acaban con otras de forma natural porque forma parte del proceso.

Y se olvidan de lo más importante, se olvidan de que el hombre, la especie humana, ha de ser el centro de la naturaleza. Su visión idílica..., no lo niego, la última parte del discurso de la intervención de la diputada Hortènsia Grau apelando a nuestras conciencias, recordando aquellos campos de nuestra niñez, aquel olor a los melocotones..., todo eso es muy bonito, señora Grau, y todos tenemos ese recuerdo y a todos nos gusta y queremos tener esa naturaleza, pero lo más importante de la naturaleza, lo repito, es el hombre, es el ser humano.

Por lo tanto, esa visión idílica que ustedes tienen, esa visión neorural, de fin de semana, se contrapone con una realidad y es que en el medio natural vive gente; vive gente que trabaja, que hace actividades; hay agricultura, hay *ramaderia*; tiene que haber progreso, tenemos que evolucionar... Y esta ley que ustedes plantean puede ir en el sentido contrario, es una ley que va en contra del progreso, es el intervencionismo más radical.

Y, por estos motivos, nuestro grupo se ha visto obligado a presentar una enmienda a la totalidad.

Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Maria Dolors Rovirola.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades..., i vull saludar, també, el qui avui ens acompanya, el secretari de Medi Ambient, el senyor Llebot, bona tarda, i passo a defensar l'esmena a la totalitat que el nostre Grup de Convergència i Unió hem presentat en aquesta proposició de llei sobre biodiversitat i patrimoni natural que ens presenta el Grup d'Iniciativa.

Però vull recordar, en primer lloc, que, en el passat debat de política general, el molt honorable president de la Generalitat es va comprometre, en el seu discurs inicial, a elaborar una llei sobre biodiversitat i patrimoni natural de Catalunya juntament amb altres propostes d'aquest àmbit de la sostenibilitat. De fet, l'elaboració d'aquesta llei també forma part del pacte de legislatura signat amb el principal grup de l'oposició.

I vull recordar, també, i vull fer-hi esment, que el conseller Vila va demanar, ja fa tres mesos, comparèixer a la Comissió de Territori per parlar sobre aquestes qüestions: sobre la protecció del territori, els parcs naturals, la biodiversitat, etcètera, i, de moment, no ha set cridat encara en aquesta comissió per comparèixer,

i que, precisament, doncs, presideix el seu company Salvador Milà.

Bé. Ara Iniciativa ens proposa un text de la llei per a aprovació en aquesta cambra; un text que ni tan sols és el text que es va sotmetre a informació pública el 2010, i, a més, que estava pactat amb el Govern d'aleshores, sinó que ens presenta un text que és un avantprojecte que el Departament de Medi Ambient i Habitatge va elaborar el 2009 i que ja es va debatre aquí el 6 de juliol del 2011 en aquest Parlament.

Mirin, nosaltres pensem que hem de deixar treballar el Govern perquè compleixi els seus compromisos. En aquest sentit, també els vull recordar, com ho ha recordat la diputada Hortència Grau, que aquí una diputada que els parla va pactar amb el Grup Socialista una moció presentada pel Grup Socialista, el senyor Terrades –potser se'n recorda que va presentar aquella moció–, i vàrem pactar, en un dels punts que demanava, aprovar abans de finalitzar l'any, que era el 2011, el Projecte de llei de la biodiversitat i el patrimoni natural

Com que tan sols feia unes setmanes que la Comissió Europea havia presentat la seva proposta d'objectius, seguint les directrius del pacte de Nagoya, i s'havia d'adoptar, encara, l'acord per part de les institucions europees, el text final que es va aprovar aquí a la moció, i que es va aprovar per tots els grups d'aquesta cambra, diu «que s'iniciessin els treballs tècnics i jurídics per elaborar el projecte de llei amb els objectius de la Unió Europea basats en els acords de Nagoya, i que fos presentada durant la legislatura», que, tots ho sabem, es va acabar el 2012. Si no hi hagués hagut eleccions anticipades, encara estaríem dintre de la mateixa legislatura, per tant, el Govern estaria complint els compromisos de l'elaboració de la llei, que és el que està fent en aquest mateix moment.

Perquè el que volem què és? Nosaltres volem una llei treballada, actualitzada amb els compromisos internacionals que s'han adoptat amb posterioritat al 2010; una llei àmpliament consensuada. Tenim un full de ruta, per tant, cal seguir-lo.

Massa sovint passa que el món rural –el món rural– és concebut com un espai on tothom hi té dret a dir la seva; un espai on tothom hi pot legislar, però hem de pensar que és un espai en què viuen persones que hi treballen, que en viuen, i que amb el pas dels anys han esdevingut els millor conservadors del patrimoni natural, i que són els proveïdors diaris del nostre rebost i el motor d'una gran indústria agroalimentària capdavantera en el nostre país. Per tant, pensem que la participació d'aquest sector és cabdal per al consens en l'elaboració de la llei.

Hi ha tres qüestions més de fons que fan que el nostre grup hagi presentat aquesta esmena a la totalitat a la proposició de llei. Una té a veure amb el context global en què ens movem. Una altra amb la relació entre la conservació del patrimoni natural i la societat, i especialment, com he dit abans, en el món rural i l'aprofitament agroforestal del territori. I, finalment, una altra, relacionada amb les iniciatives encaminades a reduir la càrrega administrativa i burocràtica en el conjunt dels ciutadans.

El Conveni de diversitat biològica, és a dir, la conferència de les parts del conveni que es va reunir durant el mes d'octubre de 2010 a la ciutat japonesa de Nagoya va donar un pas molt important, àmpliament reconegut per la comunitat internacional. La conferència va aconseguir que s'aprovés un pla estratègic mundial del conveni, que inclou un seguit de vint fites, els anomenats «objectius d'Aichi», per assolir en deu anys l'objectiu d'aturar la pèrdua de biodiversitat i de garantir la conservació del patrimoni natural.

Els objectius de la cimera de Nagoya, els objectius d'Aichi, i les posteriors orientacions per a la seva aplicació de la conferència de les parts del conveni, que va tenir lloc l'any 2012 a l'Índia, no estan incorporats en la llei que el Grup d'Iniciativa ens proposa. No hi són perquè el text, com hem dit abans, es remunta a abans del 2010, per tant, abans d'aquesta cimera de Nagoya.

I nosaltres pensem que Catalunya ha d'estar alineada amb aquests compromisos internacionals en aquesta matèria, perquè Catalunya en aquest àmbit té totes les competències per aplicar-los, i, per tant, aquests compromisos han de ser incorporats a la llei, s'han d'estudiar bé i s'han d'adaptar a la nostra realitat territorial, social i econòmica.

Un exemple que el Govern hi està treballant a fons és que s'ha interessat per l'aplicació dels objectius d'Aichi davant el Secretariat del Conveni de Diversitat Biològica i aquest reconeixement..., i aquest, reconeixent la dilatada trajectòria de Catalunya en la protecció del patrimoni natural, ens ha escollit per formar part del Comitè Assessor dels Governos Subestats per a la Biodiversitat. El comitè es va constituir el 2012 i la segona reunió es va fer aquest mes de juny passat, aquí, a Barcelona, i del qual només en formen part dos governs subestats de cada continent. Vegin, per tant, la rellevància que té Catalunya en aquest ambient.

I també forma part, Catalunya, d'algunes organitzacions internacionals com la Xarxa mundial de Governos Regionals per al Desenvolupament Sostenible i que copresideix Catalunya amb l'Estat de São Paulo. Serà molt valuosa, doncs, aquesta experiència en l'escenari internacional on es dissenyen les polítiques de biodiversitat i, sobretot, per fer una bona llei de biodiversitat i del patrimoni natural.

També la Unió Europea, basada en els acords de Nagoya, ha impulsat la seva pròpia estratègia de biodiversitat que va aprovar mitjançant la comunicació de la comissió el 3 de maig del 2011. Aquesta estratègia comunitària de biodiversitat i els seus objectius tampoc els veiem recollits en aquesta llei que avui ens presenta Iniciativa.

Per tant, no podem aprovar a Catalunya en aquests moments una llei que no contempli aquests acords internacionals i comunitaris per als propers deu anys, quan hauria de ser un dels objectius principals d'una llei com aquesta.

Resumint, la llei que s'ha presentat no inclou i no contempla tots aquests objectius, potser de manera parcial sí, però en moltes coses podem dir, doncs, que no. En qualsevol cas, cal un treball tècnic i rigorós, i jurídic,

que facin els serveis especialitzats de l'Administració de la Generalitat.

Certament, en els darrers vint anys la política de conservació del patrimoni natural s'ha basat en bona part en instruments normatius: la declaració dels espais naturals protegits amb les seves diferents figures, la protecció d'espècies, l'aprovació de plans especials en els espais protegits, etcètera.

Aquest conjunt d'eines ha comportat èxits importants, per exemple, la salvaguarda dels espais naturals més emblemàtics de país, sí, però aquests instruments normatius no han assolit, per exemple, l'objectiu de garantir un encaix amb les activitats pròpies del món rural –m'hi he referit abans–, les activitats agrícoles, ramaderes, forestals, turístiques, pesqueres, etcètera; continua havent-hi una distància força considerable, tot i les aproximacions, entre molts sectors del món rural del nostre país i les iniciatives adreçades a la conservació del patrimoni natural.

Nosaltres creiem que una llei de la biodiversitat i el patrimoni natural ha de suposar un canvi en aquesta relació, sovint encara conflictiva. La llei, per posar un exemple, ha d'incorporar un ampli conjunt d'instruments econòmics i fiscals, de manera que la contribució positiva de l'activitat agrícola i ramadera sigui reconeguda. Volem que aquesta llei tingui uns efectes beneficiosos, que tothom hi surti guanyant, que hi surti guanyant la biodiversitat i el món rural, i aquest enfoc també s'ha de treballar a fons. I també hem de deixar que el Govern faci la seva feina.

Nosaltres volem una llei que reforci i garanteixi el lligam entre el benestar de les persones i el patrimoni natural, i aquestes noves orientacions en les polítiques de patrimoni natural no les sabem veure, o no d'una manera suficient, en aquest text que avui ens presenta Iniciativa.

Volem un model català de conservació de la natura, on l'Administració de la Generalitat hi jugui un rol central, però on també es reconegui el paper de les administracions locals, de les estratègies de custòdia del territori i de les aliances publicoprivades i de les empreses i del tercer sector ambiental.

I una darrera qüestió: l'excés de procediments, de figures i normes, a part de complicar innecessàriament la vida dels ciutadans i ciutadanes, també és un gran enemic de la conservació del patrimoni natural; no hi ha res pitjor que associar una cosa tan àmpliament compartida per la gent d'aquest país com és la cura del seu entorn natural amb un entramat de normes, tràmits i solapaments. Volem que el Govern de Catalunya faci una llei incentivadora, lleugera en procediments, que simplifiqui més que no pas multipliqui.

I, finalment, voldria fer unes consideracions en aquesta proposició de llei. Veiem que –primera consideració– la realització i l'autorització d'aprofitaments agraris, ramaders, forestals, piscícoles, hídrics, urbanístics, turístics, etcètera, i d'activitats humanes, productives o no, estan supeditades a la seva influència mediambiental. Segona, fiscalitza les activitats humanes sota un prisma mediambiental, les classifica en

bones o dolentes i posa sancions, sancions i més sancions per a qui no les compleix. Tercera, qualsevol *input* relacionat amb activitats humanes i el territori i que es consideri que pot afectar la biodiversitat queda condicionat a l'informe mediambiental de manera substancial i vinculant. Quarta, deixa de banda tant en la planificació com en la gestió la implicació totalment necessària del territori i de la ciutadania en general. I, cinquena, és una llei totalment intervencionista, que respon més a un aspecte ideològic que al repte d'abordar amb realisme la conservació de la biodiversitat i el patrimoni natural en una Catalunya, en una societat catalana del segle XXI.

Per tots aquests motius el Grup de Convergència i Unió hem presentat aquesta esmena a la totalitat d'aquest text que ens ha presentat Iniciativa, que esperem que sigui recolzada per una majoria d'aquesta cambra, i esperem també tenir l'oportunitat de debatre d'aquí a poc temps una llei que incorpori tots aquests aspectes que avui els he volgut destacar.

I com un altre exemple que el Govern està treballant a fons en aquesta qüestió, recordar que ahir es van aprovar pel Govern unes zones especials de conservació en el pla de Lleida.

Moltes gràcies, presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Per posicionar-se els grups parlamentaris, té la paraula el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Honorables consellers... En tot cas, ens pertoca en aquest moment el posicionament d'Esquerra Republicana respecte a aquesta proposta d'Iniciativa, a la qual reconeixem ja d'entrada que en l'anterior debat, produït el mes de juliol de l'any 2011, aquest grup parlamentari va donar plenament suport. Aquesta vegada no serà així i després, al llarg de la meua intervenció, explicaré per quins motius avui no hi donarem suport. Tampoc donarem suport a les esmenes a la totalitat presentades pels grups de Convergència i Unió i el Partit Popular. Però, en tot cas, permetin-me que comenci a desenvolupar la meua intervenció.

Tots convenim, en tot cas, i ens sembla que és el més important també quan tractem d'aquests temes que afecten el medi ambient i afecten la biodiversitat, que hem de trobar, hem de saber trobar tots plegats aquells punts d'encontre, aquells punts que són el mínim comú denominador de tots plegats, perquè, si no és a partir d'aquests elements que ens permetin trobar aquells punts de compromís per cadascun dels partits polítics, de les ideologies que cadascú de nosaltres representem... Si em perdonen la broma, m'ha espantat quan algú demana que abandonem els prejudicis ideològics; és evident que hem de tenir capacitat, diguem-ne, d'entesa entre tots, però que, en tot cas, al que venim aquí és mandatats pels nostres electors, amb un seguit de mandats ideològics i amb uns pro-

grames electorals. Però, en tot cas, el que sí que venim a convenir..., i em sembla que aquest és l'efecte important a un tema que s'ha anat posant sobre la taula i que els successius..., en el passar dels anys, tots nosaltres, qualsevol de les formacions polítiques ha anat agafant concepció que l'àmbit natural, l'àmbit de la biodiversitat eren elements importants, elements que calia preservar. Per tant, davant també de les informacions contrastades a nivell internacional sobre la pèrdua progressiva de la biodiversitat..., hi han alguns estudis que diuen, doncs, que la desaparició d'espècies en els últims anys comença a ser a un ritme excessivament accelerat i que, per tant, tots plegats hem de prendre consciència i una preocupació.

A Catalunya hem tingut, i cal reconèixer-ne la feina en el seu moment, una activitat pionera en la defensa dels interessos i dels valors mediambientals i naturals. Ja hi ha una llunyana llei, de l'any 1985, dels espais naturals, i després el PEIN, aprovat l'any 1992; per tant, elements que ja ens indiquen la preocupació del país, de la nostra comunitat, en defensa dels valors mediambientals. I, per tant, diguem-ne, no és nou que aquests temes ens preocupin i ens preocupin de gran manera.

En tot cas, i veient que aquests són els elements, els denominadors comuns, ens sembla que, a partir d'aquí, i tenint en compte que hi han alguns punts d'aquests que ens semblen, i segur que ho compartim tots plegats, independentment del lloc on seiem de l'hemisferi..., el que és important és veure, des del nostre punt de vista, com abordem a partir d'aquí el tema de la biodiversitat.

El tema de la biodiversitat cal abordar-lo, entenem nosaltres, des d'un punt de vista molt ampli. Deuen haver pogut comprovar en algunes de les intervencions anteriors que és..., inclús amb la biodiversitat es pot defensar la Constitució espanyola. Per tant, diguem-ne, vegin que en aquest àmbit poden abordar-se moltes qüestions, però, en tot cas, la defensa de la Constitució espanyola ens sembla que ha de ser en un altre marc i no en el marc d'aquesta llei, perquè compartim nosaltres –i els elements, diguem-ne, de biodiversitat i naturalesa són elements compartits– coses que no són compartides en l'àmbit de la Constitució espanyola. Però, en tot cas, insisteixo en la necessitat de generar aquests consensos, d'una banda institucionals, entre l'Administració, el mateix Govern de l'Administració de la Generalitat, cosa que a vegades ens sembla que no hi ha la mateixa visió per part de tots els departaments, i, per tant, ens sembla que cal avançar en aquesta línia. Cal avançar també en la línia del consens amb les institucions locals; és evident que o hi ha una conjuració de totes les administracions a participar d'aquesta estratègia comuna o no ens en sortirem.

I, més enllà d'això, i tenint en compte també que els valors són intrínsecs a la nostra societat, cal involucrar la societat en si, ja sigui a través, diguem-ne, de les mateixes entitats ja existents en aquest àmbit, com dels ciutadans a títol individual. Per tant, ens sembla important que hi hagi conscienciació i que el Govern treballi en aquest àmbit. Des d'aquest punt de vista, experiències, com apuntava la senyora Grau, de custòdia del territori, com vam poder veure l'altre dia, són

experiències satisfactòries des d'aquest punt de vista de veure com es treballa, com es pot, diguem-ne, en aquest partenariat públic-privat –i aquest ens sembla que és el camí a seguir–, establir algun seguit de complicitats entre l'àmbit públic i l'àmbit privat. D'altra manera no ens en sortirem; per molt que establim una llei, per molt que establim una regulació, si no hi ha consciència ciutadana que cal avançar en aquesta matèria i que és del tot necessari, no ens en sortirem.

Des del nostre punt de vista hi ha alguns aspectes de la proposta els quals compartim i, per tant, entenem que haurien de ser fixats i haurien de recollir el proper projecte de llei, i d'altres que no compartim. Però, en tot cas, ja li manifesto alguns dels elements que nosaltres sí que entenem que aquesta propera regulació hauria de recollir. Pensem que hauria d'anar introduït o hauria d'estar recollit en aquesta llei tot allò que afecta el patrimoni natural, però no només la diversitat biològica, sinó també el patrimoni immaterial, també vinculat.

Necessitem uns principis clars, necessitem uns principis rectors d'aquesta llei que ens permetin abordar i que ens permetin lligar, relligar tot allò que va vinculat. Insisteixo en el que els explicava abans d'aquesta amplitud i aquesta visió àmplia d'aquesta matèria. No ens podem quedar cenyits només en un àmbit, diguem-ne, de l'àmbit mediambiental, sinó que també insistir en la preocupació de les persones que viuen en el territori, i, per tant, com interactuem tots, com fem possible també la convivència i l'existència d'aquestes persones en aquest àmbit i en aquest medi.

Necessitem també que al mateix temps aquesta llei configuri un calendari d'aplicació d'algunes de les mesures; si simplement ens quedem amb una aplicació d'aquesta llei o amb una regulació però preveiem tampoc un calendari d'aplicació d'aquestes mesures, de res ens serviran.

Hem d'analitzar els instruments que avui en dia tenim, que són molts, i que, per tant, el que hem d'intentar..., hem de fer-los compatibles entre ells. I a vegades ens trobem amb disfuncions, amb existències de multiplicitat de normatives que es contradiuen les unes amb les altres. I, per tant, és necessari harmonitzar la diferent normativa existent en l'àmbit urbanístic, en l'àmbit territorial i en l'àmbit mediambiental per arribar a aconseguir aquestes estratègies que nosaltres, tots plegats, ens conjurem a tirar endavant.

Finalment, també entenem que cal establir..., aquesta llei ha d'establir alguns instruments econòmics, fiscals i tributaris que facin, diguem-ne, allò que platejava abans del partenariat, d'aquestes ganes de col·laborar de l'àmbit privat també en la conservació. Doncs, en això, segurament, hi han altres experiències en altres camps i en altres àmbits que diuen clarament que, quan hi han incentius de tipus econòmic, quan hi ha aquesta..., es facilita, és evident que també el privat, les empreses tenen incentius per participar també d'aquesta manera. Cal, evidentment, també dotar de recursos, tot i que ara no és un bon moment, però és evident que cal dotar de recursos també un fons que permeti avançar en l'estratègia, que hi hagin recursos públics per tirar endavant aquesta situació i, per tant, fer factible i fer efectiu aquest pla.

Permetin-me que utilitzi els darrers minuts de la meua intervenció a justificar per què en aquesta ocasió nosaltres ens abstindrem i, per tant, canviarem de posició respecte al que vam fer fa aproximadament un parell d'anys. És perquè insistim, i em sembla que ho hem deixat clar, que veiem la necessitat de l'existència d'aquesta llei, que, per tant, ens sembla que cal regular. Fruit d'això, doncs, fruit d'aquesta necessitat i fruit del suport que vam donar fa un parell d'anys en el pacte de governabilitat, com vostè apuntava també en la seva intervenció, nosaltres vam reclamar la inclusió també, diguem-ne, d'aquesta mesura 52, que deia que calia regular, que calia establir una llei de la biodiversitat. Tenim un compromís per part del Govern que en el primer semestre del 2014..., la senyora Roviro-la no ha pensat a comentar-ho, però, en tot cas, hi ha un compromís per part del Govern que en el primer semestre del 2014 entrarà la memòria de la llei en el Govern, i que, per tant, diguem-ne, significa l'avenç, un avenç que ha de significar..., i perdoni, aquí, senyora Grau, que la... No, això no pot ser proposta d'un sol grup polític. Ens sembla que aquesta iniciativa ha de venir des del mateix Govern, però prèviament consensuada també amb tots els operadors que hi concorrin i que, per tant, diguem-ne, la iniciativa hauria de correspondre al Govern.

També pensem..., i és bo, que s'aprofiti la feina feta, i s'ha d'actualitzar. És evident que, vostè, com ens reconeixia, també, els acords de Nagoya no queden recollits en aquesta proposta i, per tant, diguem-ne, el que ens sembla és que cal actualitzar. En quatre, cinc anys després, passen, canvien les coses. Per tant, el que cal és avançar en el sentit d'establir, actualitzar tota aquesta proposta normativa. Pensem que el Govern també, a més a més, ha de tenir aquesta capacitat d'impuls, ha de tenir aquesta voluntat d'aplicar. I, per tant, si és el mateix Govern que es compromet a tirar endavant aquesta normativa, serà molt més fàcil aplicar-la.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta, senyors consellers... Jo crec que queda clar que avui no tenim a Catalunya una legislació que estableixi una estratègia global de conservació i ús sostenible de la diversitat biològica, similar a l'existència a la major part dels països europeus. Creiem que és absolutament necessària una legislació per a Catalunya que defineixi el marc estratègic global de conservació i de l'ús sostenible de la diversitat biològica i que superi la Llei del patrimoni natural de l'any 1985.

Avui en dia la geodiversitat, l'agrodiversitat, la custòdia del territori, la fiscalitat, els incentius ambientals, també la responsabilitat exterior, els recursos genètics, els valors immaterials –de què el senyor Sanglas ens parlava– del patrimoni natural, són qüestions emergents en el camp de l'ús sostenible, i a més a més són qüestions,

temes íntimament relacionats amb la conservació que necessiten iniciatives legislatives i marcs normatius nous.

Avui s'ha evolucionat cap a uns objectius de conservació compatibles amb els socioeconòmics, que a més a més cada cop es planifiquen i es gestionen en xarxes d'espais protegits que estan integrats en les polítiques territorials i on les comunitats locals cada cop tenen un pes més important en la seva gestió.

Aquest canvi respon a diverses qüestions, no? Una és la mateixa evolució de les bases ecològiques de la conservació on del mateix marc social i econòmic del territori. L'ecologia del paisatge, per exemple, representa un canvi conceptual important que posa en relleu la importància del conjunt de la matriu territorial per a la conservació del patrimoni natural i la dinàmica pròpia dels processos ecològics, i deixa enrere aquella visió dels espais protegits, com illes de natura, sense relació amb la resta del territori.

Tenim la necessitat de disposar d'un enfocament global, per al conjunt del territori, que inclogui no només les polítiques relacionades amb la conservació, sinó totes aquelles polítiques que tenen un impacte sobre el territori.

Aquesta no és la primera vegada que debatem sobre aquesta qüestió. A la primavera del 2011, quan el Grup d'Iniciativa va presentar aquesta mateixa proposició de llei, el diputat senyor Agustí López, diputat de Convergència i Unió, criticava el grup proposant i els consellers de Medi Ambient dels governs d'esquerra afirmant que en set anys el més calent, a l'aiguera. Escolti, estem a finals del 2013 i, malgrat els compromisos del Govern del president Mas, del conseller Pelegrí i el conseller Recoder, avui no present en el Govern, seguim igual que abans: sense notícies. Convergència i Unió criticava aleshores la poca iniciativa legislativa en matèria de medi natural; el qualificatiu era d'«activitat esquifida». Nosaltres no hi podem posar ni adjectiu, perquè d'haver-n'hi, no hi ha activitat legislativa, ja no només en matèria de medi natural, sinó en general, eh?, en aquesta legislatura.

Ens ho deia la diputada Roviro-la, és cert: el meu grup parlamentari i el seu van arribar a un acord que deia que en aquella legislatura el Govern tramitaria una llei d'aquestes característiques. Si la legislatura no hagués acabat traumàticament, com va acabar –s'acabava el 2014–, a hores d'ara hauria d'estar ja pràcticament..., si no a exposició pública, la memòria d'aquesta llei.

Farem una proposta, al final de la meua intervenció, i farem també un seguiment acurat del que ens ha anunciat el diputat que dóna suport al Govern, perquè nosaltres tenim la percepció que aquest és un govern que no creu excessivament en les polítiques ambientals, i nosaltres considerem que proposar una llei de la biodiversitat i el patrimoni natural és en si mateix important.

Ara bé, aquest projecte de llei que se'n proposa –i ja ho vam dir també a la primavera del 2011, quan es va discutir–, des del nostre punt de vista, hauria d'anar més enllà d'una visió sectorial que nosaltres considerem que té. Creiem que l'opció escollida es basa justa-

ment en això, no?, en una aproximació sectorial ambiental i que pot complicar encara més l'actual inflació d'instruments que afecten l'ordenació i gestió del territori. Es podria dir que sembla més una eina de control de les polítiques ambientals sobre la resta, que un instrument amb veritable voluntat de coordinació.

Aquesta ha estat una de les nostres diferències fonamentals, des d'un punt de vista conceptual, que hem mantingut amb la proposta d'Iniciativa per Catalunya, que a més a més –em sembla que algun diputat ho ha recordat– no és la iniciativa legislativa que el Govern d'esquerrres va aprovar i que va treure a exposició pública. Recull propostes inicials anteriors del grup proponent.

Nosaltres manifestem i, si és que acabem discutint aquesta llei, quan el Govern tingui a bé de presentar-la, nosaltres seguirem defensant que el subjecte és el territori, en lloc de la política sectorial, en aquest tema, no?, en aquest camp. Ho dèiem l'abril del 2011 i ho seguim manifestant avui: l'urbanisme o la planificació territorial i el medi ambient s'han d'harmonitzar per planificar la protecció del territori.

Avui –em sembla que també ens ho recordava la diputada proponent, la senyora Hortènsia Grau–, un 30 per cent del territori del nostre país té alguna figura de protecció. Nosaltres afirmem que, amb caràcter general, no hi ha un dèficit d'espais naturals a protegir; en tot cas, si se n'ha de protegir algun de nou, l'actual marc jurídic i competencial no és un obstacle per poder-ho fer.

El problema més rellevant, des del nostre punt de vista, del sistema d'espais naturals que tenim, és el dèficit de gestió, motivat per la manca de recursos econòmics, que any rere any disminueixen dramàticament, i el pressupost que ara estem discutint, el de l'exercici 2014, n'és una prova evident. I, mentre aquí no acabem d'abordar el tema, fa molt de temps que hi donem voltes, i el Govern s'escuda..., avui ho feia la diputada López, en nom del seu grup parlamentari, i deia: «Escolti, la pagesia és el principal agent ambiental i de conservació.» Jo no ho nego, no?, però, mentre aquí estem discutint això i posant arguments d'aquestes característiques, els països de la Unió Europea estan treballant ja per definir l'estratègia fins a l'any 2050, per donar resposta a la pèrdua de biodiversitat que es dona al nostre continent –també a Catalunya, eh?, també a Catalunya–, amb un enfocament diferent de com s'ha anat desenvolupant, per exemple, la Xarxa Natura 2000.

Els deia: tenim un 30 per cent del territori amb figures de protecció i, tot i així, a Catalunya perdem biodiversitat; això és un fenomen que està contrastat científicament. I, per tant, aquest és el major repte que tenim plantejat a Catalunya, a Espanya i a Europa en matèria de medi natural. Perquè el valor afegit d'una llei de biodiversitat i patrimoni natural és que estem parlant –i vostès ho saben perfectament– de polítiques que tenen una gran importància: estem parlant de polítiques agrícoles, de polítiques forestals, estem parlant de l'aigua, estem parlant de la pesca, estem parlant del transport de l'energia, de la mateixa generació d'energia... En definitiva, estem parlant de cohesió territorial.

I, tornant a l'objecte de la proposta, nosaltres hi donarem suport, com ho vam fer l'any 2011. I no és un suport incondicional, jo crec que ha quedat clar amb la meua intervenció; hi han diferències conceptuais importants respecte de la proposta que ens fa Iniciativa. Però és un suport a la tramitació que indica, si més no, la voluntat del Grup Parlamentari Socialista d'avançar en aquest debat i d'avançar en una nova regulació legislativa. I si la proposta no prospera –que no prosperarà, vistos els anuncis que s'han fet– creiem que el Govern no pot seguir inactiu en matèria legislativa i que s'ha de comprometre a presentar en el proper període de sessions una llei de biodiversitat i del patrimoni natural que vingui a substituir, torno a dir-los-ho, la llei de l'any 1985 –estem parlant de trenta anys enrere–, perquè tenim un país amb una nova realitat des d'un punt de vista social i des d'un punt de vista ambiental.

Diputades, diputats...

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Consellers, diputades, diputats... «La conservació de la biodiversitat i el patrimoni natural és un element clau per a preservar la vida del nostre planeta i garantir el benestar de l'ésser humà. És font de valors socials, educatius, culturals, espirituals, científics, estètics i de recursos econòmics.» Aquest text que acabo de llegir està en la memòria justificativa de la proposició de llei, i penso que tots, absolutament tots, hi podem estar d'acord. El nostre grup hi està totalment d'acord.

Se'ns presenta una proposició de llei, una llei extensa, estructurada en nou títols, sis disposicions addicionals, set disposicions transitòries, dues disposicions derogatòries i tretze disposicions finals. Sens dubte, des d'aquest punt de vista almenys, és una gran llei, que ho toca gairebé tot en l'àmbit de la biodiversitat i del patrimoni natural, una iniciativa en aquest cas –ho he comentat abans a la diputada que ha defensat la proposició– pròpia d'Iniciativa, si se'm permet, fins i tot molt més pròpia que d'altres que han presentat de vegades, no?; però bé, és igual.

«En la societat actual s'ha incrementat sensiblement la preocupació pels problemes relatius a la conservació del nostre patrimoni natural i de la nostra biodiversitat. Les administracions competents garantiràn que la gestió dels recursos naturals es produeixi amb els majors beneficis per a les generacions actuals, sense minva de la seva potencialitat per a satisfer les necessitats i aspiracions de les generacions futures, vetllant pel manteniment i la conservació del patrimoni, la biodiversitat i els recursos naturals existents a tot el territori nacional, amb independència de llur titularitat o règim jurídic.» També hi estic d'acord, hi estem absolutament d'acord des del nostre grup. Però aquest text que acabo de llegir és del preàmbul d'una altra llei, de la Llei 42/2007, de la llei nacional, de la

lleï de 13 de desembre, que aviat farà sis anys que va entrar en vigor, que és Llei del patrimoni natural i de la biodiversitat –el mateix però amb inversió d'ordre.

Que cal conservar la natura i el medi ambient en les millors condicions per al manteniment de la biodiversitat, és una veritat jo diria que gairebé absoluta. El medi natural és sens dubte patrimoni de tots, i cal conservar la biodiversitat, perquè possiblement aquesta biodiversitat és la veritable garantia, potser l'única garantia del manteniment de la vida a tot el planeta; per tant, és una qüestió no menor, és una qüestió molt important. En això, també hi estem d'acord, i espero que tots els membres d'aquesta cambra hi estiguin. De fet, Ciutadans hi creiem fermament, en la necessitat de conservar la biodiversitat i el patrimoni natural.

Però el grup proponent justifica aquest projecte, entre d'altres qüestions, en el fet que els agents socials, la comunitat científica i els ens gestors del patrimoni natural s'enfronten a una gran inseguretat jurídica, provocada per la dispersió i proliferació normatives, en forma de recomanacions, decisions, programes, tractats internacionals i normes estatals i europees.

Bé, això és així, però potser la solució no és fer una nova llei per sobre d'una llei que és vigent i que és prou completa, a més a més, i que, en certa forma, amb la mateixa proposta que fa el grup proponent, es reconeix com de grau superior, en considerar-la una llei bàsica. La solució no és afegir, per tant, més inseguretat al cas que es denuncia; si realment hi ha un caos, potser afegir-hi una nova llei en portarà més, d'inseguretat.

A Catalunya, per tant, el que cal és fixar primer de tot la responsabilitat, la responsabilitat política en tot el que té a veure amb la biodiversitat i el patrimoni natural i fer-ho en una sola conselleria, en una única conselleria. Ciutadans creiem que aquesta conselleria ha de ser la conselleria d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural. Ho sento, conseller, però és la nostra visió, ho veiem aquí. Pensem que la duplicitat, de vegades, comporta disfuncions, comporta mals funcionaments i comporta encara més enrenou o més dificultat per als agents que estan implicats en la defensa de la biodiversitat i del medi natural.

El que no creiem, en tot cas, és que calgui sobreescrivir la Llei 42/2007; pensem, i n'estem segurs, que el Govern de la Generalitat pot elaborar normativa complementària –sempre amb aquest adjectiu de «complementària»– a aquesta llei vigent del patrimoni natural i de la biodiversitat conforme a la competència que té compartida amb el Govern d'Espanya.

Per tant, pensem que en aquests moments ni el Govern ni el Parlament s'han de capficar en l'elaboració d'una llei que sigui substitutòria de la llei que tenim vigent. Normativa complementària? Sí, i de ben segur que en cal. Desenvolupament i adequació de la llei vigent a les característiques específiques de la biodiversitat i del patrimoni natural a Catalunya? També. Això pot fer-ho el Govern i això també ho pot impulsar el Parlament de Catalunya, de ben segur, estem convençuts que cal que ho faci.

S'anuncia a la mateixa memòria la necessitat de sistematitzar tota aquesta normativa, de facilitar precisa-

ment l'actuació de tots els agents implicats en la defensa de la biodiversitat i del patrimoni natural. Cal fer-ho i, ja ho hem dit, amb un responsable ben definit des del Govern de la Generalitat, que seguim pensant, encara que el conseller no ho vegi tan clar, que ha de ser la conselleria d'Agricultura, aquest responsable polític de fer aquesta sistematització de tota la normativa. Del que estem segurs també és que no cal afegir més confusió amb una nova llei que pot estar fins i tot en contra de la llei nacional.

Per tant, anuncio que el nostre grup no donarà suport a les esmenes a la totalitat però tampoc donarem suport a la tramitació d'aquesta llei tal com està plantejada en el Parlament de Catalunya. Per tant, el sentit del nostre vot serà l'abstenció.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Senyora Hortència Grau, té cinc minuts per al torn en contra que abans no li havia donat.

Hortència Grau Juan

Gràcies, presidenta. Bé, el que està clar és que tots estem d'acord que s'ha de fer la llei, i per això, no ho sé, potser no calia fer esmenes a la totalitat, potser podríem, a partir d'aquest text, haver començat a treballar, perquè és que estàvem disposats, en el tràmit de la llei, a acceptar tot tipus d'esmenes, perquè, ho torno a dir, encara que alguns no ho reconeguïn, aquesta llei, primer, és fruit d'un treball que vam fer amb l'anterior Govern; per tant, els senyors del PSC i d'Esquerra alguna cosa hi deuen tenir a veure. Però és que, a més, després hi va haver tot un procés de participació en què hi va haver diferents entitats que hi van participar, i justament entitats..., que ara s'ha dit que és que és una llei que posa molt l'èmfasi en la part ecologista, no, no; hi van participar des de sectors de la ramaderia a la caça o la pesca. Per tant, aquesta feina ja la tindríem avançada.

Miri, la senyora Dolors, del PP. Escolti, el concepte de progrés justament jo començava la meua intervenció dient allò dels aiguamolls. És que quan pensaven destrossar els aiguamolls de l'Empordà també ho feien amb el concepte de progrés, que amb el progrés, eh?, posarien tot un sistema turístic, i resulta que el concepte de progrés avui justament passa per preservar la biodiversitat, perquè, si vostè diu que l'home, la persona, l'ésser humà ha d'estar en el centre, si continuem destrossant biodiversitat a aquest ritme, estarà molt en el centre, però estarà sol, no tindrà ni res per menjar, ni res per beure, perquè, si no mantenim la diversitat, sí que estarà en el centre, però, ja li dic, sol, eh?, i una mica mort de fàstic. Per tant, cal realment entendre la necessitat.

I després sobre la..., ha sortit molt l'estratègia europea 2020, per al 2020, les fites o els objectius d'Aichi. Escolti, que aquesta llei sigui anterior no vol dir que no ho incorpori. Jo, és que no sé si és que no han llegit tots els objectius, els vint objectius, els sis, perquè és que hi estan recollits. Diguin-me'n un que no estigui

recollit en la llei: allò de les aus, la..., o sigui, estan tots recollits, i, sobretot un que és el que sembla que aquesta cambra no acaba d'entendre, i és el tema de les polítiques sectorials i les polítiques de medi ambient.

Vostès sempre m'estan dient: «No pot ser que les polítiques de medi ambient, les polítiques ecologistes estiguin per sobre de les polítiques sectorials.» No és que estiguin per sobre, és que està demostrat que, si no hi ha aquesta jerarquització, les altres polítiques acaben sent tan fortes que acaben sense respectar. I això ho hem vist en Territori i Sostenibilitat, ho estem veient cada dia en les infraestructures, ho estem veient en polítiques de ramaderia, de pesca, ho estem veient cada dia; per això justament la Unió Europea, a partir de l'estratègia 2020, ha canviat principis tant en la política agrària comunitària com en la política de pesca, com en la reforma de pesca.

Per tant, si realment volem fer efectius aquests principis, els recollits a les fites d'Aichi, el que hem de fer és un organisme –i amb això agraeixo la intervenció del senyor Matías Alonso; com a mínim, veig que sí que ha llegit la llei–, el tema que sigui un organisme independent, que sigui un organisme i que, a més, estigui unificat, perquè aquest és un dels problemes que ens estem trobant en aquesta legislatura, el d'aquestes responsabilitats compartides i que no ho diem nosaltres és que ens ho expressava el mateix sector justament el dia que vam anar a fer la visita a veure les experiències de custòdia del territori.

Per això mateix jo torno a insistir en el mateix punt. Jo espero que aquesta promesa que avui ens ha fet el senyor Marc Sanglas i que ja se'n va fer en la passada legislatura, que es faria la llei, espero que sigui efectiva, perquè nosaltres hi vetllarem.

I, ja li dic, nosaltres serem més generosos perquè no ens atorguem l'etiqueta d'ecologistes i de verds, no; si és que a mi el que m'agradaria és que tota aquesta cambra fos ecologista igual que ho és la dreta europea. Això és el que m'agradaria. Perquè hi han uns principis que ja no formen part ni de l'ideari ecologista; són uns principis de pura supervivència –són uns principis de pura supervivència.

Per tant, ja li dic, nosaltres esperem, eh?, esperarem amb candeletes aquesta memòria, i, per descomptat, intentarem que al final els principis de preservació de la biodiversitat dels ecosistemes estiguin presents i que no acabin els altres sectors més, diguéssim, potents econòmicament passant el rodet.

I també espero que quan puguem fer el debat realment –vostè ha dit que sigui una llei del Govern, jo no crec que per això sigui més bona– també tots els grups i sobretot el Govern tinguin la generositat –tinguin la generositat– d'escoltar totes els propostes que vinguin també dels sectors conservacionistes i ecologistes.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga. Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.)

Senyor Sanglas?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí. *(Remor de veus.)* Senyora Grau, primer...

La presidenta

Un moment, un moment. Si us plau, una mica de silenci. *(Pausa.)* Sí.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Jo no he promès res, perquè nosaltres no som al Govern i no podem prometre res. I, en tot cas, li comento el compromís a què hem arribat amb el Govern. I, per tant, qui ha de complir..., és a dir, el requeriment s'ha de fer cap al Govern, no cap a nosaltres.

Segona qüestió, hem dit que l'impuls havia de ser governamental, no que fos una llei del Govern. Per tant, em sembla que he manifestat clarament que això havia de ser un compromís de tots els grups parlamentaris de la cambra, independentment d'on seguéssim en aquesta cambra, però que hi ha d'haver un compromís col·lectiu dels partits polítics i dels grups parlamentaris i de la societat en general en aquest tema, no que sigui un tema governamental, sinó que l'impuls ha de ser governamental i el compromís de tots.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació de les dues esmenes a la totalitat, presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

No poden votar els que acaben d'arribar, eh?

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn de la proposició de llei han estat aprovades per 63 vots, 27 en contra i 29 abstencions, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Proposició de llei

de lluita contra la morositat
en l'àmbit de la Generalitat (debat
de totalitat) (tram. 202-00043/10)

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és debat de totalitat sobre la Proposició de llei de lluita contra la morositat en l'àmbit de la Generalitat.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

(Pausa llarga.)

José Antonio Coto Roquet

Senyor president, senyores i senyors diputats, l'actual Govern ERC - Convergència i Unió és un govern morós, un govern que no paga, un govern que manté dia sí i dia també milers de proveïdors amb milers de factures sense pagar, un govern que no ha presentat pressupostos aquest any 2013 i que ha presentat uns pressupostos fantasma per a l'any 2014, uns pressupostos que no ajudaran que la Generalitat pagui quan toca els seus proveïdors. La Generalitat ha de pagar als seus proveïdors abans que a les productores, ha de pagar als seus creditors abans que als autors de simposis, ha de pagar a les farmàcies abans que pagar Diplocats i ha de pagar a les entitats socials abans que Òmnium Cultural.

La Generalitat, per decisió dels seus dirigents polítics, estira més el braç que la màniga. En l'últim any i mig la Generalitat, governada per Convergència i Unió, ha estat incapaç de pagar 1 milió de factures de 35.000 proveïdors, ha estat incapaç de retornar els bons a particulars als inversors catalans; han situat la Generalitat de Catalunya en una situació de pràctica insolvència que provoca que cap entitat financera, ni a Catalunya, ni al conjunt d'Espanya, ni a tot Europa, ni al món, vulgui finançar la Generalitat de Catalunya.

La Generalitat de Catalunya, de la mà de Convergència i Unió i ERC, que fa trenta-tres anys que la governen..., han convertit aquesta Administració autonòmica, per golejada, en la més endeutada de totes les comunitats autònomes d'Espanya: a finals de 2014 el producte interior brut de la Generalitat de Catalunya superarà el 30 per cent en termes de deute.

Per tots aquests motius, el Partit Popular català presentem aquesta proposició de llei, per donar empara a tota aquella gent, a totes les persones físiques i jurídiques a qui la Generalitat no paga.

Avui el Parlament de Catalunya té dues opcions, senyores i senyors diputats: sortir amb un compromís per llei, ferm, sòlid, amb els proveïdors i creditors, que la Generalitat de Catalunya no amagarà factures sota el calaix, que la Generalitat de Catalunya serà transparent i pagarà a qui deu diners, que la Generalitat de Catalunya farà unes previsions de tresoreria que s'adequaran als seus compromisos de pagament i, per tant, que pagarà quan toca; o bé aquest Parlament, aquests diputats, per contra, si diuen «no» a aquesta llei, donaran un cop de porta a tots els proveïdors, creditors, entitats socials, entitats educatives, entitats sanitàries i ajuntaments, a qui la Generalitat porta molt temps sense pagar-los els deutes.

Aquesta és una proposició de llei que ha estat dialogada amb organitzacions empresarials i d'autònoms, així com amb proveïdors i creditors directes de la Generalitat de Catalunya; una proposició de llei que comparteix una àmplia majoria, per no dir la totalitat de les empreses, proveïdors, creditors, a qui la Generalitat de

Catalunya deu diners; empreses i autònoms que, a causa dels impagaments de la Generalitat de Catalunya, han hagut de presentar expedients de regulació d'ocupació; empreses i autònoms que, com que la Generalitat de Catalunya els deu diners, han deixat de pagar nòmines per aquests impagaments; empreses i autònoms que pels deutes de la Generalitat de Catalunya han hagut, fins i tot, de presentar concurs de creditors, pels impagaments de la Generalitat de Catalunya.

Aquesta situació de morositat continuada genera incertesa, provoca inseguretat jurídica i desincentiva venir a treballar i a invertir a Catalunya. (*Remor de veus.*) Una administració autonòmica, la Generalitat de Catalunya...

El vicepresident segon

Disculpi, il·lustre diputat, disculpi un moment. Se sent una remor excessiva, hi ha moltes converses obertes alhora, sembla... (*Pausa.*) Gràcies.

Endavant, senyor diputat.

José Antonio Coto Roquet

Malgrat que a alguns no els agradi que el Partit Popular presenti una proposició de llei, les continuarem presentant, no es preocupin. Gràcies, senyor president, per la seva empara.

Una administració autonòmica, la Generalitat de Catalunya, que si avui no ha entrat en fallida, que si avui no ha provocat unes preferents 2 amb els inversors, els bons particulars que s'haurien quedat sense cobrar, ha estat gràcies a la liquiditat permanent, gairebé il·limitada, que li ha donat, dia sí, dia també, el Govern d'Espanya, que ha portat que gairebé un de cada dos euros del Fons de liquiditat autonòmic que anava destinat al conjunt de comunitats autònomes d'Espanya hagi anat a la Generalitat de Catalunya.

Vostès, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que fa trenta-tres anys que governen la Generalitat de Catalunya, Convergència i Unió i Esquerra Junts, Convergència i Unió en solitari, Esquerra Republicana amb el tripartit i, de nou, Convergència i Unió i Esquerra Republicana Junts, van heretar la zona més pròspera d'Espanya i han deixat la burocràcia més cara d'Europa. Sorpren que vostès, que han demostrat manifestament ser incompetents per governar una comunitat autònoma, vulguin governar un estat. Ja és prou temerari que vostès gestionin una comunitat autònoma, perquè vulguin encara gestionar un estat.

Per tant, els emplacem i els donem l'oportunitat, amb aquesta llei, que després de trenta-tres anys *non stop* de governs de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, comencin a actuar d'una vegada amb una mica de responsabilitat. I això significa que paguin les factures en un termini no superior a trenta dies, això significa que el conseller d'Economia sigui transparent i expliqui en seu parlamentària a qui paga i què pensa fer per garantir que els proveïdors i creditors de la Generalitat paguin d'acord amb el termini que posen les factures.

Aquesta és una llei que està d'acord amb el que estableix la Unió Europea en termes de morositat. Per tant, s'entén que vostès, que defensen un projecte antiespanyol i, per tant, antieuropeu, doncs, Convergència i Unió hagi presentat aquesta esmena a la totalitat. Per tant, una vegada més Convergència i Unió, amb aquesta esmena a la totalitat per tombar aquesta llei, dóna un nou cop de porta als principis d'unió que representen Espanya i la Unió Europea, en aquest cas, en termes de lluita contra la morositat.

Senyores i senyors diputats, quin exemple dóna una administració que no es vol comprometre a pagar els seus proveïdors i creditors en un termini d'un mes? Com pot exigir una administració a les empreses que paguin a temps els seus deutes, quan ella, aquesta Administració, la Generalitat de Catalunya, és incapaç de pagar quan toca? Qui prestarà diners a la Generalitat, una administració que no compleix mai amb els seus compromisos de pagament? Aquesta llei el que pretén és donar resposta a totes aquestes preguntes. En cas contrari, si no s'aprova aquesta llei, es donarà un missatge equivocacat que perjudicarà encara més l'economia catalana.

Ahir coneixíem com el mes de novembre, mentre l'atur baixava al conjunt d'Espanya en més de 2.500 persones, l'atur a Catalunya s'incrementava en més de 4.500 persones. Aquest mateix fet es va produir el mes d'agost, on l'atur va baixar al conjunt d'Espanya i va pujar a Catalunya en més de 1.200 persones. O, per exemple, el mes de setembre, on el 36 per cent dels nous aturats del conjunt d'Espanya eren catalans. Per tant, quan fa dues setmanes en el Ple del Parlament escoltàvem al senyor Artur Mas presumir de dades d'atur, o bé el senyor Artur Mas no coneix les dades d'atur, o bé les dades d'atur que coneix són les que li diu, les que li subministra el senyor Homs, o bé el que pretenia el senyor Artur Mas era enganyar l'opinió pública.

Però ja no són només les dades d'atur, que estan portant que Catalunya estigui molt per sota..., comenci a estar en els pitjors llocs de moltes comunitats autònomes. En inflació, l'IPC a Catalunya es troba substancialment per sobre de la mitjana espanyola. En pressió fiscal, la Generalitat de Catalunya és la líder indiscutible. En incompliment dels objectius de dèficit, Catalunya també, la Generalitat, es troba molt per sobre de la mitjana espanyola. En el cost de la benzina, per decisió del Govern autonòmic de la Generalitat de Catalunya, de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, la benzina a Catalunya és més elevada que a la resta d'Espanya. En el preu de l'aigua, que també som els líders del conjunt d'Espanya. En l'augment del deute, que també Catalunya és la líder, la Generalitat, en termes, en nombre, en percentatge de deute, del conjunt d'Espanya. Inclús ahir coneixíem fins i tot com Catalunya, en coneixement en ciències, en el seu sistema d'ensenyament, està molt per sota de la mitjana espanyola.

Aquestes són les conseqüències de trenta-tres anys *non stop* de governs de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, d'un règim que ha perjudicat els catalans, l'economia catalana i el futur de Catalunya.

Avui tenen l'oportunitat d'esmenar part d'aquesta política en un element essencial com és pagar en temps i forma, quan toca, els proveïdors i creditors de la Generalitat de Catalunya. Una llei que consta de nou articles i tres disposicions, una llei que va en la línia de les directrius de la Unió Europea en la lluita contra la morositat. Una llei que pretén generar un efecte dominó en el conjunt d'empreses catalanes: si la Generalitat de Catalunya paga a temps, la Generalitat de Catalunya llavors sí que pot exigir als seus proveïdors i creditors que també paguin a l'hora a qui subministra aquestes empreses. Una llei que pretén que hi hagi més transparència i més control, especialment per part de la Intervenció de la Generalitat de Catalunya i de la Sindicatura de Comptes. Una llei que si s'aprova, que si Convergència i Unió, amb els seus socis, amb els seus caps d'Esquerra Republicana, no tombés, permetria que no estiguéssim en la situació actual de veure com 1 milió de factures han de ser pagades per una altra administració pública; que aquest milió de factures pagades ha permès, entre altres coses, no perdre 180.000 llocs de treball afegits als que ja estan en aquests moments a l'atur.

Per tant, aquesta és una llei del tot necessària. Una llei que diu que s'ha de pagar quan toca, que s'ha de donar fi a la morositat crònica del Govern ERC - Convergència i Unió. Una llei que generarà seguretat jurídica, que permetrà no perjudicar per més temps desenes de milers de proveïdors i creditors a qui la Generalitat no paga. Una llei que, si s'aprova, ajudaria a donar solució a les pèssimes dades d'atur, que ja ens situen, malauradament, per sota de la mitjana espanyola, com hem vist, com vam veure ahir, el mes de novembre.

Per contra, si tomben aquesta llei, estaran donant un missatge kamikaze en contra de la recuperació econòmica, en contra de poder-se finançar en els mercats de crèdit, un missatge dirigit als proveïdors de: «Aquí no ens importen els terminis que posin les factures. Nosaltres pagarem quan ens dóna la gana, si és que volem pagar», que és el que està fent el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Però, clar, si s'aprova aquesta llei –i per això vostès no volen que s'aprovi–, si s'aprova el que significa és que la seva festa separatista s'ha acabat, que la prioritat, si s'aprova aquesta llei, seran els proveïdors, creditors, proveïdors d'obra pública, proveïdors de manteniment, ajuntaments i treballadors públics, abans que la seva festa separatista. Vostès haurien de fer una política de despesa, en cas que decidissin aprovar aquesta llei –que estic convençut que no ho faran–, una política de despesa que portaria a prioritzar els proveïdors abans que fer projectes museístics sobre el 1714 que ens costen 84 milions d'euros. Vostès, si aprovessin aquesta llei, que significaria canviar la política de despesa..., portaria que vostès no produïssin per més temps, no tornessin a ocasionar mai més nyaps jurídics i empresarials com ATLL o Spanair, que han generat i que poden generar despeses afegides de 500 milions d'euros. Si vostès, Convergència i Unió i els seus caps d'Esquerra Republicana de Catalunya, votessin favorablement aquesta llei, significaria que haurien de canviar la política de despesa; per tant, vostès no haurien de crear

serveis d'espionatge il·legals, a l'estil KGB, que provocarien en qualsevol cas, com a mínim, una despesa segons els que vostès preveuen, de gairebé 30 milions d'euros. Si vostès aprovessin aquesta llei, Convergència i Unió i els seus caps d'Esquerra Republicana de Catalunya, faria falta que fessin una política de despesa per la qual no poguessin estar viatjant pel món contínuament, com veiem que està fent el senyor Artur Mas, acompanyat un dia del senyor Mas-Colell i l'altre dia del senyor Felip Puig. Si vostès donessin suport a aquesta llei que presentem nosaltres i, per tant, no hi votessin en contra Convergència i Unió i els seus caps d'Esquerra Republicana, portaria que vostès..., per complir aquesta llei, faria falta que canviessin la política de despesa i, per tant, que reduïssin despeses en l'aparell de propaganda, via televisions, via ràdios, via internet, via diaris, que ens costen als catalans, anualment, 500 milions d'euros. Vostès, si volen donar suport a aquesta llei..., en cas que no ho facin, Convergència i Unió i els seus caps d'Esquerra Republicana de Catalunya..., si ho fessin, si l'aproveïssin, haurien de canviar la seva política de despesa per pagar els proveïdors, la qual cosa portaria a haver de reduir consellers de la Generalitat de Catalunya, a haver d'eliminar consells comarcals i a no mantenir la trama de subvencions a associacions, amiguets del separatisme.

Senyores i senyors diputats, els catalans no necessiten un KGB soviètic dels serveis secrets que els espiï; els catalans necessiten un govern que pagui les factures. Per això aquesta llei és la millor eina a favor de l'autogovern i de l'autonomia catalana, perquè posa fre al dispendi, al malbaratament, a la dilapidació, a la crema de diner públic que porten produint Convergència i Unió i Esquerra Republicana els últims trenta-tres anys. És una llei a favor de les pimes, dels autònoms, de les empreses que treballen per la Generalitat de Catalunya i que no es mereixen una Generalitat de Catalunya que sigui morosa amb aquestes empreses i amb aquests proveïdors.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

José Antonio Coto Roquet

Ja acabo, senyor president. És una llei que ha estat dialogada amb pimes, amb empreses i amb autònoms. És una llei que si s'aprovés ajudaria al creixement econòmic, a la creació de llocs de treball i a la solvència de la Generalitat de Catalunya.

Per tots aquests motius, el Partit Popular català demana a la majoria dels diputats i diputades que prenguin en consideració aquesta llei, per tal d'acabar amb la insolvència permanent i extrema de la Generalitat de Catalunya amb els seus proveïdors i creditors.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. S'ha presentat una esmena a la totalitat a aquesta llei, i ha estat presentada pel

Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en el seu nom té ara la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

(Remor de veus.)

Antoni Fernández Teixidó

Senyor president... Senyor conseller, senyores i senyors diputats..., ja em perdonarà, diputat Coto, ja em perdonarà, però, de veritat, a vostè no li importa el tràmit parlamentari en què està, no li importa. Té la llibertat de fer-ho. Però a vostè el tràmit parlamentari li és igual: el mateix discurs, la mateixa denúncia, el mateix to crispat, els mateixos complexos... (*Veus de fons.*) Sí, escolti, nosaltres no tenim cap complex, aquí, a presentar..., nosaltres també podem presentar proposicions de llei, qui ho discuteix? Els mateixos complexos, les mateixes denúncies, la mateixa..., sap?, el mateix enverinament a l'hora d'intervenir..., quan tenia una oportunitat magnífica per presentar-nos una proposició de llei i veure quines possibilitats tenien de convèncer la majoria. Doncs no. I vostè deu creure que la gent que ens segueix en aquest debat li presta atenció i guanya credibilitat. Jo, diputat Coto, sospito que no, sincerament. Sospito que vostè, amb aquest tipus de discurs... Un diputat deia: «Escolta, quin cansament!» I l'únic que no es cansa d'aquest discurs, diputat, és vostè, però els altres sí, perquè si vostè creu que es pot presentar una proposició de llei, que jo entenc ben intencionada, amb al·lusions a la KGB... Nosaltres no som d'eixe món.

Vostès estan en una òrbita que creuen que els donaran algun suport i alguna rendibilitat, i jo, des del meu grup parlamentari crec que això no els porta enlloc. La demagògia, diputat, no paga. Vostè pot fer crítiques, pot denunciar, ens pot exigir comptes. La democràcia no accepta la demagògia, no paga. I a la gent no se l'enganya, diputat, de veritat. Perquè totes aquestes coses que diu..., ja hi han elements que vostè pot configurar un discurs, però, si en tinguéssim un, de positiu, que ens permetés treballar conjuntament en algunes coses –per exemple, en aquesta–, aniríem bé.

Nosaltres, tradicionalment i històricament, hem defensat el plantejament per combatre la morositat. No crec que els hagi de repetir, senyores i senyors diputats, els esforços que hem fet, allà, a Madrid, i aquí, per entomar mesures per restringir la morositat, al marge del projecte nacional i de totes aquestes coses, Coto, que reiteradament ens diu. Si per combatre la morositat no cal ser ni separatista ni no separatista. Que no ho entén? No cal el separatisme per posar «en tela de judici» la morositat. No cal ser-ho, de separatista, només cal tenir sentit comú, voluntat política i claredat en les prioritats. Això és tan difícil d'entendre, diputat? No podríem caminar plegats en aquest marc entenent les dificultats amb les que ens trobem? Doncs no.

Nosaltres varem donar suport i varem tenir iniciatives a Madrid i aquí. Recordo una legislatura a l'oposició batallant sobre aquestes qüestions, defensant els criteris contra la morositat, i apuntant iniciatives i aportacions, algunes compartides amb vostès. Recordo aquest debat, amb el senyor Millo donant suport a les propos-

tes que nosaltres presentàvem. Per què, ara, el canvi? Per què escopir un discurs a la cara del Parlament? Per què escopir un discurs a la cara del Parlament, diputat? Vostè deu sortir d'aquí..., deu sortir, en fi, una mica content i satisfet... Jo crec que això no va enlloc.

De veritat, és que, si haguéssim parlat de la morositat, hi haurien coincidències. Si haguéssim parlat tècnicament de la seva proposició de llei, els proposaríem mesures i canvis. Si haguéssim parlat de com avançar en la lluita contra la morositat, cercaríem solucions conjuntament. Però, a vostès, això no els interessa i utilitzen la morositat com a pretext. I el discurs que vostè ha fet aquí és un pretext per allargar-nos tot un conjunt de diatribes inacabables, que a vostès els satisfan, i a nosaltres, perdoni'm que li ho digui ben..., dolent-me el que dic, ens repugnen. Perquè així no podem fer política, diputat. I si això ha de ser tot el curs parlamentari, amb aquesta línia, doncs vostès estaran molt reconfortats, però el país no.

Deixi'm que li digui una altra cosa: vostès... –perquè ho he sentit a dir al Grup Parlamentari Popular mantes vegades–, vostès en el passat –ho he sentit a dir, fins i tot, a la seva presidenta– han valorat l'esforç fiscal que han fet els catalans. La contribució a la solidaritat que hem fet els catalans. La voluntat d'ajudar el conjunt dels pobles d'Espanya a tirar endavant que hem fet els catalans. La voluntat de tenir un pacte fiscal que no el vàrem poder tenir. La lluita a mort per models de finançament bons per a Catalunya i per als altres pobles d'Espanya. I, a vostès, tot això no els planteja res? Els planteja, a destemps, que ha de sortir la presidenta del seu grup parlamentari i dir –sis, nou, dotze, quinze mesos després–: «Potser sí que ens caldria un pacte fiscal...» –nou, dotze, quinze mesos després.

Perquè és inevitable, senyor diputat, entendre l'esforç que els catalans hem fet, i a on ha arribat la tensió de la nostra tresoreria, diputat. I vostè, com a ciutadà de Catalunya, no hauria d'ésser aliè als esforços que pateix la nostra tresoreria per fer front a les nostres responsabilitats. Vostè creu que això és una broma? Vostè creu que nosaltres invertim un sol euro en aquesta cosa que vostè ha explicat, que l'alletja de veritat, la KGB, que jo vull pensar que no sap de què està parlant, diputat –no sap de què està parlant, de la KGB... Vostè creu que això és un camí per poder avaluar políticament, davant de la ciutadania i davant del poble de Catalunya, com ajudar a pagar els nostres proveïdors?

Vostè ve aquí i presumeix, una i una altra vegada, que el Govern d'Espanya ens ho paga tot. Que més voldríem, conseller –que més voldríem! No és veritat. No poden seguir amb aquest discurs. Paguin el que deuen!, per començar –paguin el que deuen, per començar. I no es vantin, i no presumeixin de quants diners posen sobre la nostra taula. Perquè si vostès volen, podem analitzar... –si vostès ho volen, eh?, que això la ciutadania, això no ho deu saber, o ho sap poc, o hi insistim poc–, vol que analitzem seriosament aquests diners, que graciosament donen al poble de Catalunya i a les seves institucions, quant ens costa?

Jo li ho diré: mecanismes de pagament a proveïdors, primera fase, tipus d'interès dels diners que ens dei-

xen: el 4,5 –tipus variable. FLA 2012, primera fase, tipus d'interès fix: 5,20 per cent. Mecanismes de pagament a proveïdors: ampliació de l'ICO proveïdors de la fase 1; tipus d'interès: el 4,2 per cent. FLA 2013, tipus d'interès: el 4,13 per cent. Moviment de proveïdors, primera fase, en aquesta tercera etapa: 3,34. Què ens donen, vostès? Què ens regalen, vostès? Vostès, si són tan amables, ens paguen part del que ens deuen, i nosaltres hem admès –ho ha fet el conseller Mas-Colell, amb coratge i amb gallardia– que Espanya en aquest moment és el nostre tresor.

I si vostès tenen alguna voluntat que, de veritat, entenguem què és el que fan vostès, des d'aquest Govern què és el seu... No aquest, aquest no és el seu, de Govern. Coto, aquest no és el seu Govern, el seu Govern és el de Madrid. Però si volguessin entendre això, ens haurien d'explicar per què no paguen allò que deuen i que està consignat als pressupostos del 2008. Per què no? I miri que ho dic d'una manera absolutament pausada i absolutament tranquil·la. Vostès expliquen, i es queden tan tranquils, que tots els diners que paga la Generalitat ens els posen a Madrid. I que només la nostra manca de lleialtat fa que, a més, no ho agraim. Què hem d'agrair? Entre altres coses, perquè la manca de capacitat de Catalunya per anar als mercats, té un origen propi, però també té un origen de l'Estat espanyol. I això ha tancat les nostres expectatives en els mercats. I és fàcil el discurs, diputat, d'alletjar permanentment als separatistes la voluntat de separació. Són vostès els que ens separen... (*Veus de fons.*) Sí, hala, hala... (*Veus de fons.*)

Si vostè creu, diputat Coto... (*veus de fons*) –sí, home sí, faci gestos–, si vostè creu, diputat Coto, que pot venir a aquesta tribuna, dir el que ha dit, respecte a les agències d'espionatge, i creure que no ens allunyarem d'allò que diu... (*L'orador pica amb el puny a la tribuna.*) Si vostè creu que hem de restar insensibles a allò que diu..., hi han dos camins: un, som insensibles perquè no té ni cap ni peus el que diuen; som insensibles perquè tenen vostès mala fe en allò que diuen; som insensibles perquè no els concedim crèdit, o bé ens ho prenem seriosament, que és el que nosaltres volem fer, i diem: «Però de què estan parlant!»

Estem disposats a explicar què ens dóna el Govern espanyol en l'àmbit del FLA i de l'ICO Proveïdors. No en tingui cap dubte, d'això! No ho amaga, el conseller Mas-Colell! No ho amaga el Govern. Ara hem d'explicar el que ens costa això.

Qui vol separar què? Qui són els autèntics separatistes en aquest tràmit? (*Veus de fons.*) És així. I vostè pensarà –té la llibertat de fer-ho– que és un discurs a la defensiva. Tot al contrari, lamento dir que és un discurs que no ens queda més remei, Coto –almenys en aquest diputat que li parla, eh?–, de fer, i ens obliguen a fer-lo. Quan amb un tema com aquest..., miri que teníem marge per fer coses conjuntament, Coto –miri que teníem marge per fer coses conjuntament–; però diuen: «–Oh, i vostès..., si teníem aquest marge, per què ha presentat l'esmena a la totalitat? –Perquè els coneixem.» (*Veus de fons.*) Sí, sí... –sí, sí.

Bé. Escolti'm, podríem no conèixer-los, i podríem haver tingut, avui, l'oportunitat de desmentir aquest coneixement que tenim, baixar aquí, fer un discurs tècnic, fer un discurs polític i pactar... Què va! Vostè ha vingut aquí a desmuntar, una altra vegada, l'acció d'aquest Govern que procura per a la ciutadania, no negant la situació de les nostres finances, que ara no m'hi estendré, i que té una herència, i que té l'accent de la crisi, i que té la preocupació que tenim, i que tenim els mercats tancats, etcètera... –però la morositat, ho podíem compartir.

Ens queden tres minuts per dir-li el següent: des del punt de vista de la tècnica parlamentària, la seva proposició de llei, senyor diputat... –deixi'm que li digui el següent–, tampoc aporta re, oportunitat perduda. Tenim dues lleis espanyoles, i vostè presenta, tècnicament, una proposició de llei que ni regeix els elements fonamentals de les dues lleis espanyoles. Dit d'una manera més casolana: hi ha més inseguretat jurídica en la proposició que vostè ens presenta que amb les lleis espanyoles. (*Veus de fons.*) Sí, sí... No només això, vostès, «adalids» dels tràmits curts, dels tràmits eficients, colloquen nova normativa i nous tràmits per als proveïdors d'aquesta administració. Vostès, «adalids» de la simplificació administrativa, més feina per a tothom: inseguretat jurídica, més treball, més normes, més controls...; en fi, no el Partit Popular liberal del que vostè personalment presumeix, sinó del Partit Popular conservador, intervencionista, el de sempre. Intervencionistes i conservadors, fent de l'Administració un altre instrument per tenir la seguretat que res de res se'ls escapa. Ep!, si vostès tenen lleis espanyoles que veritablement permeten dir i fer el que vostè apuntava, per què presentar aquesta iniciativa? Està injustificada, duplictat injustificada. Clar que sí! Ah, si no és que vostè creu que això de les lleis espanyoles tenen un recorregut petit i que necessitem lleis aquí per reforçar les lleis d'allà. Però això ho podem pensar nosaltres, però que ho pensi vostè... Això ho pensem nosaltres, però que ho pensi vostè, diputat Coto, no és la fórmula més idònia.

De les mesures que ens planteja, que vostè pràcticament no hi ha fet referència, nosaltres creiem que no aporta cap valor afegit a re. Li ho dic seriosament, diputat. Però hauríem estat disposats, atenció!, a discutir de tot aquest plantejament si vostès volguessin trobar aliats per fer-ho, això. Però no hi tenen cap interès. Ho estan demostrant al llarg d'aquesta legislatura, sospito que ho demostraran fins al final, la seva idea no és construir Catalunya, la seva idea no és ajudar l'Administració, la seva idea no és posar-se al servei dels ciutadans de Catalunya, per una raó molt senzilla: aquest Govern no és el seu, el Govern de Catalunya no és el seu Govern. Jo vaig passar per temps que creia que aquest Govern podia ser el seu, però vostès només tenen un govern: el d'Espanya. I em dol profundament que hàgim de posar finalment la dicotomia: un govern que tracta de resoldre els problemes dels catalans, amb les limitacions que tenim, no ens paguen el que ens deuen...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

...ens marquen els interessos, que estan fora de mida, i encara ens diuen que els donem gràcies i els demanem perdó. Amb aquest tipus de discurs, diputat Coto, amic Coto, no anem enlloc.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per a un torn en contra té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Senyor Teixidó, vostè, com sempre, ha fet el millor exemple d'un discurs tècnic, això seu ha estat un homenatge al que és un discurs tècnic en una seu parlamentària.

Miri, és veritat, té raó: de KGB, jo no en sé més que vostè, vostè estic convençut que en sap més, perquè vostè va estar, entre altres coses, afiliat a la Lliga Comunista Revolucionària (*veus de fons*); per tant, no tinc cap dubte que vostè en sap més que jo, de KGB, de sobres. Fixi's si en sap més que jo, que inclús el seu Govern, del grup parlamentari que dóna suport al Govern, sembla que està fent un embrió de KGB, d'espionatge, no?

Miri, escolti, senyor Teixidó, si vostès volien prendre en consideració aquesta llei, no haurien d'haver presentat esmena a la totalitat. Però és que ja fa temps, eh?, que s'ha presentat aquesta proposició de llei. Doncs bé, vostès en cap cas ens han donat cap *input* de diàleg perquè aquesta llei passi aquest tràmit. Per tant, quan vostè em diu això, no sé de què em parla. Vaja, o vostè potser és que va al marge de les decisions del seu grup parlamentari, perquè del seu grup parlamentari, li ho torno a reiterar, ningú ha vingut en cap moment a parlar amb el nostre grup ni amb aquest diputat perquè aquesta llei pogués superar aquest tràmit parlamentari. Per tant, vostè torna, senyor Teixidó, a faltar a la veritat o, com a mínim, a la veritat del seu grup parlamentari.

Vostè diu: «La demagògia no paga.» Sap qui no paga? La Generalitat de Catalunya. Miri, senyor Teixidó, als proveïdors els és ben igual, als proveïdors els és ben igual que la demagògia no pagui. Els proveïdors el que volen és que el senyor Mas-Colell pagui a l'hora, pagui a temps, pagui segons el que diu el termini de la factura, no deixi l'últim any i mig 1 milió de factures sense pagar, que al final han de ser abonades, per qui? Pel Govern d'Espanya. (*Remor de veus.*)

Fixi's –fixi's–, vostè diu: «l'esforç que han fet els catalans en l'àmbit fiscal». Miri, és cert. Impost de successions, on es pagarà? A Catalunya. Per decisió de qui? Del senyor Artur Mas. L'impost del patrimoni, on es paga en un percentatge més elevat? A Catalunya. Per decisió de qui? Del senyor Artur Mas. L'impost d'hidrocarburs, on es paga l'impost d'hidrocarburs més alt de tot Espanya? A Catalunya. Per decisió de qui? Del senyor Artur Mas. L'impost de transmissions patrimonials,

que ja està en el 10 per cent, en el punt més elevat, gairebé, de tot Espanya, on es paga? A Catalunya. Per decisió de qui? Del senyor Artur Mas. O l'impost d'actes jurídics documentats.

Miri, vostè diu: «el tipus d'interès del FLA», i em lleix els tipus d'interès del FLA. Li pregunto: escolti, si el FLA és tan car, per què no es financen als mercats? Per què no es financen als mercats, senyor Teixidó, si l'interès és tan car, per què no es financen als mercats? (*Veus de fons.*) Tranquil·litzi's, Teixidó, calma; calma, Teixidó. Miri, és més, jo els recomano, senyor Teixidó, senyors de Convergència i Unió, que si al Govern d'Espanya els interessos són tan elevats, vagin als mercats. Però sap què succeeix en els mercats? No és que pugui saber el preu, és que els mercats no els volen finançar, és que tenen l'aixeta del crèdit tancada, és que tenen la consideració creditícia de bo escombraria. I com tenen la consideració creditícia de bo escombraria, com no poden retornar ni els bons a particulars, què han de fer? Anar al Govern d'Espanya. (*Remor de veus.*) Perquè per vostès l'últim que voldrien és anar al Govern d'Espanya, i si van al Govern d'Espanya és perquè han gestionat francament malament la Generalitat de Catalunya.

I vostè diu, vostè fa una afirmació que em deia sorprès, que és surrealista, eh?, vostè diu: «Espanya és el nostre tresor.» Digui-ho al senyor Homs, que es passa, dia sí, dia també, insultant el ministre d'Hisenda. Si Espanya és el nostre tresor, com a mínim no insultin a qui els aporta la liquiditat per pagar el milió de factures (*remor de veus*) que ha permès que no es perdessin 180.000 llocs de treball a Espanya! (*Aplaudiments.*)

I, miri, vostè diu...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar.

José Antonio Coto Roquet

...ja acabo, senyora presidenta-, vostè diu: «Aquesta llei no té sentit a Catalunya», diu. Doncs, miri, que comparegui el conseller d'Economia per donar comptes de com va la liquiditat, crec que això ho volem tots els grups parlamentaris; que la Intervenció de la Generalitat de Catalunya i la Sindicatura de Comptes actuïn amb relació a la morositat, crec que ens importa a tots els grups parlamentaris; que la Generalitat de Catalunya treballi junt amb els ajuntaments per lluitar contra la morositat...

La presidenta

Senyor diputat...

José Antonio Coto Roquet

...crec que ens importa a tots els grups parlamentaris –ja acabo, senyora presidenta-; que el Govern...

La presidenta

Ha d'acabar.

José Antonio Coto Roquet

...de la Generalitat, igual que presenta un pressupost, presenti un pla de tresoreria, crec que ens interessa a tots els grups parlamentaris; que la prioritat de la Generalitat de Catalunya sigui pagar proveïdors abans que pagar despeses identitàries, crec que ens preocupa com a mínim al Grup Parlamentari del Partit Popular.

I ja acabo, senyora presidenta. (*Remor de veus.*) Crec que una cosa fonamental és la informació, i la informació de saber quantes factures vostès tenen contínuament sense pagar. I crec que això ens interessa, com a mínim, al nostre grup parlamentari. I això és el que posa aquesta llei.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Farem ara les intervencions per fixar el posicionament dels altres grups parlamentaris. I té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bona tarda, presidenta. Conseller, consellera, diputats, diputades... Senyor Coto, li ho diré en el seu llenguatge, perquè crec que així m'entendrà –perquè a vegades, depèn del llenguatge que fem servir, potser no m'acaba d'entendre-, li ho diré en el seu llenguatge; no canviaré de llengua, canviaré de registre. El Govern espanyol és un govern morós. El Govern espanyol és un govern que no paga la disposició adicional tercera. El Govern espanyol és un govern morós que redueix les transferències finalistes a la Generalitat. El Govern espanyol és un govern morós que redueix les transferències per a la Llei de l'autonomia personal, per a la Llei de la dependència. El Govern espanyol és un govern morós que redueix les transferències a les polítiques actives d'ocupació i que no les paga. El Govern espanyol és un govern morós que ens segresta la capacitat de cobrar un impost a la banca. El Govern espanyol és un govern morós que estaria en fallida si no fos pel Banc Central Europeu. El Govern espanyol és un govern morós que només paga els farmacèutics quan van a la Delegació del Govern espanyol a Barcelona. El Govern espanyol és un govern morós que usa el dèficit com a eina per col·lar políticament les comunitats autònomes. El Govern espanyol és un govern morós que provoca un *corralito* a la Generalitat de Catalunya. El Govern espanyol és un govern morós que recapta els nostres impostos, ens redueix les transferències i llavors ens ofereix un préstec a canvi, pagant interès. El Govern espanyol és un govern morós que actua com les entitats financeres que van comercialitzar preferents i quan se'ls reclamava que es pagués el que devien, els oferien un préstec a canvi però no els tornaven els diners; això, amb un interès ben còmode. El Govern espanyol és un govern incompetent, i el Partit Popular és un partit incompetent, que no sap ni gestionar les finances del seu partit; com volen gestionar les finances d'un estat? El Govern

espanyol és un govern morós en què el seu Ministeri de Cultura té una mitjana de pagament de factures pendents de 1.334 dies, i el Ministeri de Foment, de 1.283 dies, amb dades del Ministeri d'Hisenda.

Jo, sincerament, senyor Coto, i canviant de registre i tornant al meu registre normal, crec que la seva intervenció hauria pogut ser d'una altra manera, perquè està parlant d'un tema molt seriós per a la ciutadania. I vostè ha fet aquí un discurs, ha pujat molt content i somrient cap als seus escons, però crec que pensava més en els seus premis que li donaran dins del partit que en l'agraïment que podrien tenir els proveïdors de la Generalitat per una bona proposta sobre lluita contra la morositat, perquè, si no, no hauria pujat rient i no estaria satisfet d'aquesta gran intervenció, en què ha parlat més de carregar contra el Govern –que és absolutament legítim, ho pot fer com a grup parlamentari– que no pas de la seva proposta, ha dedicat més a carregar contra el Govern que no pas a defensar la seva proposta, i quan algú ha de fer això és que potser la seva proposta no està tan ben feta.

Vostè, a més, ha fet servir unes expressions que crec que estan absolutament fora de lloc. El tema del KGB pot vendre molt, li anirà molt bé per al vídeo que penjarà a YouTube per poder-se lluir davant dels seus, però si vol –i torno al seu llenguatge–..., i, escolti'm, el seu Govern espanyol és un govern que dedica 167 milions d'euros a pagar espies, la despesa de personal del Centre Nacional d'Intel·ligència, o que augmenta un 20 per cent la despesa dels fons reservats de l'Estat del CNI. Si vol, parlem d'espies, perquè aquí els espies que estan en pressupost són els seus, els del CNI.

Anant a la proposta, la Generalitat té un problema de morositat? Sí, és evident que té un problema de morositat. Quines són les raons d'aquest problema de morositat? Una caiguda dels ingressos; una reducció de les despeses que hi ha hagut, però que tenen un límit; unes dificultats, bàsicament dificultats normatives i limitacions normatives, per poder gestionar la tresoreria i recaptar els propis impostos... La major part del pressupost de la Generalitat –i vostè ho sap perfectament– ve de les transferències que fa el Govern de l'Estat del model de finançament, i l'Estat ho utilitza –i ho utilitza, i això s'ha de dir, ho utilitza– per collar políticament, reduint la bestreta, per exemple: 500 milions d'euros que ens diuen que l'any 2014 tindrem de menys pel sistema de finançament, quan l'economia està despuntant i sortint de la crisi, segons el Govern espanyol.

Per tant, quan una empresa no té la capacitat de cobrar la seva facturació i cobra una altra, que li fa transferència puntual, i aquesta altra falla, no pot pagar a temps. Quan un treballador espera cobrar de la seva empresa i aquesta no li paga, no pot fer front a les factures. Per tant, paguin els deutes pendents; la disposició addicional tercera, paguin-la, consignada en pressupost, aprovada per la comissió bilateral, amb acord entre governs. N'hi han algunes que no s'han inclòs al pressupost, però d'altres que sí, que són els requisits des d'una lectura absolutament estricta de la sentència del Tribunal Constitucional. Paguin la disposició addicional tercera que els pressupostos del 2012, que vostès van votar, van consignar com a ingrés. Què va passar?

Potser tenien un compromís del ministre Montoro que després no es va complir? No ho sé.

Què ha passat amb la morositat també, més enllà dels ingressos? Que a la Generalitat se li ha aplicat un dèficit més estricte que a l'Estat, i la Generalitat és qui es fa càrrec de les polítiques socials –prioritat absoluta. L'Estat, que és qui fa polítiques socials tan importants, com la política de defensa, o polítiques que en un moment de crisi, quan hi ha una restricció molt gran, es poden programar d'una altra manera, com les inversions en foment, es reserva més marge de dèficit. En canvi, les comunitats autònomes, que fan polítiques de sanitat, polítiques d'ensenyament, de benestar social, aquestes les collem més, els posem la càrrega.

Tampoc no podem desconèixer que estem en una crisi que a partir del maig del 2010 és una crisi de deute públic i que sí que és veritat que la Generalitat té un deute més important, en bona part –en bona part– més enllà de les decisions pressupostàries que es van prendre en el seu moment i que van permetre unes inversions sense les quals avui el país seria molt diferent –sense les quals avui el país seria molt diferent– i determinats barris d'aquest país estarien en una situació molt diferent. Però, deixant a part això, a partir del maig del 2010 es produeix una crisi de deute públic on els estats que poden sortir al mercat surten al mercat, els del sud d'Europa, les institucions del sud d'Europa que surten als mercats financers i que emeten bons, no préstecs als bancs, sinó que poden emetre títols de deute per cotitzar en els mercats de capital, ho fan perquè estan avalats per les institucions europees. Si el senyor Draghi no hagués dit que el Banc Central Europeu faria tot el que estigués a les seves mans per evitar la fallida del deute espanyol, quin interès pagaria l'Estat espanyol? Com podria col·locar els títols de deute? Un estat que s'acostarà al 100 per cent del seu producte interior brut de deute públic.

Per tant, això no ho podem amagar. Si el Banc Central Europeu, com s'ha aprovat en un informe del Parlament Europeu, avalés també i acceptés com a garantia el deute públic dels ens subestatals, es podria anar segurament amb moltes més facilitats als mercats de capital. Perquè si l'Estat espanyol pot anar als mercats de capital no és perquè el senyor Montoro sigui un crac; és perquè el Banc Central Europeu l'aval.

Per tant, aquest discurs que vénen a fer aquí demanant que ens humiliem i diguem «oh, moltes gràcies per pagar-nos les factures», amb els nostres diners, amb un préstec en què ens cobren un 5 per cent, si vostè fos coherent, se n'anirien als governs d'Holanda, als governs d'Alemanya, als governs de Finlàndia, al Banc Central Europeu i s'humiliarien també i els dirien: «Moltes gràcies per no deixar-nos caure en la fallida.» I oi que no ho fan, perquè tenen dignitat? Doncs, nosaltres també en tenim. I per això no acceptem discursos com el seu.

A més aquesta llei és una llei inútil –és una llei inútil–; les lleis poden dir «pagaràs a trenta dies», però si no tens els instruments financers per poder-ho pagar, no ho pots pagar. És més útil el Pla de proveïdors, és més útil el FLA; no pas aquesta llei, no dota dels

instruments. Una llei sense recursos és un cotxe sense gasolina: no pots anar enlloc –no pots anar enlloc. És una llei..., que vostè ha parlat de petites i mitjanes empreses, això sí, les que facturin més de tres mil euros a la Generalitat, les de menys queden fora.

És una llei que autoimposa a la Generalitat una penalització, que jo, repassant la normativa estatal, no he trobat que vostès s'imposin per al Govern de l'Estat. I han tingut temps, eh?, de modificar –i l'han modificat– la normativa de l'any 2010, del Govern socialista, del Govern Zapatero, per poder-se posar aquesta autolesió que volen que ens fem la Generalitat, no?

Jo crec que, si vostè pensés en com combatre la morositat des del punt de vista d'ajudar els proveïdors i ajudar les finances, hauria tingut una intervenció molt diferent, la nostra també hauria estat molt diferent, les seves anteriors haurien estat molt diferents i avui podríem estar parlant d'una altra cosa.

Però el que vostès persegueixen amb aquesta llei és que aquest Govern s'humiliï, que aquest Parlament s'humiliï, perquè hi ha un estat que recapta els diners dels nostres ciutadans, que recapta els nostres impostos, que ens els deixa a préstec, ens cobra un interès i a sobre encara volen que els donem les gràcies. Doncs, per aquí no hi passem. I donarem suport a l'esmena a la totalitat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Romero.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. La veritat és que els haig de dir que deuen estar molt contents els proveïdors escoltant-los, tant els uns com els altres, perquè el que està clar és que podem treure una conclusió de les seves intervencions, i és que no sabem per què però no parlen dels seus problemes.

Em dona la sensació que hem vingut aquí a un partit de tennis en què a ambdues parts els interessa, doncs, tirar-se els plats pel cap per intentar treure's la responsabilitat de sobre. I realment això és bastant trist, perquè, en fi, estem aquí per intentar resoldre els problemes dels ciutadans i no per carregar els uns contra els altres i menys carregar les culpes a unes o altres administracions.

Hem d'intentar buscar solucions, i en aquest sentit trobo que, és veritat, el senyor Coto ha vingut aquí amb una proposta. El senyor Teixidó ara diu que no. Sí, ha portat una proposta; ens agradarà més o menys, però l'ha portat. I m'ha semblat, senyor Teixidó, que vostè no en parlava, d'aquesta proposta, ni tècnicament ni políticament. Escolti'm, parlem-ne. Ens agradarà més o menys, però almenys en podem parlar.

A nosaltres hi han algunes coses que ens agraden i altres que no. El que és veritat és que probablement no

feia falta aquesta llei, perquè ja ens obliga la transposició de la directiva europea, però és veritat que hi ha algunes coses que ens agraden, no?: els aspectes de transparència; ens agradaria saber quantes factures tenim al calaix, quines són, de quins proveïdors, quan arriba el Fons de liquiditat autonòmic cap a Catalunya en què els fem servir. És a dir, sí que ens agradaria saber algunes coses, no? I la transparència que planteja aquesta llei, doncs, no estaria malament que poguésser ser una realitat.

Ara, no ens agrada perquè ens sembla, en certa manera, oportunista, no? Hi ha hagut ara fa poc tot el conflicte amb els farmacèutics, i, clar, el Partit Popular s'ha enfadat molt, perquè és veritat que el Govern de Convergència i Unió, recolzat per Esquerra Republicana, de tant de repetir-ho, doncs, ha fet creure als farmacèutics que era culpa de l'Estat que no se'ls pagava, no? I, per tant, ara el Partit Popular necessitava netejar la seva cara i dir: «Escolta, porto aquí aquesta llei a veure si queda clar que qui està pagant una part de les factures dels proveïdors de la Generalitat de Catalunya és l'Estat.» Bé, doncs, aquesta és la seva neteja de cara..., que nosaltres no hi volem jugar.

I en el cas de Convergència i Unió, perquè, clar, aquesta repetició que no tenim diners, que l'Estat...; l'altre dia el senyor Oriol Amorós deia: «L'espòli fiscal que vivim a Catalunya.» Escolti, és veritat, però també és veritat que nosaltres podríem estar pactant des de fa mesos un nou pacte de finançament autonòmic, i no ho estem fent. També és veritat que vostès fa un any que governen amb Esquerra Republicana i podrien estar modificant impostos com el de successions, i no ho estan fent. També és veritat que vostès podrien estar lluitant contra el frau fiscal, i no ho estan fent. I tot això vol dir no a més ingressos que els permetrien probablement pagar alguns proveïdors.

Per tant, en aquest joc entre uns i els altres nosaltres no ens hi volem ficar. Creiem que hi han alguns elements de la llei que podrien ser interessants, però com que al final creiem que hi ha un tema d'oportunisme polític per part d'uns i d'uns altres, nosaltres a aquest joc la veritat és que no hi volem jugar.

Per tant, doncs, farem un vot d'abstenció, per no entrar en aquesta dinàmica a què vostès ens tenen bastant acostumats.

Però sí que els faria un prec, que és que pensem una mica més en aquests proveïdors, perquè, de veritat, si hi han alguns proveïdors que ens estan escoltant, doncs, pensaran que no estem intentant resoldre els seus problemes, de cap de les maneres, perquè tirant-nos els plats uns als altres no ho solucionem, no? I jo crec que en aquest sentit hauríem de ser una mica més honestos.

I en el cas del fons de finançament autonòmic, el Fons de liquiditat autonòmic, sí que és veritat que, en el tema de transparència, caldria que ho fóssim encara que aquesta llei no vagi endavant, perquè, escolti'm, també sembla que quan arriben aquests fons de liquiditat alguns s'estableixen amb algunes finalitats. L'Estat diu que els recursos per pagar els farmacèutics ja havien arribat i sembla que la Generalitat els va utilitzar per a una altra cosa. Home, si això no és veritat, senyor Ara-

gonès, que és possible que no sigui veritat, si ens ho expliquessin, si hi hagués un informe, si ens presentessin aquestes dades, doncs, probablement nosaltres no ho qüestionaríem o com a mínim no en dubtaríem, però com que no ho tenim n'hem d'acabar dubtant.

I no volem posar-nos ni al costat d'uns ni al costat dels altres; el que volem i ens agradaria és que els empresaris, els autònoms, aquelles empreses que són proveïdors de la Generalitat cobressin al més aviat possible. I els diners poden sortir en part de la Generalitat, si féssim més esforços en temes de fiscalitat, si féssim més esforços amb el frau fiscal, que aquí vam aprovar fa uns mesos en el Ple del Parlament un pla de treball per lluitar contra el frau fiscal i de moment no hem vist ni un paper. Bé, doncs, podríem començar, podríem avançar una mica més, i, de moment, nosaltres no veiem res.

L'impost de successions. Va haver-hi una proposta del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, n'hi ha una del Grup Socialista també entrada, i, en canvi, del Govern, amb el recolzament d'Esquerra, no n'hem vist cap encara. Doncs, escolti'm, ha passat un any, avancem una mica, perquè al final aquesta queixa i aquest fer el ploricó tot el dia de «l'Estat, l'Estat, no ens estima, no ens estima» cansa una mica. Però no només ens cansa a nosaltres; jo crec que al final cansa els ciutadans i cansa en aquest cas els proveïdors.

Per tant, nosaltres ens abstindrem en aquesta guerra i aquesta batalla que mantenen vostès, l'Estat amb la Generalitat. El que ens sembla és que hauríem de ser una mica, tots, més honestos. Ens agradaria tenir més informació, i, per tant, una mica més de transparència per part de la Conselleria d'Economia, i així veuríem exactament el que arriba en què s'utilitza, el que queda pendent i si, evidentment, es pot millorar alguns aspectes per tal, doncs, que cobrin al més aviat possible aquests proveïdors.

Però, ja els ho dic, jo crec que hi ha camí per córrer, creiem que no ho estan fent vostès des del Govern de la Generalitat, i, per tant, home, doncs, mirin d'avançar una mica. Als senyors d'Esquerra Republicana sempre els dic que «apretin» una mica més el Govern, a veure si avancem i aconseguim alguns ingressos. Evidentment, no seran suficients; però, escolti'm, intentem estirar al màxim les possibilitats que tenim, que són poques, però les tenim. I vostès, molt sovint, doncs, no acaben d'estirar-les, suposo que perquè en treuen més profit electoral, evidentment, doncs, de carregar sempre contra el Partit Popular, contra el Govern de l'Estat, no? Ni uns ni uns altres.

Però, si us plau, mirin de resoldre els problemes dels ciutadans i en aquest cas de les empreses, que són els que estan patint i que els asseguro que si estan veient aquest debat pensaran el que surt a les enquestes: que els partits polítics no servim per a res, perquè està clar que no els resollem els problemes.

Per tant, posem-hi una mica d'enteniment. Nosaltres ens abstindrem. Però, en tot cas, que siguin constructius els que ho proposen però també, molt sovint, els que esmenen a la totalitat, com és el cas d'aquesta llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, bona nit. Intentaré no parlar del KGB i sí de la morositat. I jo crec que, abans, utilitzant un terme antic també, el senyor Coto ha fet un exercici d'*agitprop*, d'agitació i propaganda, en la presentació de la seva proposició de llei, no?

Jo primer vull començar dient que efectivament, que la morositat, que els impagaments són un greu problema social i econòmic, que ha crescut de forma exponencial amb la crisi econòmica, els impagaments de les administracions públiques a ens prestadors de servei, concerts sanitaris, educatius, serveis socials, a empreses, etcètera, no?

I, per posar una dada, només a les entitats del tercer sector social la Generalitat els deu 435 milions d'euros, i el 90 per cent de les entitats manifesten haver endarrerit el pagament de nòmines, el 51 per cent han ajustat les seves plantilles i el 20 per cent han fet acomiadaments.

Hem vist el cas de les oficines de farmàcia, darrerament; moltes entitats han de demanar crèdits per sobreviure sense que després ni la Generalitat ni l'Estat n'assumeixin els costos dels interessos que han de pagar, no?

I això li passa a l'Estat, també. És evident que l'Estat també és morós, i també li passa exactament el mateix. I també hi ha una morositat, que a vegades se'n parla poc, no?, que és els retards i els impagaments concrets a les persones de prestacions socials, de les beques menjador, de les quals tant s'han queixat i amb tanta raó les AMPA; els incompliments de la Llei de la dependència i els canvis en la Llei de la dependència –això, senyor Coto, també és morositat, també són incompliments amb les persones–, i els retards i impagaments en les prestacions socials, també això és morositat, i suposo que el trencament del compromís social, del contracte social bàsic de les administracions públiques amb la gent, no?

I en l'àmbit privat també hi ha altres morositats de les quals es parla poc. Per exemple, la morositat de les grans empreses. Les empreses de l'IBEX 35 o les grans empreses comercials van pagar el darrer any els seus proveïdors amb un retard mitjà de 215 dies, una morositat molt superior a la de les administracions públiques i que demostra que aquestes grans empreses, que ara resulta que ja comencen a tenir beneficis, s'han finançat, han tingut facilitats per finançar-se..., que tenen molta facilitat, perdó, per accedir al crèdit, als crèdits, s'estan finançant de manera indirecta amb l'impagament dels seus proveïdors més petits, no?

I quin és el marc general?, per què es produeixen aquests impagaments? Doncs, evidentment per la crisi econòmica, que ha provocat la caiguda dels ingressos de les administracions públiques, també com a conseqüència de determinades polítiques de rebaixes fiscals;

dos, per les dificultats d'accedir al crèdit en els mercats financers en condicions raonables per a les administracions i també per a les mateixes empreses, malgrat les ingents quantitats de recursos abocats en el rescat del sistema financer, i també per les polítiques d'austeritat dominants de les quals el Partit Popular és clarament coresponsable: la limitació del dèficit de forma injusta en el cas de la Generalitat i en el conjunt de les administracions autonòmiques amb relació a l'Estat, o, mirin, la reforma de l'article 135, les lleis d'estabilitat pressupostària, que obliguen a prioritzar el pagament d'interessos absolutament per damunt de qualsevol altra cosa, no?; s'obliga *manu militari* a pagar, el compliment d'algunes lleis, aquestes d'estabilitat pressupostària, i, en canvi, altres, les que garanteixen drets..., en aquestes no hi ha cap emergència ni cap obligació.

Aquest marc general genera una morositat que és la morositat del conjunt del sistema a la ciutadania. És a dir, estem generant també un deute social al conjunt de la ciutadania per l'increment de les desigualtats i la manca de compromisos de les administracions. I d'aquesta morositat també cal parlar-ne.

Per altra banda, també caldria dir, pel que fa a les prioritats de pagament, que no és el mateix els grans gestors d'infraestructures, Abertis, que disposen d'accés privilegiat al crèdit, tenen molta més capacitat de resistència, que no les entitats del tercer sector social o les petites i mitjanes empreses, que caldria prioritzar també a l'hora d'establir una prelación, no?

Mirin, però jo voldria assenyalar sobretot..., podria parlar també de condicionants tècnics del sistema de finançament, del mateix procediment administratiu, que fa molt difícil això del pagament a trenta dies. I això li passa al Govern de l'Estat i li passa també al Govern de la Generalitat. I també és evident que el sistema de tutela política, de control polític que vostès exerceixen a través del FLA, amb embolics d'interpretacions, etcètera, també dificulta molt el pagament, les possibilitats de pagament de la mateixa Generalitat.

Miri, però jo els voldria assenyalar també algunes contradiccions en què vostès incorren en la presentació d'aquesta llei, no? Primera contradicció: el partit que limita i retalla l'ús de l'autogovern ara utilitza l'autogovern en aquesta qüestió, precisament. És a dir, vostès sempre ens critiquen, quan alguns partits d'aquesta cambra fem referència o fem propostes que afecten el Congrés dels Diputats, que no pertoquen, que no és el que s'ha de fer. Vostès, que tenen tendència a limitar l'autogovern de Catalunya, ara volen que el Parlament legisli sobre una qüestió que ja està legislada en l'àmbit de l'Estat. El 2010 hi ha la reforma que vostès van aprovar el febrer d'enguany. Vostès només es recorden de l'autogovern quan es tracta de constrènyer o de dificultar encara més els ja difícils marges que té la Generalitat.

En segon lloc, el partit del Govern, morós amb Catalunya, exigeix el pagament puntual del deute. Vostès, per tenir autoritat, també haurien d'exigir a l'Estat que deixi de ser morós. Deute de l'Estat en inversions en infraestructures: 5.740 milions d'euros. Reducció dels ingressos finalistes de l'Estat: 672 milions d'euros;

incompliment, per exemple, dels compromisos amb centres científics, amb institucions culturals. Mesures estatals que suposen un increment de la despesa: 1.715 milions d'euros. Mesures estatals que suposen una caiguda dels ingressos: 1.240 milions d'euros. Pràcticament 9.000 milions d'euros. L'Estat es comporta també amb la Generalitat i amb les comunitats autònomes com un morós.

Tercer, el partit que imposa polítiques de consolidació fiscal d'austeritat que obliguen les administracions públiques exigeix el compliment estricte dels pagaments. El mateix partit que situa aquest límit injust del dèficit ara en l'1 per cent, que obliga una determinada política d'austeritat, exigeix a les administracions que compleixin, això sí, el pagament puntual a trenta dies a proveïdors.

Miri... –i també sobre el tema del FLA i de l'ICO–, el que vostès plantegen és que el..., és com si el segrestat hagués de donar les gràcies al segrestador. I no és el cas, no creiem que hàgim de donar les gràcies per un mecanisme de rescat que nosaltres ja vam criticar en el seu moment, i que, si no ho recordo malament, Convergència i Unió va avalar també en el seu moment, amb uns tipus d'interès per damunt de preu de mercat i que creiem que són lesius per a la mateixa Generalitat. El senyor Montoro exigia eurobons, però el senyor Montoro va rebutjar els hispabons. S'haurien pogut fer les coses d'una altra manera.

I quart, per posar una darrera qüestió: el partit que no s'oblida dels ajuntaments per reduir-los les seves competències, que vol limitar les polítiques socials dels ajuntaments, que les vol eliminar, és el partit que ara s'oblida dels ajuntaments quan es tracta de la morositat amb les altres administracions, amb els ens locals. S'obliden, cal assenyalar-ho, que la Generalitat té un deute, segons han assenyalat els ens locals, de 1.200 milions d'euros que provenen d'acords i convenis signats entre la Generalitat i els ajuntaments. És paradoxal que el 2012, per exemple, hagin estat els mateixos ajuntaments, a través de les diputacions i del Pla extraordinari d'assistència financera local, que van finançar els deutes pendents de pagament que la Generalitat té precisament amb els ens locals, no? Això també és deute, això també és morositat que tenen les administracions públiques, l'Estat i la Generalitat, amb els mateixos ajuntaments.

Després, hi ha tot un seguit de qüestions de la llei que no entenem, com el límit aquest que es fa dels 3.000 euros. No ens sembla justificat. I després, també, aquesta doble penalització, aquesta penalització que es vol fer, més enllà dels interessos de demora, que a més ens sembla inútil i que no serviria de res i que no ajudaria absolutament en res.

Miri, per tant, creiem que és una llei innecessària. Nosaltres donarem suport a l'esmena a la totalitat. Creiem que és una llei inútil, que és innecessària, que és una llei que no és realista, però que, sobretot –sobretot–, jo diria que és una llei hipòcrita. És una llei que no té *credibilitat*. Jo crec que les coses s'han de fer que amb *credibilitat*. Vostès exigeixen unes coses al Govern de la Generalitat que no les exigeixen al Govern

de l'Estat. Vostès són coresponsables d'una política «austericida» que perjudica la ciutadania i el conjunt de les administracions públiques.

Per tant, aquesta és una llei que no té absolutament cap tipus de credibilitat, és una llei hipòcrita i, per tant, la rebutgem de ple.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellera* de educació, diputados, diputadas, iba a empezar mi intervención..., si la consejera de educación calla..., iba a empezar mi intervención hablando del... (*Veus de fons.*)

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

¿Que qué quiere decir? Lo que estás oyendo... (*veus de fons*), lo que estás oyendo quiere decir.

La presidenta

Senyor diputat... Senyor diputat, si us plau, eh?

Jordi Cañas Pérez

Lo que estás oyendo.

La presidenta

Senyor diputat, si us plau!

(*Veus de fons.*)

Jordi Cañas Pérez

¿Cómo que no me puedo dirigir...? ¿Esto quién lo dice? Això qui ho diu? Ho dius tu, això?

La presidenta

Senyor diputat... Senyor Cañas..., senyor Cañas, parli amb mi, si us plau!

Jordi Cañas Pérez

I tant!

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyors diputats...

(*Pausa.*)

Jordi Cañas Pérez

¿Puedo comenzar, presidenta?

La presidenta

Ja pot començar.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellera* de *educació* o de *Ensenyament*..., diputados, diputadas, iba a empezar mi intervención intentando ligar –no sería una forma muy afortunada– el «*O tempora, o mores*» que decía Cicerón, que dijo Cicerón en la primera Catilinaria... –no está aquí el señor Mas-Colell–, con *quousque tandem abutere, Catilina, patientia nostra?* En esa catilinaria estaba el «*O tempora, o mores!*». ¡Oh, tiempos! ¡Oh, tiempos, donde Convergencia consiguió aprobar en el Congreso de los Diputados la Ley de morosidad con el PSOE! *O tempora*. ¡Qué tiempos aquellos!, ¿verdad?, donde Duran i Lleida se vanagloriaba de haber conseguido aprobar una ley de morosidad que obligaba, a partir del año 2013, a las administraciones públicas a abonar en treinta días sus deudas. ¡Oh, tiempos! *O tempora*.

Y lo quería ligar con el «*O mores*», porque moroso no viene de *mores*, eh?, de las costumbres. «*O tempora, o mores*» –¡Oh, tiempos!, ¡oh, costumbres!–, que le decía Cicerón a Catilina. No viene de «costumbre», sino de un latín tardío, de la «mora», del retraso; ni siquiera del *morosus*, ¿verdad?, que era «malhumorado». Quería empezar así.

Quería también hablar del sofismo y del cinismo; del sofismo bien entendido, que enseñaba la filosofía, o del mal entendido, que eran los charlatanes, que defendían lo uno y lo contrario, queridos amigos de Convergència; o del cinismo, no la escuela filosófica sino la acepción más cercana de los cínicos, de los que mienten con desvergüenza y de los hipócritas –que no viene de Hipócrates, ¿verdad?

Iba a hablar de la ley..., bueno, del proyecto... Pero, ¿para qué? Vamos a... No vamos a votar. Vamos a votar en su trámite. ¿Necesaria? Bueno, yo siempre digo que «menos leyes y que se cumplan». Hay una ley estatal que obliga al conjunto de Administraciones públicas a..., a partir del año 2013 –se aprobó el 2010–, Duran i Lleida la presentó en 2009, *o tempora!*, eh? Se aprobó en el 2010, un margen de tres años para aplicarla, 2013... Bueno, tenemos que estar discutiendo por qué las administraciones en su conjunto, especialmente esta, no pagan cuando deben.

Pero, lo repito, desgraciadamente aquí no se habla de eso. Sobre todo no se habla de eso cuando el comité de operaciones por la sedición más su muleta parlamentaria, Iniciativa per Catalunya Verds, se ponen de acuerdo, se sincronizan para desprestigiar y prácticamente quitar valor a toda iniciativa parlamentaria que no proviene de su *superioridad moral*. Esa sí, del *mos, moris*, de la costumbre, no del *morosus*, ¿eh?, ni de la *mora*. Porque aquí algunos se creen que tiene superioridad moral. ¡La superioridad moral de Iniciativa,

repartiendo carnets de lo que se puede y no se puede hacer y cuando se puede hacer! Ellos, los que dejaron una administración no morosa, no, quebrada; los que nos dicen, al resto de grupos, si respetamos o no esta cámara. La superioridad moral..., o la moral, de «morro», ¿eh?

O los de Esquerra Republicana de Catalunya... (*Veus de fons.*) Sí, claro, ahora voy a por ustedes, claro que sí... (*Veus de fons.*) Cómplices de la quiebra de esta Administración. Cómplices. Los lanceros de la lanza 1 millón de euros. Los del cheque en plan Chávez. ¿Se acuerdan, ustedes, que repartían cheques, eh, con las asociaciones, bien grandes para que les vieran? ¿No se acuerdan de esto? Yo sí que me acuerdo. ¿Quieren fotos? Se las traigo. Dejaron una administración quebrada. Y ahora vienen aquí dando lecciones. Otros, otros profesores sofistas, cínicos e hipócritas.

Bueno, y lo de Convergencia ya... Es que eso ya es..., ¡chapeau! –¡chapeau! Porque, claro, venir aquí, no hablar de nada, poner el ventilador..., ¡sin asumir la paternidad de esta ley! Pero, ¿quién propuso esta ley? ¿O ya no hacen suyo a Duran i Lleida? ¿Ya no es uno de los nuestros? ¿O quién propuso esta ley en el año 2009 y que se aprobó en 2010?

Las trampas dialécticas, el sofismo y el cinismo, Teixidó, tienen un límite. ¿Sabe lo que pasa? Es que aquí en este Parlamento lo que tenemos es una profunda morosidad moral. Aquí, una profunda, permanente, densa morosidad moral. Porque cuando alguien dice «secuestrado» y «secuestrador» proyecta una imagen de odio y de alteralidad lamentable, vergonzosa y repugnante –con ge: *repugnante*. Secuestrado y secuestrador. ¿España secuestrador? ¿Cataluña secuestrada? Estas imágenes pastoriles, ¿eh?, que sacaban algunos periódicos con analogías similares, igual de felices e inteligentes que la suya, tan progresista. Esto es apología y pedagogía del odio hacia España.

Mire, España, el Gobierno de España hace lo que le corresponde, que es financiar una administración. Y lo hace a unos intereses moderados, que son los propios más un pequeño diferencial. Como bien les decía Coto, que a veces acierta –a veces acierta–, vayan ustedes a pedirlo a otro sitio, si tan sobrados van. Pero ¿saben lo qué pasa? Que no pueden ir sobrados, porque resulta que tiene una administración quebrada –una administración quebrada–, una Generalitat quebrada, que debe –o debía– más de 400 millones a farmacias, que debía –y debe– más de 1.000 millones a los ayuntamientos, que debía 600 millones a las entidades del tercer sector, porque..., que es morosa, que no paga, y lo que es peor: no le importa.

¿Y saben cuál es el problema, más allá del cinismo, del sofismo y de la hipocresía? Que detrás de esto lo que hay son empresas que no cobran, autónomos que no cobran, trabajadores que pierden su empleo porque las empresas y los autónomos no cobran, ciudadanos que también sufren la morosidad de unas administraciones que no afrontan sus responsabilidades y sus obligaciones de pago con los ciudadanos, que sí que tienen que afrontar los impuestos con los cuales ustedes les sangran, ¿eh?, que no permiten ni un día de retraso

en esos impuestos sin que signifique una sanción, y ustedes ni pagan, ni asumen los costes derivados de la financiación o de la mora de sus impagos. Vamos, una cara dura espectacular. Lo digo en plan coloquial, ¿eh?, para que lo entiendan.

Entonces, ni como las empresas, ni los autónomos, ni los ciudadanos tienen la culpa de que ustedes dejaran una administración quebrada, de que ustedes tengan una política económica equivocada..., bueno, aparte de mentirosa, ficticia y embustera, con un 10 por ciento de los ingresos sacados de la manga o de la chistera del mago, ¿eh?, como los ciudadanos no tienen culpa de esto..., pues claro que se podría debatir sobre la morosidad y sobre las obligaciones que tienen que tener las administraciones y sobre los compromisos que tienen que adquirir y ejecutar.

Pero, claro, ¿saben ustedes lo único que sí que cumplen y en lo que no son morosos? En cumplir la fecha de, antes del 31 de diciembre, tener la pregunta y la fecha. Esa sí. Cómo corren ustedes, cómo se reúnen, ¿eh?, qué actividad más metabólica, más ágil. Eso sí, ¿eh?, para eso sí que corren, para eso todos los días información, la necesaria. «¿Quán arribaran, cuán arribaran la pregunta i la data?» Ah, sí, cuándo pagarán las facturas, eso no, eso a ustedes no les importa. O sea, en lo único en lo que no son morosos es en crear estructuras de estado, en crear comité de operaciones por la sedición, en ser un gobierno sedicioso.

Y, mire, le voy a decir una cosa: ¿sabe aquí cuál es el verdadero irresponsable, señor Pere Aragonès?, que usted decía que el Gobierno de España no les iba a humillar. Ustedes no van a humillar a España. España no va a ceder a su chantaje. No vamos a ceder al chantaje de alguien que plantea cerrar una semana, parar una semana para hundir la economía española, para hacer daño a la economía española, porque detrás hay ciudadanos. España no cederá a su chantaje ni a sus amenazas.

Gracias, presidenta, *consellers*, diputados, diputadas...

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyor Teixidó, no m'havia demanat..., no? (Pausa.) D'acord.

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat, de retorn de la proposició de llei, ha estat aprovada per 80 vots a favor, 27 en contra i 19 abstencions, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Procediment

per a elegir dos membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants (tram. 284-00016/09)

Passem ara al capítol d'interpel·lacions. El punt setè ja està substanciat, i passem al punt vuitè. (*Veus de fons.*) Ah, sí... (*Remor de veus.*) Es noten les ganes d'acabar, no? Passem al punt sisè de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir dos membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants.

D'acord amb l'article 77 de la Llei 24/2009, de 23 de desembre, del Síndic de Greuges, han estat presentades dues candidatures per cobrir les dues places, a proposta dels col·legis professionals d'advocats, del Col·legi Professional de Barcelona i del Consell de Col·legis. Els candidats són el senyor Josep Oriol Rusca –presentada per part de l'il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona– i el senyor Miquel Sàmper i Rodríguez –presentada per part del Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya.

Atès que el nombre de candidats presentats és igual al nombre de candidats a proveir, d'acord amb l'article 90.3 del Reglament els pregunto si podem aprovar per assentiment aquesta designació. (*Pausa.*) Senyor Cañas, votació? (*Pausa.*)

Doncs, llavors, farem la votació electrònica i secreta. Podem votar els dos junts? (*Pausa.*) Sí. Doncs, ja podem procedir a la votació.

Comença la votació.

(*Remor de veus.*) És que és secreta.

Estan designats per 99 vots a favor, 2 en contra i 25 abstencions.

Interpel·lació

al Govern sobre els programes de prevenció de la violència masclista i les relacions abusives entre els joves (tram. 300-00114/10)

Passem ara al punt vuitè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre els programes de prevenció de la violència masclista i les relacions abusives entre els joves. La formula el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula la il·lustre senyora Marta Vilalta.

(*Remor de veus i pausa.*)

La vicepresidenta primera

Quan vulgui, senyora diputada.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera Munté. Des del Grup d'Esquerra Republicana, i en especial també des de les Joventuts d'Esquerra Republicana, li fem aquesta interpel·lació relacionada amb la

lluita contra la violència masclista i les relacions abusives, centrada en el jovent. Sabem que la violència masclista és una xacra social, una forma de terrorisme que no entén d'edats, però avui volem centrar-nos i posar el focus en la violència masclista i en les relacions abusives que es donen entre les i els adolescents, i les formes que han adoptat aquests abusos.

Estem preocupats, i li traslladem aquesta preocupació, que crec que serà compartida, perquè la violència masclista està impactant de manera molt preocupant entre el jovent, sobretot entre adolescents, i així ho alerten els experts quan conclouen que s'observa una tendència a l'alça de la violència de gènere entre adolescents.

Segons les dades de la fiscalia de l'Estat, les denúncies per abusos sexistes entre menors han passat de 473 el 2011 a 632 el 2012, un augment de 159 denúncies en un any. Fa pocs dies coneixíem l'estudi del Ministeri de Sanitat sobre igualtat i violència masclista en l'adolescència, que revela també dades preocupants. El 28,8 per cent de noies entre tretze i dinou anys admeten patir control abusiu per part de la parella o exparella; això és, una de cada quatre admeten patir control abusiu per part de la parella o exparella. El 25 per cent de les noies enquestades també reconeixen que les han controlades a través del mòbil. En casos d'agressions físiques, són el 4 per cent de les noies que reconeixen haver-ne patit, o un 6,3 per cent que han estat pressionades per tenir relacions sexuals. Si parlem de nois, hi ha un 16 per cent de nois que reconeixen haver intentat controlar la parella; un 13 per cent que diuen haver-la ridiculitzat o insultat alguna vegada, i un 11,4 per cent que asseguruen que han intentat allunyar la seva parella dels seus amics. Totes aquestes actuacions i comportaments que veiem són formes de control que passen la línia d'una relació basada en la igualtat i que escenifiquen uns abusos.

De fet, si algú pot posar en dubte el que estem parlant, hi ha una dada greu: un 36 per cent de les joves consultades asseguruen haver patit por, un indicador definitiu per detectar casos de violència masclista. Darrere cada enquesta, darrere cada estadística, darrere cada dada, hi han noies i joves que pateixen o que han patit. Per això és important destacar-ho i remarcar-ho. No són números, són persones.

Feta la radiografia a través d'aquestes dades, m'agradaria analitzar també les percepcions dels joves, i és que els adolescents tenen dificultats per identificar les situacions de violència i abús, i en el pitjor dels casos el que passa és que integren aquestes agressions verbals o psicològiques, i fins i tot sexuals, com a pràctiques normalitzades en les relacions de parella, i això és molt greu. Normalment associen la violència masclista a les parelles adultes o a l'exercici de la violència física. Altres recerques que corroboren aquestes percepcions, com l'estudi fet per la Universitat Complutense de Madrid el 2011, conclouen que el 35 per cent de nois i el 25 per cent de noies no consideren que la conducta «controlar el que fa» sigui una forma de maltractament.

Per tant, què veiem? Que els joves coneixen el discurs i tenen informació sobre violència de gènere, però no la

traslladen a la seva vida i no la identifiquen com a tal en la seva realitat.

Sobre això podem trobar diverses causes. Alguns experts apunten la precocitat en les relacions, la manca d'experiència i la idealització de l'amor, per exemple; però sobretot, i més greu, és l'existència encara de rols tradicionals de gènere que potencien actituds com la justificació o la legitimació de la violència masclista.

De fet, els tòpics masclistes es perpetuen de forma preocupant entre els adolescents. Hi ha mites com «qui t'estima et farà patir», com «quan trobes l'amor de la teva vida, vol dir que aquella persona donarà sentit a la teva vida», o com el mite que diu que la gelosia és una prova d'amor. Aquests mites no només estan plenament arrelats a la societat, sinó que són avalats per més de la meitat, i llarga, dels joves. I podríem seguir amb aquestes dades i amb aquestes percepcions.

El que està clar és que la societat continua sent sexista. La publicitat, els continguts mediàtics –sèries televisives, *inputs* audiovisuals–, ofereixen una imatge distorsionada de les relacions sexuals i afectives, que el que fan és reproduir i reforçar aquests estereotips masclistes, aquestes relacions violentes, i que a més a més prestigien l'agressivitat com un símbol de masculinitat i com un element atractiu.

Feta aquesta anàlisi, consellera –dades, percepcions, causes i context–, que crec que era imprescindible, cal que posem èmfasi en els nous canals de violència, perquè el sexisme i la violència podríem dir que es disfressen de Whatsapp. Les TIC són nous canals per on s'expressen la violència masclista i les conductes abusives. El ciberassetjament no és una broma i necessita ser tipificat i reconegut com un delictes per la societat, evidentment, però també per les mateixes víctimes; requereix abordar el tema amb la mateixa seriositat que altres manifestacions de violència masclista. Hem d'estar alerta davant d'aquesta manifestació de conductes violentes. Fins ara creiem que s'ha obviat aquesta nova via de canalització de la violència. Aquest tipus d'abús té, a més, una triple problemàtica: és una realitat difícil de detectar des de fora, perquè es dona, doncs, entre joves i, a més a més, entre aparells o dispositius mòbils o entre xarxes i en el món virtual; a més a més, aquesta problemàtica no és detectada pel jovent com una nova forma de violència, no es detecta com una forma de violència masclista, i tampoc des dels joves es veu internet com un risc.

Fa falta, per tant, dotar els i les joves de les eines perquè coneguin el ciberespai, perquè coneguin els problemes que deriven de l'ús abusiu que es pot fer de les seves imatges o de la seva informació, de la importància d'utilitzar les tecnologies de forma segura i de detectar els riscos potencials, els casos de ciberassetjament, la perillositat que comporten.

Per tant, tenim la necessitat d'abordar la seguretat en aquest àmbit. No ho dic només jo, no ho diem només nosaltres, ho diu també l'informe de les Dones Juristes, encarregat pel mateix Institut Català de la Dona. Alerten de la perillositat d'aquests àmbits i remarquen la necessitat d'abordar seguretat, sense perdre de vista que, a més, les xarxes socials i les noves tecnologies

són també eines per combatre aquesta situació; són, a la vegada, un problema i una solució. Després m'hi referiré. El problema, m'agradaria remarcar-ho, no són les noves tecnologies, sinó l'ús o el mal ús que se'n fa, igual que el culpable no és qui penja una fotografia, sinó qui la utilitza per assetjar una altra persona.

Davant de tot això, consellera, l'Administració pública té l'obligació de fer-hi front i de posar els instruments i estratègies necessaris. Som conscients que es fan coses, però, davant d'aquesta situació alarmant, de les noves dades que tenim sobre la taula i de les noves característiques que he anat definint, creiem que *hem* i que podem anar més enllà. De fet, crec que la Generalitat ha de prioritzar les polítiques enfocades a combatre aquesta situació, en especial, entre els adolescents, perquè és, en part, atacar part de les arrels del problema també.

Ens agradaria que ens expliqués, més enllà de les valoracions que ens pugui fer vostè sobre aquest tema, quines són les actuacions del Govern per combatre aquesta xarxa. Hi han hagut replantejaments o canvis d'actuacions? Què fan? Que està en projecte de fer-se? Com s'aborda aquesta situació?

I li vull, a la vegada, traslladar les nostres percepcions sobre el que és més necessari abordar i posar en marxa de forma urgent. Li avanço el que serien els grans temes: anàlisi de la situació, aquí, a Catalunya; avaluació d'aquelles mesures implementades; evidentment, focalitzar la prevenció i la sensibilització; abordar la detecció, i, sobretot, treballar l'acompanyament.

Li deia que..., primer de tot, una anàlisi de la situació, i el que hem pogut constatar és que totes les dades que hem anat incorporant, aquí, al debat, que hem anat posant sobre la taula són dades de tot l'Estat o són dades molt antigues. Tenim dades de la realitat catalana, de les denúncies que es fan aquí, a Catalunya, de la percepció dels joves i dels adolescents en el nostre país? Perquè creiem necessari detectar què passa i fer un diagnòstic acurat de Catalunya que ens permeti, com a Generalitat, com a Govern, com a Parlament, revisar, adequar i crear els continguts i els formats de les actuacions que cal fer i els mitjans per fer-ho.

A banda de l'anàlisi de la situació, que nosaltres creiem primordial, hi ha d'haver també una avaluació constant de les mesures implementades. Les mesures preses fins ara contribueixen a millorar la situació? Ens agradaria saber si són prou útils. I, per això, també li ho traslladem. Els programes en marxa que sabem que ja hi ha, i que n'hi ha que vénen de lluny, reflecteixen resultats positius? Com han funcionat, consellera, els plans pilots que hi havia?, l'experiència pilot al cicle superior d'integració social i animació sociocultural o als centres educatius de justícia juvenil? Continuen actius? Són ampliables? Es preveu fer-los extensius més enllà dels centres concrets? A quanta gent han arribat? O el programa «Estimar no fa mal», on s'implanta? Com es treballa? Per quins mitjans? Als instituts ha arribat també?

I, també –per anomenar una de les eines que també tenim sobre la taula–, el protocol de joventut per a l'abordatge de la violència masclista, quins profes-

sionals el tenen i l'han treballat? Només el personal de Joventut? Perquè entenem que és necessari en tots aquells tècnics de joventuts, però també la resta de professionals que treballen amb joventut, amb jovent, com l'àmbit sanitari, l'àmbit de la justícia o qualsevol Administració pública.

El protocol està adaptat a aquests nous canals de violències que abans hem comentat relacionats amb les noves tecnologies? Perquè el protocol com a eina, perfecte, si l'apliquem, però, si s'ha de quedar en un calaix, anem malament.

Hem parlat de l'anàlisi i de l'avaluació per saber quina és la nostra realitat. Li he comentat que cal abordar, de forma prioritària, la prevenció i la sensibilització, la detecció i l'acompanyament i, després, en la segona part de la intervenció ja ho acabaré de detallar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, diputades i diputats..., senyora diputada, vostè ha fet una molt bona contextualització de la qüestió que dóna lloc a aquesta interpellació, i espero poder contestar a les qüestions que vostè planteja, però també poder fer, doncs, una valoració de la situació, que vostè ha definit, i de tots aquells programes que estan al servei d'aquesta lluita contra la violència masclista, a partir d'uns objectius clars de millora dels mecanismes per prevenir-la, efectivament, detectar-la i eradicar-la; una violència masclista que continua sent una realitat a casa nostra; un fet rebutjat pel conjunt de la societat i pels poders públics que aboquem –aboquen–, esmercem –esmercen– tots els recursos necessaris per eradicar-la.

En els darrers quinze anys s'ha produït un gran avenç, en l'àmbit nacional com internacional, en el reconeixement dels drets de les dones, en la denúncia i en la visibilització de les diferents desigualtats en què estan obligades a viure; però, efectivament, aquest reconeixement sovint ha deixat fora de l'atenció la situació de les nenes, de les adolescents. És cert que els estudis i la recerca sobre la violència envers les dones en les relacions de parella, freqüentment, exclouen les dones menors d'edat, i això porta que a nivell social, però també a nivell mediàtic, s'entengui, com vostè ho deia, com si la violència envers les dones fos un fenomen que només afecta les dones adultes i no es parla, si no és excepcionalment, de la que pateixen les adolescents i les joves menors d'edat.

La realitat és que les dades ens mostren clarament que també és un fenomen que es produeix amb contundència en les primeres relacions de parella. I, en aquest sentit, l'informe d'avaluació de l'impacte social de la llei, la Llei 5/2008 del dret de les dones a l'eradicació de la violència masclista, elaborat a l'any 2012, indi-

quen aquestes dades que el percentatge de noies entre catorze i divuit anys que han patit violència masclista en les seves relacions de parella, a Catalunya, és del 30 per cent, mentre que les dades de dones adultes en aquesta primera enquesta de violència masclista a Catalunya, també feta amb dades del 2010, indiquen una prevalença del 26 per cent. Amb relació a les formes de violència viscudes, la violència sexual ocupa un paper molt destacat: el 12 per cent d'aquestes noies, segons la mateixa enquesta analitzada prèviament, han patit violència sexual.

Vostè feia referència a determinats mites, com si haguéssim d'entendre que aquestes són pràctiques normalitzades. N'hi ha un altre, que és el mite de la falsa igualtat, contra el qual també hem de lluitar: «Homes i dones ja som iguals, el masclisme és cosa del passat.» Ni molt menys, el que passa és que ha adoptat altres maneres més subtils, més sibil·lines de manifestar-se en el nostre entorn i costa molt més identificar aquestes conductes, aquests «masclismes benèvols», com els ha definit algú, o «micromasclismes», que són, com deia, més encoberts i que amaguen creences que difícilment, doncs..., que hem de posar en evidència, en definitiva, i tots els mitjans al nostre abast per prevenir i per identificar i per intervenir respecte a aquest fenomen. Que intervenir en aquestes situacions que es donen, efectivament, a l'adolescència i a la joventut no té només un efecte terapèutic, de canvi de la situació, sinó també un efecte preventiu de cara a evitar la repetició d'aquestes situacions de violència a la vida adulta.

Vostè feia referència a l'estudi de les dones juristes, efectivament, que des de l'Institut Català de les Dones, també amb aquesta voluntat d'adaptar i de millorar els mecanismes amb què ja comptem i que després en farà una valoració, és positiva, perquè crec que funcionen i funcionen molt adequadament, però hem d'adequar-nos a aquestes noves necessitats i a aquestes noves situacions, com el ciberassetjament, al qual vostè també abans ha fet referència. Un estudi que analitza els drets de les dones adolescents davant la violència masclista de parella o anàlogues; que aborda qüestions com el marc normatiu internacional, europeu, estatal i autonòmic sobre la violència masclista envers les dones adolescents; l'autonomia, el principi d'autonomia de les adolescents; el dret a accés a justícia de les joves i les adolescents; el dret a la intimitat, protecció de dades i secret professional en el marc de la intervenció; els sistemes de reparació penal i mediació i els seus límits; la violència masclista mitjançant les noves tecnologies de la informació i la comunicació –aquest és un aspecte molt important–, però també les situacions que es donen, específiques, en determinades adolescents, en determinats grups –persones immigrades, d'ètnia gitana, persones, joves, en aquest cas, discapacitades.

Evidentment que aquest estudi, que va ser presentat, precisament, a la comissió nacional per a la violència masclista, que es va celebrar fa justament avui una setmana, va ser presentat per les representants de Dones Juristes, que haurà de ser, doncs, estudiat i valorat, i, evidentment que sí, amb la voluntat que, d'aquestes conclusions d'aquest estudi, en puguem extraure,

doncs, mesures i accions directes que puguem implementar a les nostres polítiques.

Vostè ha fet referència a un programa, del qual estem especialment contents, que és l'«Estimar no fa mal. Viu un amor lliure de violència», que s'adreça a la població d'entre deu i dinou anys, a professionals que tenen interacció amb aquest grup de població i als pares i mares de les adolescents.

Comencem amb l'etapa de primària per donar resposta a les necessitats de prevenció de relacions abusives en les relacions sentimentals, per tal de prevenir respecte a aquells valors que es van transmetent d'una manera constant i dilatada en el temps, també amb l'objectiu de dotar els i les professionals que treballen directament amb els joves adolescents les competències necessàries per poder fer també prevenció en aquest camp, amb cursos al jovent adolescent també per fomentar actituds i creences igualitàries, mostrar nous models de feminitat i promovent, sobretot, la reflexió al voltant dels comportaments abusius.

També, obrint una nova línia de treball per facilitar la formació en prevenció de violència masclista als professionals dels circuits territorials, aquells que arreu del territori, de manera coordinada, tracten també aquestes qüestions.

I recordar que aquest programa «Estimar no fa mal» està incardinat dins el Programa d'intervenció integral contra la violència masclista 2012-2015. Dins d'aquest mateix programa també disposem de formació concreta en el currículum educatiu de l'alumnat de segon curs del cicles formatius de grau superior d'integració social, d'animació sociocultural, per tal que les persones que facin aquesta formació puguin exercir, al llarg de la seva carrera professional, tasques d'intervenció en diferents àmbits –de lleure, educatiu, social– i oferint tallers de prevenció adreçats també als alumnes d'ESO, las PQPI i als cicles formatius de grau mitjà.

Vostè em demanava dades sobre el nombre d'alumnes que han pogut passar per aquestes experiències. Jo li diria que podem parlar, aproximadament, de 975 alumnes d'integració social, 200 d'animació sociocultural i que els tallers de sensibilització han pogut arribar a 7.400 nois i noies.

En un altre aspecte, el protocol per a l'abordatge de la violència masclista entre la població jove per tal de formar, inicialment, els professionals dels punts d'informació juvenil de les oficines joves, precisament, per capacitar-los en aquesta detecció de les conductes abusives. Perquè entenem que, com deien, les especificitats d'aquestes formes de violència en persones joves fan que sigui difícil d'identificar, perquè s'associa exclusivament a l'abús físic i acotat a l'àmbit de la parella adulta. Això, de cap de les maneres, ja sabem i ja compartim que no és així, i, per tant, ens assembla que una bona manera d'iniciar aquest protocol i el seu desplegament és en l'àmbit dels professionals més directament implicats en les oficines, en els punts d'informació juvenil; però que, en definitiva, es tracta de poder-ho ampliar a altres tipus de professionals d'altres àmbits, que també tenen una relació molt directa amb el jovent.

Evidentment que tot el programa integral per eradicar la violència masclista compta amb una tasca molt important i una implicació i una complicitat molt important del conjunt de departaments del Govern de la Generalitat, el Departament d'Interior, sense anar més lluny. Després, en la segona part, em referiré també a uns programes específics i que valorem també molt i molt positivament; un programa que consta de seixanta-nou actuacions, amb tres línies estratègiques –la sensibilització i la prevenció; la detecció, l'atenció i la recuperació, i les estructures de coordinació, molt importants, perquè no quedi cap escletxa–, amb una aportació, amb una memòria econòmica d'aquest programa integral de més de 18 milions d'euros entre les partides, les mesures dels diferents departaments.

Si reculem una mica i ens situem en aquest àmbit de la prevenció o de la necessitat de posar a l'abast de les dones i de les adolescents, evidentment també, eines per tal de fer-los un acompanyament i per promoure la denúncia i la visibilització d'aquestes situacions, hauria de parlar, evidentment, de la línia 900 900 120. Una dada que crec interessant: de les mil trucades rebudes en aquesta línia gratuïta sobre violència masclista l'any passat, parlàrem majoritàriament de dones d'entre trenta-un i quaranta anys les que més freqüentment han utilitzat aquest servei –això també ho hem d'analitzar, ja que parlem de la necessitat d'arribar i d'acompanyar cada cop més en aquest sector de la població adolescent–, amb denúncies que majoritàriament es refereixen a violència psicològica en un 65 per cent, en un 28,1 per cent a violència física, en un 5,2 per cent a violència econòmica i en un 1,7 per cent a violència sexual.

Moltes més coses a dir i a respondre a les seves preguntes i peticions, que amb molt de gust faré en la segona part.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, consellera; gràcies, també, per l'explicació dels programes concrets, de les dades on s'ha arribat amb els diferents programes i plans pilots.

Nosaltres, com abans li comentava, sabem que podem anar més enllà i creiem que *hem* d'anar més enllà, que en tenim l'obligació. Ja havia parlat de l'anàlisi, ja havia parlat de què creiem que cal fer, li havia parlat de l'avaluació, i, evidentment, l'èmfasi de les polítiques públiques s'ha de centrar, com vostè també ha remarcat, en la prevenció i en la sensibilització. De fet, creiem que les tasques preventives són factor prioritari, i això passa, evidentment, per la formació, per l'educació, per diversos col·lectius; però, sobretot, arribant als mateixos joves.

Sabem que és responsabilitat i compromís de tots els agents implicats –família, escola, fins i tot mitjans de comunicació, Administració evidentment–, però que

la part fonamental és i són els mateixos joves. Quan parlem de prevenció i de sensibilització, parlem d'apoderar els joves i les joves i capacitar el jovent perquè actuïn amb el convenciment que la violència masclista és rebutjable i inadmissible. De fet, nosaltres trobem alarmant una dada, que és a nivell estatal, però que explica que el 55 per cent de joves diuen que reben pocs missatges a l'escola sobre aquest tema, que no han treballat continguts per combatre el masclisme o que no han treballat com resoldre situacions conflictives entre dones i homes. Cal, per tant, que la formació de joves estigui garantida, que tots els i les joves adolescents participin d'una forma o altra en algun programa en contra de la violència, en pro de l'educació afectiva i sexual; no només a set mil joves, hem d'arribar a la totalitat de joves en l'etapa formativa primària i, en especial, secundària. Potser toca fer autocrítica general i admetre que en l'ensenyament ens havíem relaxat i ens hem relaxat una mica quan parlem de coeducació, o en pensar que el masclisme estava desapareixent i que els nostres joves i infants ja havien superat uns rols i uns estereotips que encara són ben vius.

Complementària a la feina i tasca de prevenció i sensibilització és la tasca de detecció. Els professionals han de tenir les eines a l'abast per a poder-ne detectar els casos i han de saber com actuar, de la mateixa manera que l'Administració ha de garantir la resposta quan s'ha produït una situació de violència i d'abús: acompanyament, protecció i mecanismes legals necessaris.

Consellera, nosaltres li demanem al departament, al Govern, li demanem compromís, en tots els sentits de la paraula, un compromís per a abordar el tema de forma transversal; un pla transversal que abordi la violència específica en adolescents, en nens i joves, i que abraçi, doncs, l'àmbit educatiu, formació a professorat, com dèiem, formació i informació a alumnat, àmbit dels professionals de joventut, sanitat, seguretat, justícia –més enllà dels professionals i tècnics específics de joventut–, en l'àmbit familiar, evidentment –pares i mares–, i coordinat amb la resta d'administracions; un pla que contingui aquesta anàlisi, la sensibilització, prevenció i informació. És necessària probablement una guia i formació i informació contra el ciberassetjament, i això ho hem de garantir. I fer especial èmfasi en aquestes noves tecnologies, així com probablement serà necessari també un treball coparticipat amb els mitjans de comunicació, en tant que aquests són decisius a l'hora de crear rols que es reproduïen i de formar actituds i comportaments socials. Un pla que, més enllà de a qui va dirigit i a què i què diu, tingui en compte com arriba als diferents destinataris.

I aquí recupero la idea que havia dit abans sobre les noves tecnologies i les xarxes socials, també com a eines; no només com a perillositat, sinó com a eina. Nosaltres veiem que hem de tenir en compte, doncs, les noves tecnologies, perquè actuen també com a xarxa de suport, com a xarxa de sensibilització, com a xarxa de contacte i d'informació i difusió de missatges. És importantíssim ser-hi a través de la web, de xarxes socials, de fòrums, i cal oferir i donar el màxim d'espais possibles perquè es pugui produir el contacte directe amb les noies afectades o joves assetjades;

i també aquest és l'espai virtual, més enllà de la línia del telèfon, dels canals físics de contacte.

Acabo fent referència a un tema que vostè ha parlat referent a l'informe de Dones Juristes. Un àmbit en què creiem que també hi ha camí per recórrer és l'àmbit legal o de les reformes legals. De fet, la llei catalana, com vostè ha dit, del dret de les dones a eradicar la violència masclista, estableix unes situacions específiques en el seu capítol V. Creiem que caldria estudiar incorporar-hi les adolescents com una situació específica també o, si més no, reconèixer formalment aquesta especificitat que tenen les adolescents. Aquesta és una recomanació, com deia, del mateix informe, perquè d'aquesta manera, si reconeixem l'especificitat que tenen les adolescents, també protegiríem un col·lectiu fins ara vulnerable, el de precisament aquestes noies menors, que ara mateix no tenen aquesta especificitat i que dificulta la detecció i l'atenció de la violència masclista.

L'altre punt que creiem important destacar és el de regular aquesta autonomia i de garantir aquesta autonomia de les noies joves, que vostè també hi ha fet referència, entre d'altres.

Acabo, presidenta, simplement, doncs, dient-li que hem volgut traslladar la nostra preocupació sobre aquest tema, volem, evidentment, la fi de la violència masclista, i això passa per tolerància zero, però també per posar totes les eines al servei per solucionar la problemàtica. Presentarem la moció, que esperem que sigui recolzada per tots els grups i que serveixi per a fer un nou pas, ambiciós, per l'eradicació de la violència masclista, que ens preocupa en el seu conjunt però que en especial ens esgarrija quan passa entre joves i quan afecta nenes i adolescents, ja que ens demostra que el problema continua i que, a més, es repeteix en les noves generacions. Per això li demanem aquest compromís.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, el compromís de treballar plegats en aquest àmbit i amb el conjunt de forces polítiques hi és tot. Crec que disposem d'instruments que són importants, que han estat àmpliament consensuats; no només la llei, parlava també d'organismes que representen un espai de màxima coordinació. I, a més a més, aquest és un àmbit, el de la lluita contra la violència masclista, on compartim un treball que ve de lluny, d'una àmplia cooperació interadministrativa, no cal dir-ho també, interdepartamental.

Abans feia referència als recursos econòmics que s'hi destinen; aquesta és una part important. Vull recordar que l'Estat ha deixat a zero les aportacions a les partides destinades a lluitar contra la violència masclista.

També aquí hem hagut de fer, ja des de fa temps, un esforç important per poder dotar aquests mecanismes de prevenció, aquests mecanismes de sensibilització, però també d'acció directa en aquest sentit.

Continuant amb aspectes que no he tingut temps abans d'acabar, certament que l'àmbit educatiu, l'entorn de l'escola, és un espai on hem d'esmerçar molts i molts esforços, perquè és evident que és allà on hem de començar a treballar, doncs, en aquesta prevenció.

Voldria mencionar també accions que des d'altres departaments, concretament des del Departament d'Interior, també es porten a terme i contribueixen d'una manera molt important a millorar, doncs, aquesta sensibilització. La Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra ofereix també xerrades per sensibilitzar sobre la violència masclista i difondre els recursos disponibles; tot això dins d'un marc, evidentment, de coordinació, com no pot ser d'una altra manera, de tots aquests recursos que, com veu, se centren d'una manera molt específica en l'àmbit escolar. Xerrades que s'anomenen «Violència masclista, com comença tot», per facilitar informació a l'alumnat i, si s'escau, a pares i mares, educadors i educadores, sobre les característiques d'aquest gravíssim però també tan polièdric fenomen, perquè l'actuació policial en aquests supòsits i el circuit d'atenció per part dels grups d'atenció a la víctima es produeixen, doncs, tenen presència a totes les comissaries. També es disposa de més materials per fer divulgació d'informació i prevenció; en aquest sentit, des de mesures d'autoprotecció, fins i tot a una guia didàctica adreçada de manera també molt específica al professorat.

D'acord amb intensificar aquests instruments, senyora diputada, i, en definitiva, a donar-los aquest aspecte d'acostament a la població més jove i adolescent. En aquest sentit, accions formatives que també s'adrecen a professorat i a personal d'infermeria. Vostè ha fet referència a la prova pilot, al programa pilot experimental, amb tallers per als educadors i educadores de centres educatius de justícia juvenil, també en aquest cas liderats pel Departament de Justícia, una experiència que també es vol estendre, amb accions puntuals, a d'altres centres, amb el suport d'associacions especialitzades en l'abordatge d'aquesta problemàtica. No ens podem oblidar tampoc de l'expertesa de tantes i tantes entitats que fa anys que treballen amb molta professionalitat aquest fenomen i que també, doncs, compten amb el suport del Govern de la Generalitat per continuar amb aquesta tasca. I una altra acció formativa per a educadors i educadores, en aquest cas d'un centre residencial d'acció educativa, un CRAE, també en aquesta prevenció d'aquestes situacions, valorat molt positivament tant per part dels professionals com per part dels mateixos nois i noies.

Una darrera referència en aquest sentit al fet de disposar d'una llei que estem en disposició de finalitzar-ne el desplegament, la Llei 5/2008, en la qual ens falta poca feina, diguéssim, per tenir-la desplegada de manera completa, una llei molt ambiciosa, a partir de la qual, doncs, ens trobem amb diferents unitats i serveis: els serveis substitutoris de la llar, els serveis d'intervenció especialitzada, els SIE, actualment set SIE, si-

tuats a les diferents demarcacions territorials, que han atès durant l'any 2013, fins a data d'avui, aproximadament 2.500 dones i 730 menors, en aquest cas també instruments al servei d'aquesta lluita.

En definitiva, senyora diputada, jo estic convençuda que trobarem molts punts d'encontre i de connexió en la moció que vostè presentarà, perquè partim de la base i de l'objectiu comuns d'assolir aquesta tolerància zero, però de lluitar amb totes les eines al nostre abast per eradicar aquesta xacra i per fer-ho d'una manera molt específica, entorn de les dones joves i adolescents, tenint en compte els nous instruments, les xarxes socials, que en aquest sentit, doncs, representen un risc afegit a l'hora de difondre missatges i accions que són absolutament negatius.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpелlació

al Govern sobre el model de funció pública i els processos de selecció de personal (tram. 300-00111/10)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpелlació al Govern sobre el model de funció pública i els processos de selecció de personal, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar la interpелlació té la paraula, per un temps màxim de deu minuts, la diputada Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, vicepresidenta; gràcies també als membres de la conselleria que estoicament queden a la sala escoltant, la secretària de Funció Pública i les senyores i senyors diputats que estan en aquesta sala també escoltant aquesta interpелlació.

Miri, senyora vicepresidenta..., le hacemos esta interpелación para aclarar algunos de los aspectos que usted ha presentado hace pocos días en la escuela de negocios ESADE sobre la agenda para la reforma de la Administración pública en Cataluña, porque creemos que es necesario profundizar en algunos de los aspectos que usted planteó. El primero de ellos es sobre el modelo de administración pública que necesitamos, y el segundo es sobre el proceso de formación y selección de empleados públicos y de altos cargos de la Administración.

Pero antes de profundizar en estos dos aspectos me gustaría hacer una previa. Y es que nuestro grupo parlamentario ha insistido en reiteradas ocasiones en la necesidad de racionalizar y simplificar el sector público en Cataluña, y cada vez que hemos insistido nos hemos encontrado con evasivas o con cifras de reducción que no tienen nada que ver con la realidad. Usted ha comentado que este año la reducción del sector público llegará a casi a un 25 por ciento, cuando la realidad es que, justamente en el Pleno anterior, dos

decretos que tenían como objetivo la reducción del sector público no pudieron ser aprobados como consecuencia de la mala técnica empleada y que se tenían que derogar a través de debates legislativos.

Hemos advertido en reiteradas ocasiones que si Cataluña no hace los deberes –una comunidad con un endeudamiento absolutamente insostenible–, pues, no es de extrañar que otras administraciones intenten hacerlo por ellos, y de esa manera el informe de la Cora nos ha venido a dar la razón. En el último debate parlamentario que tuvimos sobre presupuestos le insistí en que su departamento había asignado presupuestos a organismos que eran absolutamente inútiles, como por ejemplo la Agencia de Protección de Datos, que no tiene competencias para sancionar cuando se producen irregularidades o, por ejemplo, el CAC, que tiene la mala costumbre de censurar opiniones a diputados. A nosotros nos parece que estos son organismos que deben ser suprimidos, de la misma manera que lo dice la Cora, y la verdad es que lamentamos que ustedes insistan en mantener estas dotaciones presupuestarias para organismos que consideramos absolutamente superfluos y que además no podemos pagar. Porque está muy bien asumir competencias y reclamar competencias, ir creando organismos vía legal, pero después no se pueden mantener, no se pueden pagar, y nos encontramos en esta situación: que vienen otros de fuera a decirnos que, si no lo hacemos nosotros, lo harán por nosotros. Y entonces es cuando ustedes se ofenden enormemente, porque les dicen lo que tiene que hacer. Hay que cumplir con las obligaciones que nos manda, sobre todo cuando tenemos una deuda que es absolutamente insostenible.

Pero le decía que el objeto de esta interpelación es el modelo de administración pública, y, en muchas ocasiones en las que ya le he interpelado sobre esta materia, usted ha dicho que el modelo de administración pública que quiere es un modelo catalán, moderno y de prestigio, y que sea una estructura de estado. Y, claro, analizando esta descripción del modelo de administración catalana, no hemos encontrado ninguna que se le asemeje, porque la Administración pública no es una estructura de estado; es un instrumento, una herramienta al servicio de los ciudadanos y de las empresas, y que en estos momentos debe servir para la reactivación económica y para mejorar la productividad, no una herramienta al servicio de un proyecto político partidista y rupturista. Y yo creo que así también lo entienden muchísimos de los empleados públicos que trabajan en ella.

Por lo tanto, nos gustaría que nos explicara exactamente a qué criterio responde el decir que quiere usted un modelo catalán, moderno y de prestigio, explíquenos qué es lo que significa y cuál es la fórmula, porque del análisis de algunos estudios elaborados de manera comparativa con los modelos de otros países de nuestro entorno, pues, no hemos encontrado ninguno que tenga unas características ni siquiera similares.

Porque, mire, por ejemplo, la Administración pública belga es una administración absolutamente legalista, en la que todo está absolutamente reglamentado y decretado, y, por lo tanto, hay que sujetarse a unos

procesos muy rígidos; o la francesa, que es muy burocrática y que además es propia de un estado muy centralista, y también muy rígida; la británica, que es todo lo contrario, que es finalista, orientada a la finalidad que quiere obtener el ciudadano, o la alemana, que es absolutamente resolutive. Díganos exactamente a qué modelo pretende usted responder con una «administración catalana, moderna y de prestigio». ¿A qué modelo responde su proyecto?

Porque no nos dirá que el modelo que hay ahora es un modelo de éxito, porque cada vez que oímos esto del modelo de éxito la verdad es que nos sorprende bastante, pero no solo a nosotros, porque algunos de los profesores que también estuvieron en ESADE hace pocos días compartiendo con usted la presentación del nuevo modelo de Administración pública, pues, han hecho comentarios del siguiente tenor, ¿no? Por ejemplo, el profesor Ramió dice que no se han hecho las políticas que eran necesarias, que se ha regulado mal, que se ha regulado de forma desordenada, que se ha invertido mal y que, además, se ha gastado más de lo que se tenía que gastar. Y que además el modelo actual de Administración pública en Cataluña es un modelo..., que es un diseño tosco y además burocrático. Entonces, ¿vamos a seguir manteniendo este modelo o realmente vamos a apostar por una administración pública mucho más flexible y mucho más ágil a la hora de responder a las necesidades de los ciudadanos?

Pero es que usted nos dice: «Vamos a cambiar el modelo de Administración pública y lo vamos a hacer a través de una amplia reforma legal.» Y usted anuncia hasta cinco proyectos legislativos para el próximo año –cinco proyectos legislativos.

Mire, otro de los profesores que compartía con usted mesa redonda en ESADE, el profesor Serra, dijo en uno de los informes –porque ha participado en el informe de expertos– que la reforma de la Administración no se puede realizar desde un cambio legal integral. Dice que, reformas legales, deben hacerse las justas, y señala que es un camino inviable el de hacer continuamente reformas legales, inútil, y que cualquier intento de tratar como una organización homogénea el sector público es un error que contradice la realidad. No lo decimos nosotros, ¿eh?, son los profesores que la acompañan a usted en la presentación de los nuevos modelos de Administración pública.

Para nosotros es muy importante que la Administración pública catalana se ponga al servicio de los ciudadanos y de las empresas a través de la simplificación de los procedimientos. No puede ser que los empresarios o que quienes quieren desarrollar una idea y montar una empresa se encuentren con un farragoso procedimiento burocrático que les impide realizar su proyecto. Por lo tanto, es necesario simplificar, es necesario flexibilizar los procesos, ahorrar en burocracia e ir hacia un modelo que nosotros sí que tenemos definido y que consideramos que debe ser de carácter gerencial: dirigido a la resolución de problemas y a mejorar la calidad, sobre todo en la formación de los directivos, basada en los principios de mérito, capacidad y de especialización.

Otra condición que exigimos para el modelo de la Administración pública en Cataluña es el de la transparencia. Y nos sorprende que, estando realizándose aquí una ley de transparencia en el Parlament, usted, que es la responsable de implementarla, no haya destinado ni una sola partida presupuestaria en su presupuesto, en el presupuesto de su consejería –que, por cierto, es uno de los más pequeños de todo el Gobierno–, para implementar esta ley de transparencia, que ha sido ampliamente reclamada por todos los miembros de la Administración pública, pero muy especialmente por los ciudadanos, para evitar las situaciones de corrupción que se han producido, pero sobre todo para garantizar el acceso a la información, que es un derecho que tienen todos los ciudadanos. Y, por lo tanto, aquí lo que vemos es que hay una falta de voluntad política para garantizar ese derecho de acceso a la información y combatir la corrupción, que tanto daño ha hecho al conjunto de la Administración en Cataluña.

Por lo tanto, nos gustaría saber qué mecanismos prevé para que la Administración pública rinda cuentas ante los ciudadanos de su gestión y sobre todo qué mecanismos de evaluación de sus políticas públicas pretende implementar.

Y, por último, nos gustaría hacer referencia también a que el último portal de transparencia que ha puesto en marcha el Gobierno si de alguna cosa se ha podido hacer eco es de las retribuciones de los altos cargos. Nosotros queremos saber exactamente cómo va usted a implementar los nuevos procesos de selección de directivos y de altos cargos, porque creemos que también es una de las asignaturas pendientes. No es normal que en algunos niveles de retribución haya altos cargos que, por razón de dietas, complementos o contribuciones que no se sabe muy bien a qué criterios responden, haya veintidós altos cargos de empresas públicas que cobren más que el presidente de la Generalitat. Nosotros pensamos que aquí se tiene que poner orden y establecer una tabla de salarios que ajuste las retribuciones a las competencias y al perfil profesional de cada uno de los altos cargos.

Entonces, nosotros queremos saber exactamente si ustedes tienen previsto establecer medidas que respondan a esa ordenación de los altos cargos para evitar estas situaciones de irregularidad que nadie comprende y que, además, chocan frontalmente con la situación producida en otros ámbitos de la Administración pública, en donde se han aplicado recortes enormes a los profesionales, cuando los altos cargos resulta que complementan sus salarios a través de dietas y complementos que nadie sabe exactamente a qué obedecen.

Creemos que es un momento para poner orden, para saber también hacia qué modelo nos vamos a encaminar, si es un modelo de profesionalización de los empleados públicos, qué modelo de Administración pública queremos y, sobre todo, insistir en que esto no es un instrumento al servicio de un proyecto político ni de un proyecto partidista y rupturista, sino que es un proyecto, una administración pública al servicio de los ciudadanos y de las empresas para la reactivación económica.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, la vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions institucionals

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Una salutació especial, també, a la secretària de Funció Pública, que ens acompanya, i al director general de Relacions Institucionals.

Senyora Mejías, m'ha posat sobre la taula tants temes que jo intentaré no barrejar, perquè vostè m'ha parlat de la reforma de l'Administració pública, que vaig presentar..., primer de tot, li haig de dir que la vaig presentar en seu parlamentària en el debat de pressupostos, allà vaig marcar les pautes del que era la reforma, i avui li ho tornaré a explicar. Però, de fet, ara no recordo quin company seu hi havia... (*Veus de fons.*) Ah, si era vostè mateixa..., doncs, és veritat. Doncs, devia estar vostè segurament distreta i no devia poder seguir tot el fil de la meua intervenció o aquesta devia ser excessivament avorrida, perquè vaig explicar, allà, les pautes de la reforma, que ara les hi tornaré a explicar.

Vostè també m'ha parlat de simplificació del sector públic. I aquí hem fet un esforç considerable i molt important: hem posat xifres sobre la taula, ho tornarem a posar, però avui no abastaré aquest tema. Qualsevol altre dia, si ho vol, en parlem. També ho vaig fer en seu parlamentària.

Vostè també m'ha parlat de la Cora, d'aquesta comissió de reforma de l'Administració de l'Estat. Aquí discrepem totalment. Entenem, nosaltres, que aquest informe, amb l'excusa d'evitar duplicitats, l'únic que fa, doncs, és vulnerar competències, i, en aquest sentit, organismes estatutaris, i, per tant, la defensa, com no podria ser d'altra manera, de les competències i de l'Estatut i també de la Constitució, doncs, des del Govern la farem. Per tant, tampoc entraré en la Cora, perquè també serà un element de discrepància.

Vostè deia una cosa que té tota la raó –deia–: «Escolti, clar, aquest model d'Administració que en aquest moment aquest... No, no..., és un model català.» De fet, aquest és un model que en el seu moment, quan es va crear, doncs, es va crear mimètic a l'Administració de l'Estat. I significa també..., efectivament, la societat ha evolucionat i més que mai la seva Administració també ha d'evolucionar. Perquè jo crec que hi ha un concepte, que no sé si vostè té clar, però per al Govern és molt i molt important: com més competitiva serà l'Administració més competitiu serà el país. I, per tant, aquí creiem que hi ha un camí important.

I jo crec que vostè coincidirà amb mi que necessitem una administració potent. I potent no vol dir gran, vol dir «potent». I, per tant, en aquest sentit treballarem: per fer una administració encara més potent; i una administració, doncs, que lideri, que lideri processos i que, per tant, també permeti la reactivació econòmica. Això vol dir una administració, doncs, que estigui al servei de l'economia productiva, però segurament centrada més que a fer coses, a fer que les coses passin, i, per tant, en aquest sentit també una adminis-

tració que acompanyi. Això significa també una administració intel·ligent, i una administració intel·ligent és aquella que sap resoldre les dificultats de realitats complexes. I això vol dir també, doncs, una administració més tecnificada, més professionalitzada; una administració també més oberta i que connecti, ja sigui tecnològicament i emocionalment amb la ciutadania; una administració més accessible, capaç de gestionar més en xarxa; també una administració més professionalitzada, i, en aquest sentit, més gerencial, capaç d'incorporar i de retenir el talent. I «incorporar i retenir el talent» vol dir que també se l'ha de reconèixer i se l'ha de retribuir adequadament, no?, perquè això és un dels valors també de la professionalització de l'Administració: una administració flexible. I, en aquest sentit, són moltes les mesures, doncs, que hem posat sobre la taula. Una administració també, en aquest sentit, responsable. I una administració responsable és aquella que és transparent i que és basada en el rendiment de comptes, etcètera.

I, per tant, jo crec que en aquests principis segurament vostè i jo ens podríem posar d'acord, no?, que el país necessita una administració potent en aquest sentit, no? I un dels eixos de la reforma –que jo ja li ho vaig explicar en seu parlamentària el dia del debat de pressupostos però que l'hi torno a posar sobre la taula, doncs– és abordar aquesta reforma des de l'actualització de la normativa que regula la funció pública. I això vol dir, com li deia, assolir una funció pública competent, professional, compromesa, amb valors i gestionada amb eficàcia. En definitiva, que ens permeti prestigiar una gestió pública professional del talent. Hi ha molt talent en el si de l'Administració, comptem amb un excel·lent capital humà, excel·lents professionals, altament preparats, disposats, a més, i ho han demostrat, a donar el màxim esforç i compromesos amb aquest servei de funció pública.

I, a més a més, vostè sap que un dels factors clau de la capacitat de l'Administració per generar valor públic, és a dir, per crear noves condicions per afavorir el desenvolupament del país, i també millorar el benestar de la seva ciutadania, així com també donar una resposta àgil i eficaç i adequada a les necessitats i a les demandes socials, és la seva capacitat per utilitzar, per gestionar el talent del seu personal, i això significa identificar-lo, això significa desenvolupar-lo, reconèixer-lo i retenir-lo. Això és una prioritat del Govern.

Vostè sap, a més a més, que l'evolució de la naturalesa del treball en l'Administració per adequar-se a les necessitats de la societat contemporània també ha fet evolucionar el concepte de treballador, no?; la força del treball del qual se suporta fonamentalment en el coneixement i en el compromís. I aquests treballadors es caracteritzen per la seva especial habilitat, per l'aprenentatge, per la identificació d'oportunitats, per la necessitat d'autonomia, per la capacitat també de processar una nova informació i de generar coneixement i identificació i resolució dels problemes. Per tant, coneixent el seu valor, senten la necessitat de contribuir als resultats de l'organització, però volen ser també reconeguts. I la gestió del talent fa referència a la gestió d'aquesta nova tipologia de treballadors, que s'ha allu-

nyat segurament d'aquelles feines rutinàries, automatitzades, que feien fàcilment substituïble una empleada, i per a les quals la compensació salarial i el control de presència i la direcció jeràrquica eren suficients.

Per tant, què implica aquest nou escenari? Doncs, primer de tot, implica una reprofessonalització de la funció, dels recursos humans, als quals se'ls exigeix una funció molt més estratègica perquè és el que necessita aquesta reprofessonalització. Les tècniques en recursos i gestió de personal, que han estat útils fins ara, doncs, han d'anar evolucionant. També es necessiten nous estils de lideratge dintre de l'Administració. La gestió del talent requereix un compromís de la línia directiva i de comandament, que ha d'adoptar una perspectiva basada en la presa de consciència d'un canvi: un canvi que passem de la gestió de subordinats a la gestió d'equips, del control i administració de personal al lideratge sobre els col·laboradors, passant de l'eficiència administrativa en les activitats de gestió de personal a l'eficàcia i als resultats organitzatius a través de la direcció de persones.

I, en aquest sentit, es va estar treballant i, durant l'any 2012, vàrem aprovar un pla d'ocupació, que també vaig presentar en seu parlamentària, i que posava de manifest la necessitat de fer un estudi de dimensionament, els resultats dels quals, com li dic, ja vaig exposar de forma exhaustiva. D'aquest estudi de dimensionament es deriven una sèrie de mesures de racionalització en recursos humans que pretenen facilitar, que pretenen, de fet, contribuir a un marc normatiu que pugui donar resposta a aquelles necessitats detectades.

Li recordo la diagnosi del pla que va concloure que hi havia l'existència de desequilibris de personal entre diferents departaments, també d'organismes que en depenien; que calia compensar aquest desequilibri amb caràcter àgil i urgent. I, per tant, a partir d'aquí, doncs, es negociaran i es posaran per aplicar diversos instruments, com poden ser, entre altres, el canvi d'adscripció als llocs i provisió provisional de les necessitats mitjançant el portal de l'empleat públic Atri, i posteriorment, si és el cas, es resoldran de forma definitiva incardinant-ho dins d'aquesta actuació.

Aquest procés ha de continuar amb una selecció definitiva de personal que escaigui per atendre les càrregues de treball redistribuïdes. Això ho farem a través de la promoció interna, una promoció interna que ha de ser respectuosa amb el principi de mèrit, amb el principi de capacitat, i s'han d'introduir novetats respecte, també, a la simplificació del procés, els criteris, i respecte, també, dels models tradicionals. I també cal treballar per incorporar en els casos excepcionals en què les limitacions a les incorporacions ho permetin, un sistema de selecció provisional de personal objectiu, transparent, que respecti el rigor escaient per seleccionar la persona candidata més idònia per desenvolupar el lloc de treball a ocupar.

I tot això és la base de la reforma de l'Administració pública que, li ho reitero, li vaig explicar l'altre dia, que ara no tinc temps d'acabar-la-hi d'explicar, però, de totes maneres, entenc que no és això el que vostè

busca: vostè el que busca és fer una crítica sistemàtica a una reforma que demanden les necessitats del nostre país; vostè el que busca, suposo, és tornar a barrejar el que és per nosaltres una veritable estructura de progrés i de benestar social, que és una administració pública potent, catalana, que sigui un veritable instrument al servei de l'economia d'aquest país. I en aquest projecte, i amb aquest esperit, és en el que treballa el Govern de Generalitat, incardinant totes aquelles mesures, buscant sempre el màxim consens possible per tal de dur-les a terme i poder tenir, com deia, aquest principi d'una administració competitiva, perquè el país sigui més competitiu.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gracias, presidenta. Vicepresidenta, no, no busco hacer una crítica, busco hacer mi trabajo –busco hacer mi trabajo. Y llevamos tiempo, desde nuestro grupo parlamentario... –además tampoco me caracterizo por ser una persona que tenga una actitud política frentista–, hace mucho tiempo que desde mi grupo parlamentario venimos insistiendo en la necesidad de aplicar medidas de racionalización y de simplificación del sector público. Ustedes no nos hacen caso, y luego vienen los demás, los de los informes, y les dicen que van a tener que hacerlo sí o sí, entre otras razones, porque no pueden pagarlos. Podemos seguir viviendo en la mentira y en el delirio, pero la realidad es que no se pueden pagar y que, por lo tanto, tarde o temprano habrá que suprimirlos.

Mire, de mis años en política he aprendido una cosa, y es que cuando alguien no sabe o no puede resolver un problema suele hacer tres cosas: o pedir un informe, o convocar una comisión de expertos, o elaborar un libro blanco. Y, usted, menos el libro blanco, lo ha hecho todo: ha convocado una comisión de expertos, una que ya había convocada, otra que ha convocado el Gobierno... Y todas las comisiones de expertos vienen a decirle exactamente lo mismo: es necesario modificar el modelo actual, es necesario simplificar, es necesario racionalizar procesos, flexibilizar procesos, desburocratizar la Administración pública y ponerla al servicio de los ciudadanos. Pero ustedes –y me perdona la crítica si es que le molesta–, ustedes lo que hacen es utilizar la Administración pública al servicio de su proyecto rupturista, partidista e independentista, utilizarla en beneficio partidista, y eso es lo que nosotros desde aquí criticamos y lo que nosotros desde aquí vamos a intentar evitar.

Porque, mire, de todos los calificativos que usted ha aplicado a la Administración pública, todavía soy incapaz de determinar o de decidirme por cuál es su modelo. Porque yo le he señalado modelos que se aplican en otros países del mundo, incluso le he dicho que desde Ciudadanos apostamos por un modelo geren-

cial, que es un modelo moderno, pero es que, claro, usted me habla de «una administración potente», de «una administración que lidere procesos», de «una administración inteligente, tecnificada»..., pero explíqueme cuál es el modelo; o sea, exactamente a qué modelo de administración nos estamos refiriendo. Porque, sí, hay muchos calificativos, pero no sabemos exactamente cuál es el marco en el cual usted va a ubicar ese modelo de administración pública.

Y después hay otra cosa que nos sorprende, y es que usted dice que es «una administración de prestigio». Si no hay mecanismos, no hay ningún tipo de mecanismo para evaluar las políticas públicas que ustedes implementan. «Para retener talento»; escuche, si en estos momentos la mayor parte de los cargos públicos son prácticamente asignados –los altos cargos– a dedo, sin tener en cuenta ningún tipo de perfil adecuado al cargo que desempeñan. Si es que, la Escuela de la Administración Pública, en todas sus comparecencias parlamentarias no ha dicho exactamente cuál es el rol que va a jugar, siendo uno de los instrumentos importantísimos para la formación de talento.

Yo es que, exactamente, de todas estas intervenciones parlamentarias en las que usted dice que ha explicado el modelo, como no lo he entendido, por eso insisto en preguntárselo en sede parlamentaria. Pero creo que yo no soy la única, porque, contraponiendo los informes que han hecho los expertos, al parecer ellos tampoco.

Por lo tanto nosotros insistimos en esta idea: en la necesidad de racionalizar el conjunto del sector público y, sobre todo, de poner la Administración pública al servicio de los ciudadanos y de las empresas.

Y aprovecharemos la moción para aportar algunas propuestas y algunas nuevas iniciativas que sirvan a este objetivo, sin ánimo de que usted se lo tome como una crítica ofensiva, simplemente en la colaboración de que aquella estructura que a nosotros nos parece que tiene que estar al servicio de los ciudadanos y de las empresas y que tiene que colaborar en la reactivación económica y productiva del conjunto de Cataluña, que buena falta le hace, sea en beneficio de todos y no en beneficio del interés de unos pocos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, no, no m'enfado, en absolut. Escolti, jo crec que la pluralitat i la diferència de criteris és el que enriqueix tota democràcia. Jo, mentre tot es faci sota el respecte..., la discrepància és el que enriqueix; per tant, escolti, no, no..., cap problema, no m'enfado en absolut. És més: tot allò que vostè pugui aportar amb un ànim constructiu, endavant; ara, que vostè em digui que paguem massa als directius públics i després que em demani que retinguem el talent, doncs, no casa.

Però bé, vostè em diu: «Oh, només li faltava fer el llibre blanc.» No, és que el llibre blanc ja està fet, i l'hem llegit; sí, l'hem llegit. Perquè vol que li digui una cosa? Innovar i fer recerca en matèria de funció pública és molt important, molt important també, i, per tant, hi ha un llibre blanc i hi han diferents estudis que s'han fet sobre reformes de l'Administració pública. De fet, fa anys que parlem de la reforma, i per primer cop, doncs, estem posant les bases per anar avançant i, a més a més, amb una sèrie de normes legislatives que permetran anar desenvolupant aquesta reforma; una reforma que ha de ser perdurable en el temps i que ens ha de portar –jo lamento dir-li-ho així– a un model d'administració catalana. I lamento que no li agradi.

I, miri, hi ha una cosa: nosaltres sí que varem crear una comissió d'experts, en la qual hi havia gent d'ESA-DE..., no hi era, el professor Serra, però bé, hi havia gent d'ESADE, d'IESE, altres acadèmics, persones que han treballat i han estudiat el tema. Després varem tenir l'ocasió de poder compartir les conclusions d'un informe que va fer una plataforma que es diu FERA, que és una federació d'entitats que ha treballat per la reforma de l'Administració; hem parlat amb els sindicats; hem parlat amb les patronals; hem parlat amb els treballadors públics..., hem parlat amb molta gent, no?, perquè creiem que el diàleg és vital a l'hora de fer una reforma. I què hem fet? Doncs, després hem buscat quin era el comú denominador de totes aquestes persones que han treballat, moltes d'elles d'una manera altruista, per una millor administració, i hem trobat que hi han uns punts en comú.

I aquests punts en comú són els que jo vaig explicar l'altre dia en seu parlamentària, que ens permetran avançar en una sèrie de reformes legislatives que van, per una banda, cap a la necessitat de flexibilitzar tot allò que significa la gestió de recursos humans en el si de l'Administració; aquest és un punt importantíssim, i en aquest sentit hi hauran reformes. Un altre punt és fer de l'Escola de l'Administració Pública una veritable eina de formació i de selecció de personal, i, per tant, en aquest sentit també hi hauran reformes. Un altre és la simplificació del sector públic, en la qual, doncs, hi estem treballant fa temps i seguirem en la mateixa línia, no per anar aprimant constantment el que és el sector públic, sinó per ordenar-lo i fer-lo, doncs, més potent.

Però sobretot, per damunt de tot, totes aquestes actuacions que estem posant sobre la taula i que estem compartint també amb grups parlamentaris el que volen, per damunt de tot, és fer una reforma de l'Administració no des del punt de vista administratiu ni pensant en un model determinat que ja hi ha en algun país europeu, no, no, escolti: volem l'Administració que pugui donar resposta a les necessitats que té Catalunya i, per tant, que es converteixi en una veritable eina..., si no vol que en digui «estructura d'estat» en direm «una eina de progrés» importantíssim. I això és el que volem fer i en això estem treballant. I això no vol dir ni el model finlandès ni el model canadenc; això és el model català, i és un model propi. I aquest és el que volem treballar. El problema és que vostè, quan sent que parlem d'un model català, que no és un model mimetitzat, doncs, ja s'exaspera. Doncs, no: treballarem el nostre model, que està pensat sobretot en una reforma de l'Administració des del punt de vista del ciutadà, i no pas des del punt de vista de l'Administració.

Jo li agraeixo els bons desitjos d'aportar-hi tot allò que cregui convenient, i sap que, amb tot l'esperit constructiu, la reforma l'hem de fer entre tots. Hem de fer una reforma, sobretot, que vagi en pro de l'economia productiva d'aquest país; hem de fer una reforma que, per damunt de tot, respecti els seus treballadors públics, els impliqui i especialment, per damunt de tot, els prestigii, perquè, com ja li he dit, tenim un excel·lent capital humà. Aquesta és la feina que té el Govern, aquesta és la feina que a més a més, doncs, buscarà el consens i el debat en el si del Parlament, per tal que entre tots puguem posar les bases per a aquesta Administració catalana, per aquesta estructura d'estat, per aquesta eina de progrés social i econòmic, imprescindible per al nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, vicepresidenta.

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i deu minuts.